

Liahona

**Tot mai mulți
adolescenți
merg la templu;
ajutați-i să se
pregătească, p. 18**

**Am avut o nouă perspectivă
asupra misiunii mele, p. 42**

**Modalitatea prin care
episcopul vă poate ajuta
să vă pocăiți, p. 58**

**Isus a spus să iubim pe
toată lumea – chiar și pe
cei care jignesc, p. 68**

„Chiar dacă ne simțim pierduți în mijlocul problemelor noastre curente, Dumnezeu ne promite speranța oferită de lumina Sa – El promite să lumineze calea înaintea noastră și să ne arate drumul care să ne conducă afară din întuneric.”

Președintele Dieter F. Uchtdorf,
al doilea consilier în Prima
Președinție, „Speranța
luminii oferite de Dumnezeu”,
Liahona, mai 2013, p. 70.

MESAJE

- 4 Mesajul Primei Președinții: Responsabilitatea noastră de a salva**
Președintele Thomas S. Monson
- 7 Mesajul învățătoarelor vizitatoare: Misiunea divină a lui Isus Hristos – Creatorul**

ARTICOLE DIN ACEST NUMĂR

- 12 Îndeplinește bine partea ta**
Vârșnicul Quentin L. Cook
Când a fi anonim este mai ușor decât a fost vreodată, faptul de a nu purta o mască și de a fi fidel credinței implică principii importante.
- 18 Adolescenții și legămintele din templu**
Gary și Susan Carter
Acum este timpul să începeți să îi pregătiți pe copiii dumneavoastră să intre în templu.
- 20 Moștenirea noastră misionară**
LaRene Porter Gaunt și Linda Dekker Lopez
Toți misionarii, din trecut sau din prezent, slujesc cu speranța de a le face viața mai bună altor oameni.
- 26 Pregătiți pentru ziua bătăliei**
Vârșnicul Eduardo Gavarret
Principiile cele mai simple ne pot decide soarta în mijlocul bătăliilor vieții.

- 30 Grăbirea lucrării de salvare**
A fi membru în Biserica Domnului înseamnă a fi chemat să fii pe deplin angajat în lucrarea Lui.
- 34 A devenit un om al păcii**
Matthew D. Flitton
Evanghelia a adus o schimbare în inima unui bărbat și i-a reunit familia.

RUBRICI

- 8 Carnețelul pentru conferința din octombrie: idei de la conferință generală**
Tina Spencer
- 9 Să predăm din Pentru întărirea tineretului: Sănătatea fizică și echilibrul emoțional**
- 10 Știrile Bisericii**
- 38 Glasuri ale sfinților din zilele din urmă**
- 80 Până ce ne vom revedea: Eu injur...**
R. Val Johnson

PE COPERTĂ

Față: ilustrație foto de Cody Bell.
Spate: ilustrație foto de Cody Bell.
Interiorul primei coperti: ilustrație foto de iStockphoto/Thinkstock.

42

42 Cum pot să fiu o misionară de succes?

Lauren Bangerter Wilde

Am fost respinse des și m-am simțit descurajată. A trebuit să redefinesc succesul.

Vedeți dacă puteți găsi Liahona ascunsă în acest număr. Indiciu: împărtășiți rodul.

46 Să devenim misionari care urmează principiile din *Predicați Evanghelia Mea*
Vârșnicul David A. Bednar
Aceste cinci cerințe vă vor ajuta să deveniți misionari mai buni.

51 Zâmbește și refuză
Hazel Marie Tibule
Cum pot să-l refuz pe președintele companiei?

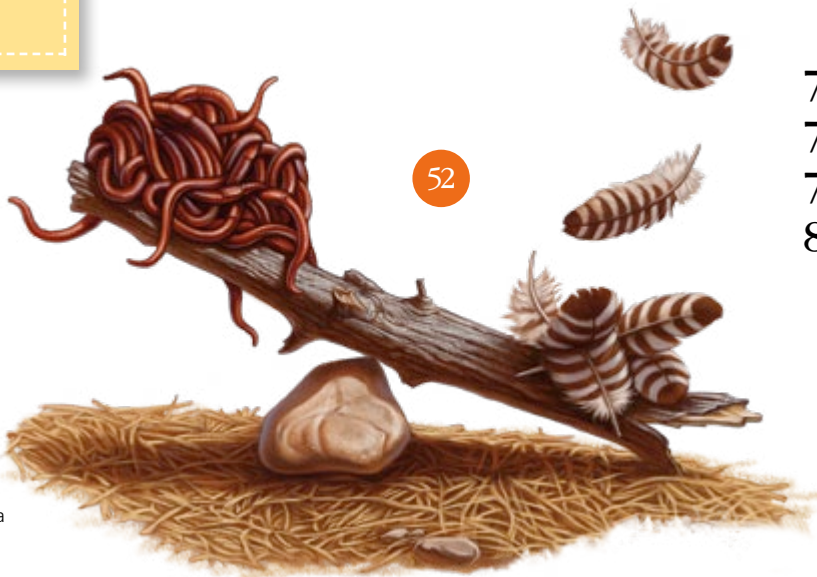
52 Pentru întărirea tineretului: Fiți puternici, fiți sănătoși, fiți inteligenți!
Vârșnicul Adrián Ochoa
Încălțați-vă cu pantofii de sport și porniți!

54 Să-l urmărim exemplul!
Melissa Zenteno
A deveni asemenea lui Isus Hristos poate părea un lucru foarte greu, însă procesul începe cu un prim pas.

56 Întrebări și răspunsuri
Ce să le spun celor care nu sunt membri și care întrebă de ce unii membri ai Bisericii nu trăiesc potrivit standardelor noastre?

58 De ce și ce anume trebuie să mărturisesc episcopului meu?
Vârșnicul C. Scott Grow
Pocăința este o un lucru personal între mine și Domnul. De ce trebuie să vorbesc și cu episcopul meu?

52

61

61 Să-L invităm pe Salvator înăuntru
Vârșnicul O. Vincent Haleck
Salvatorul așteaptă să fie invitat în viața voastră.

62 Diacon nou-rânduit
Jane McBride Choate
Benji avea emoții în legătură cu distribuirea împărtășaniei. Era el, cu adevărat, în stare să facă aceasta?

64 Pe cărare: Așteptând în Cartierele de Iarnă
Jennifer Maddy

66 Sfinții poposesc în Cartierele de Iarnă
Arie Van De Graaff

67 Martor special: Cum vorbește Isus Hristos cu profeții?
Vârșnicul D. Todd Christofferson

68 Ajutând-o pe Violet
Charlotte Mae Sheppard
Violet a fost totdeauna răutăcioasă cu Emma. De ce-ar fi Emma drăguță cu ea?

70 Să aducem Societatea Primară acasă: Voi împărtăși Evanghelia cu toți copiii lui Dumnezeu

72 Camille din orașul New York

74 Pagina noastră

76 Pentru copiii mici

81 Portretul profetului: David O. McKay

Prima Președinție: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Cvorumul celor Doisprezece Apostoli: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Redactor: Craig A. Cardon

Consultanți: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster, Christoffel Golden Jr., Anthony D. Perkins

Director general: David T. Warner

Director Asistență familii și membrii:

Vincent A. Vaughn

Director Revistele Bisericii: Allan R. Loyborg

Director comercial: Garff Cannon

Redactor-șef: R. Val Johnson

Asistent al redactorului-șef: Ryan Carr, LaRene Porter Gaunt

Asistent publicații: Melissa Zenteno

Colectiv de redactare și editare: Susan Barrett, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Lori Fuller, Garry H. Garff, Jennifer Grace Jones, Michael R. Morris, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe

Director general artistic: J. Scott Knudsen

Director artistic: Tadd R. Peterson

Colectiv de grafică: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball

Bott, Thomas Child, Kerry Lynn C. Herrin, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Brad Teare

Coordonator proprietate intelectuală:

Collette Nebeker Aune

Director de producție: Jane Ann Peters

Colectiv de producție: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Responsabil tipărire preliminară: Jeff L. Martin

Director tipar: Craig K. Sedgwick

Director difuzare: Stephen R. Christiansen

Distribuire:

Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmuhlstrasse 16, 61352 Bad Homburg.v.d.H., Germany

Informații privind abonamentul:

Pentru abonare sau schimbarea adresei, vă rugăm să contactați Serviciul clienți

Tel. gratuit: 00800 2950 2950

Tel.: +49(0)6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online: store.lds.org

Prețul abonamentului pe un an: 104,50 lei pentru România

și 1,85 lei moldovenești pentru Moldova

Trimiteți manuscrise și întrebări pe Internet accesând

liahona.lds.org; pe e-mail la adresa liahona@ldschurch.org; sau prin poșta la adresa *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Liahona (termen din Cartea lui Mormon însemnând „busolă” sau „îndrumător”) este publicată în albaneză, armeană, bislamă, bulgară, cambodgiană, cebuană, chineză, cehă, croată, daneză, olandeză, engleză, estonă, filijiană, finlandeză, franceză, germană, greacă, marșaleză, maghiară, islandeză, indoneziană, italiană, japoneză, kiribati, coreeană, letonă, lituaniană, malgașă, mongolă, norvegiană, polonă, portugheză, română, rusă, samoană, spaniolă, slovenă, suedeză, swahili, tagalog, tahitiană, thai, tongană, ucraineană, urdu și vietnameză. (Frecvența publicării variază de la o limbă la alta.)

© 2013 Intellectual Reserve, Inc. Toate drepturile rezervate. Printed in the United States of America.

Textele și ilustrațiile din *Liahona* pot fi copiate pentru a fi folosite ocazional, în scopuri necomerciale, în activități desfășurate acasă sau la Biserică. Ilustrațiile nu pot fi copiate dacă legenda care le însoțește menționează astfel de restricții. Întrebările trebuie expediate la adresa: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sau e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

October 2013 Vol. 17 No. 3. LIAHONA (USPS 311-480) Romanian (ISSN 1096-5157) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Post Information: Publication Agreement #4001743)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ideii pentru seara în familie

Acest număr cuprinde articole și activități care pot fi folosite în cadrul serii în familie. Iată două dintre aceste idei:

ILUSTRAȚIE FOTO DE CRAIG DIMOND

„Să devenim misionari care urmează principiile din *Predicații Evanghelia Mea*”, pagina 46: Puteți discuta în familie despre cele cinci caracteristici ale misionarilor menționate în *Predicații Evanghelia Mea*. După aceea, încercați să puneți în practică principiile. Ați putea să recapitulați împreună, pe scurt, o secțiune din *Predicații Evanghelia Mea* și să dați, pe rând, membrilor familiei ocazia de a preda părți din lecțiile misionare, iar ceilalți membri ai familiei se prefac că sunt simpatizanți. Puteți să discutați și să împărtășiți idei despre încercările întâmpinate în munca misionară și să căutați moduri prin care puteți dezvolta însușirile descrise de vârstnicul David A. Bednar.

„Fiți puternici, fiți sănătoși, fiți deștepti”, pagina 52: După ce citiți articolul vârstnicului Adrián Ochoa, aveți în vedere planificarea unei activități care oferă membrilor familiei dumneavoastră prilejul de a face sport împreună. V-ați putea juca ceva sau ați putea merge la plimbare. Asigurați-vă că adaptați activitatea dumneavoastră la vârsta și abilitățile membrilor familiei (de exemplu, îi puteți ruga pe copiii mai mari să-i ajute pe copiii mai mici să facă anumite lucruri). După activitate, discutați în familie despre beneficiile unui stil de viață activ. Ați putea, de asemenea, să planificați moduri prin care puteți continua, ca familie, să urmați sfatul profeților în viață de a avea grijă de trupurile noastre.

ÎN LIMBA DUMNEAVOASTRĂ

Revista *Liahona* și alte materiale ale Bisericii sunt puse la dispoziția dumneavoastră în multe limbi la adresa languages.lds.org.

TEME DIN ACEST NUMĂR

Cifra se referă la prima pagină a articolului.

Activare, p. 4, 30, 38

Adversitate, p. 42, 64, 68

Caritate, p. 4, 20, 34, 68

Copii, p. 76

Creație, p. 7

Cuvântul de înțelepciune, p. 9, 51, 52

David O. McKay, p. 81

Duhul Sfânt, p. 41, 46

Episcop, p. 58

Exemplu, p. 12, 56

Iertare, p. 58, 68

Integritate, p. 12, 51

Ispită, p. 51, 80

Istoria Bisericii, p. 64, 66

Isus Hristos, p. 7, 76

Înjura, p. 80

Însușiri asemănătoare cu ale lui Hristos, p. 54

Judeca (a), p. 56

Limbă, p. 80

Mărturisire, p. 58

Muncă misionară, p. 20, 30, 40, 42, 46, 61, 70, 72

Obiective, p. 12, 54

Pace, p. 34

Pionieri, p. 64

Pocăință, p. 58

Predicații Evanghelia Mea, p. 42, 46, 54

Pregătire, p. 26

Preoție, p. 62, 76

Prietenie, p. 39, 40, 72

Profeți, p. 67

Revelație, p. 67

Sănătate, p. 9, 52

Standarde, p. 56, 80

Templu, p. 18, 34

Președintele
Thomas S. Monson

RESPONSABILITATEA NOASTRĂ DE a salva

Pentru noi, sfinții din zilele din urmă, nevoia de a-i salva pe frații și surorile noastre care, dintr-un motiv sau altul, nu mai sunt activi în Biserică este de o importanță eternă. Cunoaștem astfel de persoane care cândva au acceptat Evanghelia? Dacă da, care este responsabilitatea noastră?

Gândiți-vă la cei pierduți care sunt persoane în vârstă, văduvi sau bolnavi. Mult prea des ei se află în pustiul uscat și părăsit al izolării, numit singurătate. Când tinerețea îi părăsește, când apar problemele de sănătate, când sunt lipsiți de energie, când lumina speranței de-abia mai strălucește, ei pot fi susținuți și sprijiniți de mâna care ajută și inima care știe ce înseamnă compasiunea.

Sunt, desigur, și alții care au nevoie să fie salvați. Unii se luptă cu păcatul în timp ce alții rătăcesc în teamă, indiferență sau ignoranță. Dintr-un anumit motiv, ei s-au îndepărtat de Biserică. Și vor rămâne, aproape sigur, pierduți, dacă nu se trezește în noi – membrii activi ai Bisericii – dorința de a recupera și a salva.

Cineva care să arate calea

Cu câțva timp în urmă, am primit o scrisoare de la un bărbat care se îndepărtase de Biserică. În această situație se află prea mulți dintre membrii noștri. După ce a descris modul în care devenise inactiv, el a scris:

„Am avut atât de mult și acum am așa de puțin. Sunt nefericit și simt că dau greș în toate. Evanghelia nu mi-a părăsit niciodată inima, chiar dacă mi-a părăsit viața. Fac apel la rugăciunile dumneavoastră.

Vă rog, nu-i uitați pe aceia dintre noi care sunt aici, afară – sfinții din zilele din urmă pierduți. Știu cum să

devin activ, din nou, în Biserică, dar, uneori, am nevoie ca cineva să-mi arate calea, să mă încurajeze, să-mi alunge teama și să-mi depună o mărturie”.

Citind această scrisoare, mi-am amintit de o vizită făcută la una dintre marile galerii de artă din lume – renumitul Muzeu Victoria și Albert din Londra, Anglia. Acolo, splendid înrămată, este o capodoperă pictată în anul 1831 de Joseph Mallord William Turner. Pictura înfățișează nori negri, împovărați, și furia unei mări turbulente indicând, probabil, pericolul și moartea. O lumină de la un vas naufragiat strălucește în depărtare. În prim plan, aruncată în sus de valurile apei înspumate, este o barcă mare de salvare. Oamenii vâslesc cu putere în timp ce barca de salvare este aruncată de furtună. Pe mal, stau o soție și doi copii, udați de ploaie și biciuiți de vânt. Ei privesc fix, cu îngrijorare, către mare. În mintea mea am prescurtat numele picturii. Pentru mine a devenit *Să salvăm*.¹

În timpul furtunilor vieții, pericolul pândește. Bărbații și femeile, băieții și fetele se găsesc abandonați și nevoiți să facă față distrugerii. Cine va conduce bărcile de salvare, lăsând în urmă confortul din cămin și familia, și va sări în ajutor?

Sarcina noastră nu este imposibilă. Suntem în slujba Domnului; avem dreptul la ajutorul Lui.

Când Învățătorul a slujit printre oameni, El i-a chemat pe pescarii din Galileea să-și lase mrejele și să-L urmeze, spunând: „Vă voi face pescari de oameni”². Fie ca noi să ne alăturăm grupurilor de pescari de bărbați și de femei, ca să oferim orice fel de ajutor putem.

Este datoria noastră să ne întindem brațele să-i salvăm pe cei care au părăsit siguranța pe care o oferă

să-i readucem la bucuria Evangheliei lui Isus Hristos, ca să poată să obțină, împreună cu noi, toate binecuvântările disponibile membrilor.

Fie ca noi să ne întindem brațele pentru a-i salva pe cei din jurul nostru: cei bătrâni, cei văduvi, cei bolnavi, cei cu dizabilități, cei mai puțin activi și cei care nu țin poruncile. Fie ca noi să le oferim o mână de ajutor și o inimă care cunoaște compasiunea. Prin aceasta, noi vom aduce bucurie în inimile lor și vom simți marea satisfacție de a ajuta pe altcineva pe cărarea care duce spre viața veșnică. ■

NOTE

1. Titlul complet al tabloului este *Barcă de salvare și aparat Manby se îndreaptă spre o barcă naufragiată care transmite semnale de primejdie (lumini albastre)*.
2. Matei 4:19.
3. Efeseni 2:19.
4. Vezi Matei 22:39.

activitatea în Biserică și să-i aducem la masa Domnului pentru a se ospăta din cuvântul Lui, pentru a se bucura de tovarășia Spiritului Său și a nu mai fi „nici străini, nici oaspeți ai casei, ci [...] împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu”³.

Principiul dragostei

Am constatat că sunt două motive principale care determină, de cele mai multe ori, revenirea în Biserică și schimbări de atitudini, de obiceiuri și de fapte. În primul rând, oamenii se întorc pentru că cineva le-a arătat potențialul lor etern și i-a ajutat să ia decizia de a-l obține. Membrii mai puțin activi nu se pot mulțumi timp îndelungat cu mediocritatea, odată ce înțeleg că pot atinge perfecțiunea.

În al doilea rând, alții se întorc pentru că persoanele dragi lor sau „cetățenii cu sfinții” au urmat îndemnul Salvatorului, i-au iubit pe semenii lor ca pe ei înșiși⁴ și au ajutat ca visele

celorlalți să se împlinească și ambițiile lor să se realizeze.

Catalizatorul în acest proces a fost – și va continua să fie – principiul dragostei.

Într-un sens foarte real, acele persoane naufragiate de pe marea agitată de furtună din tabloul lui Turner sunt ca mulți dintre membrii noștri mai puțin activi, care așteaptă salvarea de la aceia care conduc bărcile de salvare. Inimile lor tânjesc după ajutor. Mamele și tații se roagă pentru fiii și fiicele lor. Soțiile imploră cerul pentru ca inimile soților lor să fie atinse. Uneori, copiii se roagă pentru părinții lor.

Mă rog ca noi să avem dorința să-i salvăm pe membrii mai puțin activi și

SĂ PREDĂM DIN ACEST MESAJ

↑ i puteți întreba pe cei pe care îi vizitați dacă cunosc pe cineva care nu prea vine la Biserică. Puteți să alegeți o persoană și să discutați moduri prin care puteți să-i arătați dragoste, ca de exemplu prin a-l invita sau a o invita la o seară în familie sau la masă.

Darul pe nume Jen

Josi S. Kilpack

Am făcut o serie de alegeri greșite în al doilea an de liceu. Acele alegeri au dus la consecințe grave și la nefericire și m-am hotărât să profit de vacanța de vară pentru a începe să schimb lucrurile. Când școala a reînceput, luam prânzul în baie sau pe hol, unde nu era nimeni, pentru a evita prietenii nepotrivii care mă așteptau.

Nu m-am simțit niciodată atât de singură.

Apoi, Dumnezeu mi-a dat un dar: El mi-a trimis-o pe Jen. Ea nu m-a judecat niciodată pentru greșelile mele ci, din contră, m-a încurajat să continui să fac lucrurile care știam că erau

bune. Faptul că știam că ea avea să fie la școală m-a ajutat să continui să citesc din scripturi și să-mi întăresc mărturia. Până în momentul absolvirii liceului, mi-am dovedit că eram hotărâtă să mă schimb.

Uneori mă întreb unde aș fi astăzi dacă Jen nu mi-ar fi întins o mână de ajutor. Aș fi putut continua să trăiesc potrivit principiilor mele dacă nu ar fi fost ea? Din fericire, nu voi ști niciodată pentru că ea a fost alături de mine din toată inima sa, pregătită și dornică să mă ajute.

Autoarea articolului locuiește în Utah, SUA.

COPII

Moduri de a salva

Președintele Thomas S. Monson ne învață că trebuie să ne întindem brațele spre alții, inclusiv spre cei în vârstă, cei văduvi, cei bolnavi, cei mai puțin activi și cei

care au nevoie de mai mult ajutor. Uitați-vă la imaginile de mai jos și încercuiți-le pe acelea care indică ce ați putea face pentru a-i ajuta pe ceilalți.

Scrieți în rândurile de mai jos câteva moduri prin care îi puteți ajuta pe alții. Puteți să folosiți imaginile ca sursă de idei.

Studiați, rugându-vă, acest material și încercați să aflați ce trebuie să împărtășiți cu surorile pe care le vizitați. Cum vă va ajuta înțelegerea vieții și misiunii Salvatorului să aveți mai multă credință în El și să le binecuvânați pe surorile asupra cărora vegheați? Pentru mai multe informații, accesați reliefsociety.lds.org.

Misiunea divină a lui Isus Hristos – Creatorul

Acest mesaj este primul dintr-o serie de Mesaje ale învățătoarelor vizitatoare care descriu aspecte ale misiunii Salvatorului.

Isus Hristos „[a] făcut cerul și pământul” (3 Nefi 9:15). El le-a făcut prin puterea preoției, sub îndrumarea Tatălui Ceresc (vezi Moise 1:33).

„Cât de recunoscători ar trebui să fim că un Creator Înțelept a creat pământul și ne-a trimis aici”, a spus președintele Thomas S. Monson, „pentru a putea avea parte de un timp de încercare, de o ocazie de a fi testați, cu scopul de a deveni demni de tot ceea ce Dumnezeu dorește să ne ofere!”¹. Atunci când folosim libertatea noastră de a alege pentru a ne supune poruncilor lui Dumnezeu și a ne pocăi, devenim demni de a ne întoarce să locuim alături de El.

Cu privire la Creație, președintele Dieter F. Uchtdorf, al doilea consilier în Prima Președinție, a spus:

„Noi suntem motivul pentru care El a creat universul...”

Acesta este un paradox al omului: în comparație cu Dumnezeu, omul nu este nimic; totuși, însemnăm totul

pentru Dumnezeu”². A ști că Isus Hristos a creat pământul pentru noi, deoarece însemnăm totul pentru Tatăl Ceresc, ne poate ajuta să avem mai multă dragoste pentru El.

Din scripturi

Ioan 1:3; Evrei 1:1-2; Mosia 3:8; Moise 1:30-33, 35-39; Avraam 3:24-25

NOTE

1. Thomas S. Monson, „Cursa vieții”, *Liahona*, mai 2012, p. 91.
2. Dieter F. Uchtdorf, „Dumneavoastră conați pentru El”, *Liahona*, nov. 2011, p. 20.
3. Joseph Smith, în *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), p. 171.
4. *Daughters in My Kingdom*, p.171.
5. Joseph Smith, în *Daughters in My Kingdom*, p. 169.

Credință, Familie, Alinare

Din istoria noastră

Am fost făcuți după chipul lui Dumnezeu (vezi Moise 2:26-27) și avem potențial divin. Profetul Joseph Smith le-a îndemnat pe surorile de la Societatea de Alinare să „acționeze conform privilegiului care le-a fost dat”³. Având această încurajare, surorile din Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, au fost învățate să acționeze potrivit potențialului lor divin, îndeplinind scopurile lui Dumnezeu pentru ele. „Pe măsură ce ajung să înțeleagă cine sunt cu adevărat – fiice ale lui Dumnezeu, având o capacitate înăscută de a iubi și de a ajuta – ele își ating potențialul de femei sfinte.”⁴

„Acum sunteți puse în fața unei situații în care puteți acționa potrivit acelor sentimente de compasiune pe care Dumnezeu le-a sădit în voi”, a spus profetul Joseph Smith. „Ce minunat și grandios este dacă acționați în conformitate cu aceste principii – dacă trăiți potrivit privilegiului care v-a fost dat, îngerii nu vor putea fi opriți din a vi se alătura.”⁵

CE POT FACE EU?

1. Cum poate încercarea de a înțelege natura noastră divină să mărească dragostea noastră pentru Salvator?
2. Cum putem arăta recunoștința noastră pentru creațiile lui Dumnezeu?

IDEI DE LA CONFERINȚA GENERALĂ

Tina Spencer

„Ghici cine vine la cină?”

Cu cincisprezece zile înainte de începerea fiecărei conferințe generale, familia noastră atâră semnul care anunță începutul jocului „Ghici cine vine la cină?”. Apoi adăugăm cele mai recente fotografii ale profeților, văzătorilor și revelatorilor noștri din edițiile precedente ale revistelor Bisericii.

Eu mă pregătesc căutând informații despre profetul care va fi musafirul nostru în acea seară. Câteodată găsim obiecte prin casă care reprezintă unele lucruri pe care le-am aflat și le așez pe-o farfurie. În timpul cinei, pe măsură ce spun povești despre fiecare obiect, toți membrii familiei încearcă să ghicească cine este. Cu alte ocazii, spun o povestire sau două pe care profetul le-a împărtășit în timpul conferinței generale precedente.

Sunt uimită de lucrurile pe care copiii mei și le amintesc în legătură

cu profeții și apostolii noștri preaiubiți și știu că acest joc simplu m-a ajutat să îi iubesc mai mult și să îi cunosc mai bine pe acești minunați bărbați.

Exemplarul meu personal al conferinței

Când vârstnicul Neil L. Andersen, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, împreună cu soția sa, Kathy, ne-au vizitat cu prilejul conferinței noastre de țară, sora Andersen ne-a împărtășit o povestire. A spus că atunci când locuiau în Franța ea fotocopia cuvântările din cadrul conferinței pentru fiecare dintre copiii ei – chiar și pentru cei foarte mici. A fost șocată când a aflat cât de scumpe erau copiile xerox. Apoi i-a venit în minte gândul: „Cât este de important pentru tine ca familia ta să aibă cuvintele profeților?”

Această povestire m-a impresionat și m-am asigurat că fiecare membru al

familiei noastre are exemplarul său al cuvântărilor de la conferință. Una dintre fiicele mele a fost foarte entuziasmată. Le-am folosit la seara în familie și în timpul studiului din scripturi. Am fost încântată să o văd pe una dintre fiicele mele citind cuvântări de una singură și marcând în timp ce citea. O altă fiică, care a fost botezată de curând, m-a implorat să citesc cuvântări împreună cu ea, doar noi două.

Provocare legată de conferință

Ca parte a lecției mele de la Societatea de Alinare, am dat fiecărei surori provocarea de a revedea cuvântările de la conferința anterioară; unele dintre surori le-au recitat, altele le-au urmărit pe Internet. Mai multe surori au spus că s-au simțit mai pregătite pentru conferința care urma să aibă loc. ■

Autoarea articolului locuiește în Washington, SUA.

SĂNĂTATEA FIZICĂ ȘI ECHILIBRUL EMOȚIONAL

Pentru unii tineri, neaplicarea principiilor educației fizice poate deveni un obstacol major în a-și face prieteni și a-și clădi încrederea în sine. Mai mult, sănătatea fizică și echilibrul emoțional sunt aspecte vitale dar deseori insuficient dezvoltate în pregătirea pentru a sluji în misiune. La paginile 52-53 din acest număr, vârstnicul Adrián Ochoa, din Cei Șaptezeci, explică felul în care îngrijirea trupurilor noastre ne poate proteja sănătatea fizică și echilibrul emoțional. El ne amintește să punem în practică și să ne supunem Cuvântului de înțelepciune (vezi D&L 89) pentru a fi mai sănătoși și mai fericiți. Pe măsură ce-i ajutați pe copiii dumneavoastră să învețe și să pună în practică principiile sănătății fizice și ale echilibrului emoțional, ei vor reuși să aibă mai multă încredere în ei și vor fi pregătiți să slujească în viitor.

După cum spune vârstnicul Ochoa: „Când aveți grijă de trupurile voastre, acest lucru vă binecuvântează mințile și vă ajută să vă amintiți că sunteți un copil al lui Dumnezeu și puteți fi încrezător și fericit. Laturile noastre emoționale, fizice și spirituale sunt legate între ele”.

Sugestii pentru a le preda tinerilor:

- citiți împreună articolul vârstnicului Ochoa și realizați un plan

pentru a face sport cu familia, care să cuprindă obiective bine determinate, realiste;

- împreună cu fiicele și fiii dumneavoastră adolescenți, citiți capitolul despre sănătatea fizică și echilibrul emoțional din *Pentru întărirea tineretului* (paginile 25-27). Discutați ce înseamnă să fii sănătos din punct de vedere emoțional;
- cântați împreună „Though Deepening Trials” (*Hymns*, nr. 122) și discutați ce putem învăța din principiul învierii despre importanța trupurilor noastre fizice;
- studiați scripturile enumerate la sfârșitul acestui articol și discutați despre ce ne învață acestea cu privire la sănătatea fizică și echilibrul emoțional.

Sugestii pentru a le preda copiilor:

- arătați copilului dumneavoastră o imagine a unui templu. Discutați ce înseamnă ceea ce propovăduiește apostolul Pavel cu privire la faptul că trupurile noastre sunt „Templul Duhului Sfânt” (1 Corinteni 6:19) și cum această cunoaștere ne poate ajuta să ne îngrijim de trupurile și de mințile noastre;

SCRIPTURI SUPLIMENTARE:

Proverbe 16:32

Daniel 1:3-20

Luca 21:19

Romani 12:1-2

1 Corinteni 6:19-20

1 Tesaloniceni 5:14

Alma 38:12; 53:20

Doctrină și legăminte
88:15; 89

- întocmiți o listă cu activități de recreere sănătoase pe care copiii dumneavoastră le-ar face cu plăcere împreună cu familia. Apoi realizați un plan cu modul în care veți face ca aceste activități să devină parte din viața de familie;
- discutați despre moduri prin care puteți înțelege și controla emoțiile, inclusiv mânia sau tristețea. Cântați „If You’re Happy” (*Children’s Songbook*, 266), „I’m Trying to Be Like Jesus” (*Children’s Songbook*, 78) sau un alt cântec despre emoții și a lua decizii bune. ■

ȘTIRILE BISERICII

Vizitați news.lds.org pentru mai multe știri și evenimente ale Bisericii.

Membrii pot solicita informații cu privire la linia autorității preoției

Ryan Morgenegg

Știrile Bisericii

Biserica poate acum să furnizeze membrilor, la solicitarea acestora, informații cu privire la linia autorității preoției. Linia autorității preoției este o succesiune de rânduri care pot fi trasate, în urmă, până la începuturile Bisericii și, în final, până la Salvator.

Deși un deținător al preoției rânduit la oficiul Cei Șaptezeci poate fi inclus în linia personală a autorității preoției a unui membru, pentru oficiul Cei Șaptezeci nu se păstrează o linie separată a autorității preoției. De asemenea, linia autorității preoției pentru membrii rânduiți în oficiile de episcop sau patriarh este urmărită prin rânduirea lor la oficiul de înalt preot.

Membrii pot solicita din partea Bisericii numai informații referitoare la linia autorității Preoției lui Melhisedec; liniile autorității Preoției aaronice nu sunt disponibile. Membrii pot solicita informații privind linia autorității preoției doar pentru ei înșiși, pentru un fiu care locuiește împreună cu ei sau pentru un tânăr aflat în acel moment în misiune. Aceste documente nu sunt înregistrări oficiale ale Bisericii.

Dacă doriți să solicitați linia personală a autorității preoției, menționați numele legal întreg, data nașterii, numărul de înregistrare a calității de membru (disponibil pe recomandarea pentru templu sau obținut de la funcționarul episcopiei din care faceți parte), numele persoanei care v-a rânduit la oficiul de vârstnic sau de înalt preot (dacă îl cunoașteți), adresa și numărul dumneavoastră de telefon sau adresa dumneavoastră de e-mail.

Trimiteți solicitarea dumneavoastră la:

Priesthood Line of Authority

Global Service Center

120 North 200 West

Salt Lake City, Utah 84103-1514, USA

Fax: 1-801-240-6816

Telefon: 1-800-453-3860, interior 2-3500

E-mail: Trimiteți un e-mail, având în subiect mențiunea „PLA”, la adresa lineofauthority@ldschurch.org. Veți primi un formular pe care să-l completați și să-l returnați (răspunsul la mesajele având în subiect mențiunea „PLA” este automat). ■

Linia autorității preoției pentru cei care înfăptuiesc rânduieli poate fi urmărită până la Salvator.

Dansatori cu evantaie formează numărul „20” în timpul unei reprezentații desfășurate cu prilejul sărbătoririi a 20 de ani de prezență a Bisericii în Mongolia.

Mongolia celebrează 20 de ani de când Biserica este prezentă aici

Luni, 15 aprilie 2013, mai mult de 300 de membri ai Bisericii s-au adunat pe dealul Zaisan din Ulan Bator, Mongolia, pentru a celebra 20 de ani de prezență a Bisericii în această țară. Un cor alcătuit din 50 de membri a cântat cu ocazia evenimentului și cei adunați au ascultat înregistrarea dedicării Mongoliei, în anul 1993 de către vârstnicul Neal A. Maxwell (1926–2004), pentru propovăduirea Evangheliei.

Vârstnicul Tai Kwok Yuen, fost membru al Președinției zonei Asia, care în anul 1993 l-a însoțit pe vârstnicul Maxwell în Mongolia, a menționat modul în care „măinile Domnului au lucrat neîncetat în această parte a viei Sale”.

De-a lungul săptămânii, au avut loc diverse activități pentru a sărbători evenimentul. O adunare a foștilor misionari a reunit 200 de foști misionari. Mai mult de 1000 de mongoli au slujit în calitate de misionari cu timp deplin – aproape 1 din 10 membri din Mongolia. Vineri seara au avut loc ceremonii de botez în mai multe orașe din Mongolia; în acea zi au fost botezați 24 de oameni. Mary N. Cook, recent eliberată din Președinția generală a Tinerelor Fete, a vorbit în cadrul unei adunări de devoțiune pentru Tinerile Fete iar cu prilejul unei case deschise despre istoria familiei s-a difuzat

un film cu instrucțiuni legate de noul proiect privind Arborele genealogic al familiei. Cultura bogată a Mongoliei și talentele multor membri ai Bisericii au fost prezentate într-un spectacol cultural extraordinar.

Sfinții din zilele din urmă din Haiti sărbătoresc, prin plantarea de copaci, împlinirea a 30 de ani de când Biserica este prezentă în țara lor

În ziua de 1 mai 2013, membrii Bisericii din Haiti au participat la un proiect uriaș, desfășurat în toată țara, în cadrul căruia s-au plantat copaci. În prima zi a proiectului au fost plantați o mulțime de puietii și în continuare vor fi plantați și mai mulți. La finalizarea proiectului, în Haiti vor crește circa 400.000 de copaci noi, printre care lămâi, portocali, cocotieri, papaia și stejari.

Biserica a achiziționat puietii ca parte a sprijinului acordat în prezent redresării statului Haiti în urma cutremurului care a avut loc. De asemenea, proiectul le-a oferit membrilor prilejul de a sluji pentru a sărbători împlinirea a 30 de ani de când Biserica este prezentă în această națiune insulară. Cu 30 de ani în urmă, președintele Thomas S. Monson, atunci membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, a vizitat Haiti și a dedicat pământul pentru propovăduirea Evangheliei restaurate.

Vârstnicul Neil L. Andersen, din

Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a fost prezent în Haiti în momentul aniversării și a prezidat asupra ceremoniei de dezvelire a unei plăci comemorative care marchează începuturile Bisericii în Haiti.

Biserica donează 453.593 kg de alimente organizației Feeding America

În mai 2013, Biserica, prin Instituția filantropică SZU, a donat mai mult de 453.593 kg de alimente organizației Feeding America, cea mai mare organizație non-profit de reducere a foametei din Statele Unite. Donația a inclus conserve de fructe, legume și fasole, care vor fi distribuite familiilor nevoiașе prin diferite oficii și adăposturi ale comunităților din întreaga țară.

Bob Aiken, președintele și directorul executiv al organizației Feeding America, a spus că prin această donație se vor oferi aproximativ 625.000 de porții de mâncare.

Misionari și membri din Haiti plantează pomi în munții situați mai sus de capitala Port au Prince, care se poate vedea în fundal.

FOTOGRAFIE DE JASON SWENSEN

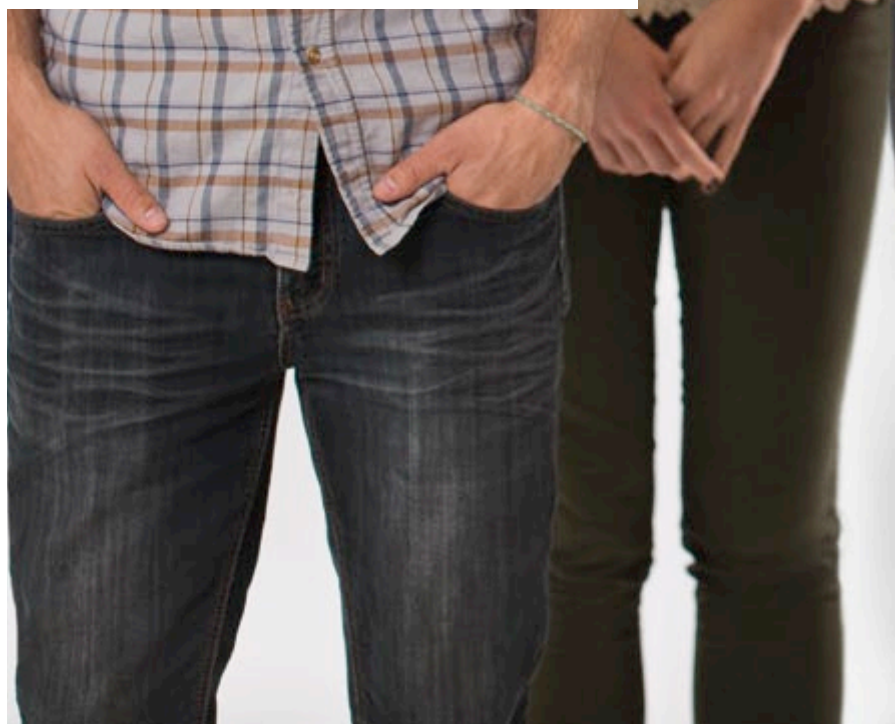
Vârstnicul
Quentin L. Cook
din Cvorumul celor
Doisprezece Apostoli

ÎNDEPLINEȘTE **BINE** PARTEA TA

Președintele David O. McKay (1873-1970) a relatat, deseori, o întâmplare care a avut loc în timp ce slujea ca misionar în Scoția. La scurt timp după ce își începuse misiunea, i se făcuse foarte dor de casă și a petrecut câteva ore vizitând împrejurimile castelului Stirling. Când el și colegul său se întorceau din vizita făcută la castel, au trecut pe lângă o clădire unde piatra de deasupra intrării avea inscripționată pe ea un citat, de regulă atribuit lui Shakespeare, care spunea: „Orice parte ai avea, îndeplinește bine partea ta”.

Amintindu-și de această experiență, președintele McKay a explicat: „Mi-am spus, sau

*Fiți neprihăniți. Întemeiați o familie.
Găsiți o modalitate corespunzătoare
pentru a vă asigura traiul. Slujiți în
chemările dumnevoastră. Pregătiți-vă
să-L întâlniți pe Dumnezeu.*

Spiritul din mine mi-a spus: «Ești membru al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Mai mult, te afli aici în calitate de reprezentant al Domnului Isus Hristos. Ai acceptat responsabilitatea de a fi un reprezentant al Bisericii». Apoi m-am gândit la ceea ce noi făcusem în acea dimineață. Vizitasem locuri, dobândisem învățături și informații istorice, fără îndoială, iar eu eram foarte entuziasmat de acest lucru... Totuși, aceasta nu era muncă misionară... Am acceptat mesajul care mi-a fost transmis prin intermediul acelei pietre și, din acel moment, am încercat să ne facem partea ca misionari în Scoția”¹.

Acest mesaj a fost atât de important și a avut un impact atât de mare asupra președintelui McKay încât l-a folosit ca sursă de inspirație pentru tot restul vieții sale. El a luat decizia că, indiferent de responsabilitatea pe care o avea, va face tot ceea ce va putea.

Nu faceți ceva ce nu vă stă în caracter

Luând în considerare uriașul potențial de a face bine pe care îl aveți dumnevoastră, generația tânără a Bisericii, care sunt preocupările mele legate de viitorul dumnevoastră? Ce sfat vă pot oferi? În primul rând, vă veți confrunta cu mari presiuni de a face ce nu vă stă în caracter – chiar de a purta o mască – și de a deveni cineva care nu reprezintă cu adevărat cine sunteți sau ceea ce doriți să fiți.

La începuturile Bisericii, profetul Joseph, Emma și gemenii lor în vârstă de 11 luni, Joseph și Julia, se aflau în Hiram, Ohio, la casa lui John și Alice Johnson. Ambii copii aveau pojar. Joseph și băiețelul lui dormeau pe un pat pentru oaspeți, lângă ușa de la intrare.

În timpul nopții, un grup de bărbați cu fețele vopsite în negru au dat năvală pe ușă și l-au târât pe profet afară, unde l-au bătut și l-au uns cu smoală pe el și pe Sidney Rigdon.

Cea mai tragică parte a acestei acțiuni a gloatei a fost că micuțul Joseph a fost expus aerului nopții atunci când tatăl lui a fost târât afară și a răcit foarte rău. Drept consecință, el a murit câteva zile mai târziu.²

Cei care au luat parte la martiriul profetului și al fratelui său, Hyrum, și-au vopsit fețele pentru a-și ascunde adevărata identitate.³

În zilele noastre, când a fi anonim este mai ușor decât a fost vreodată, faptul de a nu purta o mască și de a fi „fidel credinței... pentru care martirii toți au pierit”, implică principii importante⁴.

Vârșnicul L. Tom Perry și-a îndeplinit bine partea în timpul șederii sale în Japonia.

Unul dintre modurile în care vă puteți proteja cel mai bine împotriva alegerilor greșite este de a nu purta nicio mască a anonimatului. Dacă veți simți vreodată că doriți să faceți acest lucru, vă rog să conștientizați că este un semn real al pericolului și una dintre uneltele dușmanului de a vă determina să faceți ceva ce nu ar trebui să faceți.

Este un lucru obișnuit în zilele noastre ca cineva să-și ascundă identitatea când scrie pe Internet mesaje răuvoitoare, critice, fanatice, sub anonimat. Unii se referă la aceasta ca fiind *înflăcărare*.

Apostolul Pavel a scris:

„Nu vă înșelați: «tovărășiile rele strică obiceiurile bune».

Veniți-vă în fire, cum se cuvine, și nu păcătuiți! Căci sunt între voi unii care nu cunosc pe Dumnezeu” (1 Corinteni 15:33-34).

Este limpede că tovărășiile rele nu sunt doar o problemă legată de obiceiurile rele. Dacă sfinții din zilele din urmă sunt văzuți în astfel de anturaje, îi pot influența în mod negativ pe cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu sau care nu au o mărturie despre Salvator.

Orice utilizare a Internetului cu scopul de a intimida, de a distruge o reputație sau de a pune o persoană într-o lumină defavorabilă este condamnată. Vedem în societate că atunci când oamenii poartă masca anonimatului, șansele sunt mult mai mari ca ei să aibă o astfel de conduită, care este atât de nocivă discuțiilor civilizate. Încalcă, de asemenea, principiile de bază predicate de Salvator.

Salvatorul a explicat că El nu a venit să judece lumea, ci să mântuiască lumea. Apoi, El a descris ce înseamnă judecata:

„Și judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele.

Căci oricine face răul, urăște lumina, și nu vine la lumină, ca să nu i se vadăască faptele.

Dar cine lucrează după adevăr, vine la lumină, pentru ca să i se arate faptele, fiindcă sunt făcute în Dumnezeu” (Ioan 3:19-21; vezi, de asemenea, versetele 17-18).

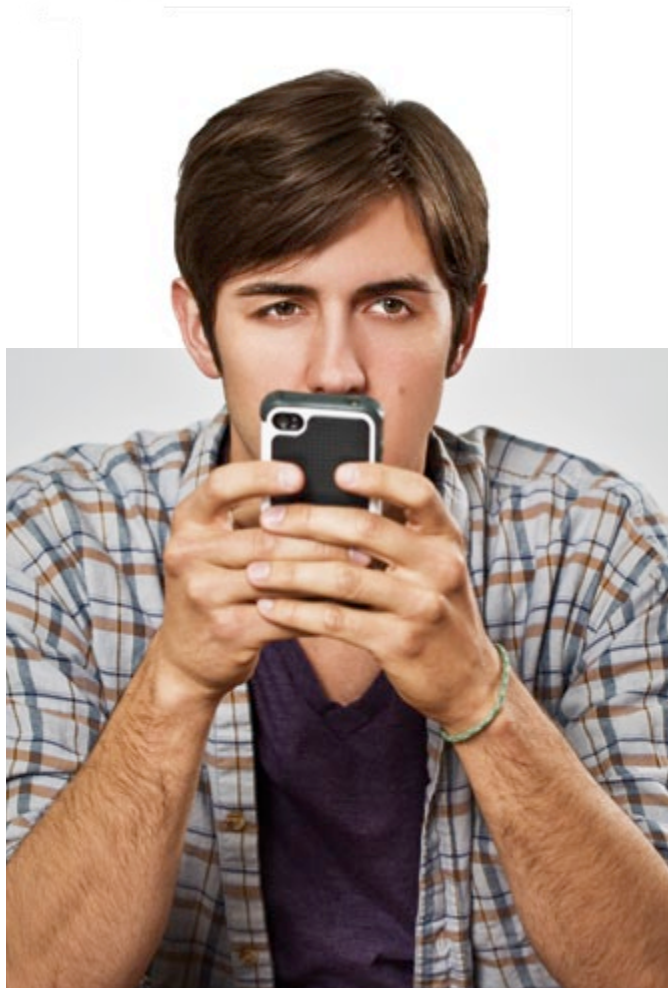
Cei neprihăniți nu trebuie să poarte măști pentru a-și ascunde identitatea.

Aționați conform adevăratelor dumneavoastră crezuri

Aționați conform adevăratelor dumneavoastră crezuri petrecându-vă timpul cu acele lucruri care vă vor clădi și dezvolta caracterul și care vă vor ajuta să deveniți mai asemănători lui Hristos. Sper că nici unul dintre dumneavoastră nu percepe viața ca fiind, în primul rând, distracție și jocuri, ci ca fiind un timp în care „să [vă pregătiți] să-L [întâlniți] pe Dumnezeu” (Alma 34:32).

Un exemplu minunat referitor la faptul de a vă face parte și de a folosi timpul în mod corespunzător este dat de o întâmplare din viața vârsnicului L. Tom Perry, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, când, fiind infanterist marin, a făcut parte din trupele de ocupație ale Statelor Unite în Japonia la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial. Vârșnicul Perry a împărtășit această întâmplare atunci când și-a înregistrat mărturia specială despre Salvator.

„Am făcut parte din primul grup de soldați din infanteria marină care au intrat în Japonia după semnarea tratatului de pace de după cel de-al Doilea Război Mondial. Intrarea

*Unul dintre modurile
în care vă puteți proteja
cel mai bine împotriva
alegerilor greșite este
de a nu vă pune nicio
mască a anonimatului.*

în orașul Nagasaki, care era devastat, a fost una dintre cele mai triste experiențe din viața mea. O mare parte din oraș fusese distrusă complet. Unii dintre cei decedați nu fuseseră încă îngropați. Ca trupe de ocupație, ne-am stabilit sediul central și am început lucrul.

Situația era foarte deprimantă, iar unii dintre noi voiau să ofere mai mult. Am mers la preotul militar al diviziei noastre și am cerut permisiunea de a ajuta la reconstruirea bisericilor creștine. Din cauza restricțiilor guvernamentale din timpul războiului, aceste biserici aproape că încetaseră să mai funcționeze. Puținele clădiri ale acestora erau foarte grav afectate. Unii dintre noi s-au oferit voluntar să repare și să tencuiască din nou aceste capele în timpul liber, astfel încât ele să fie disponibile din nou pentru susținerea de slujbe creștine...

„I-am găsit pe preoții care nu putuseră să slujească în timpul anilor de război și i-am încurajat să se întoarcă la amvon. Am avut o experiență extraordinară alături de acești oameni, în timp ce ei cunoșteau, din nou, libertatea de a-și exercita crezurile religioase.

Când plecam din Nagasaki pentru a ne întoarce acasă, a avut loc o întâmplare de care îmi voi aminti întotdeauna. În timp ce ne urcam în trenul care urma să ne ducă spre vapoare pentru a ne întoarce acasă, mulți dintre ceilalți soldați din infanteria marină ne tachinau. Ei le aveau alături pe prietenele care-și luau rămas-bun de la ei. Râdeau de noi și ne sugerau că am ratat toată distracția faptului de a ne afla în Japonia. Noi doar ne irosisem timpul muncind și tencuind pereți.

Pe când aceștia se aflau la punctul culminant al tachinării, de pe un deal mic din apropierea gării au venit aproximativ 200 dintre acești creștini japonezi minunați de la bisericile pe care le reparaserăm, cântând «Înainte, voi creștini». Au venit la noi și ne-au oferit multe daruri. Apoi, s-au aliniat cu toții de-a lungul căii ferate. Și, pe când trenul începuse să înainteze pe șine, noi am întins mâinile și le-am atins degetele în timp ce plecam. Nu puteam vorbi; emoțiile noastre erau prea puternice. Dar eram recunoscători că am putut ajuta, într-o mică măsură, la restabilirea creștinismului într-o națiune după război”⁵.

Vă rog să cugetați și să alegeți cu mare atenție modul în care vă petreceți timpul. După cum puteți vedea din exemplul vârstnicului Perry, nu vorbesc despre etalarea religiei pe mâneci sau despre o credință doar de suprafață. Aceste lucruri pot fi stânenitoare pentru dumneavoastră și pentru

Biserică. Vorbesc despre faptul ca dumneavoastră să deveniți ceea ce trebuie să fiți.

Stabiliți obiective corespunzătoare

Al treilea sfat al meu are legătură cu anumite obiective pe care ar trebui să le luați în considerare. În aproximativ aceeași perioadă în care vârstnicul Perry a fost în Japonia cu infanteria marină, președintele Boyd K. Packer, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, slujea în Japonia în cadrul forțelor aeriene la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial.

Președintele Boyd K. Packer a fost binecuvântat deoarece și-a stabilit obiective drepte.

În anul 2004, i-am însoțit pe președintele Packer și pe alții în Japonia. Dânsul a avut ocazia de merge în unele locuri în care fusese și de a se gândi la unele dintre experiențele pe care le-a avut și la deciziile pe care le-a luat în acea perioadă. Având permisiunea dânsului, vă împărtășesc câteva dintre gândurile și sentimentele sale.

Președintele Packer a descris experiențele avute pe o insulă din largul coastei regiunii Okinawa. Dânsul consideră această insulă ca fiind muntele său din pustiu. Pregătirea sa personală și întâlnirea sa cu alți membri i-au aprofundat credința în învățăturile Evangheliei. Ceea ce-i lipsea încă era confirmarea – cunoașterea sigură a ceea ce dânsul ajunsese să simtă că este adevărat.

Biografia președintelui Packer descrie ceea ce s-a întâmplat: „Contrar liniștii confirmării pe care el a căutat-o,

a dat nas în nas cu iadul războiului împotriva celor nevinovați. Căutând să fie singur pentru a putea cugeta, el s-a urcat, într-o zi, pe o colină deasupra oceanului. Acolo a găsit ruinele părăsite ale unui sat de țărani, precum și câmpul nelucrat de cartofi dulci. Și a văzut zăcând în mijlocul plantelor uscate trupurile măcelărite ale unei mame și ale celor doi copii ai ei. Priveliștea l-a umplut de o amărăciune profundă amestecată cu sentimente de dragoste pentru familia lui și pentru toate familiile”⁶.

După aceea, dânsul s-a dus într-un buncăr improvizat, unde a contemplat, a cugetat și s-a rugat. Gândindu-se la această întâmplare, președintele Packer a descris ceea ce eu aș numi o experiență de confirmare spirituală. A simțit că a primit inspirație despre ceea ce trebuia să facă în privința vieții sale. Desigur, dânsul habar nu avea că urma să fie chemat să slujească în chemarea măreață și sfântă pe care o are în prezent. Viziunea sa a fost aceea că dorea să fie un învățător care să accentueze învățăturile Salvatorului. Dânsul și-a stabilit obiectivul de a trăi o viață neprihănită.

A înțeles într-un mod profund că trebuia să-și găsească o soție neprihănită și că împreună aveau să întemeieze o familie numeroasă. Acest tânăr soldat a înțeles că profesia pe care și-a ales-o urma să îi ofere o remunerație modestă și că iubita lui parteneră va trebui să împărtășească aceleași priorități și să dorească să trăiască fără anumite lucruri materiale. Sora Donna Packer a fost și este partenera perfectă pentru președintele Packer. Nu au avut niciodată prea mulți bani, însă dânsii nu au avut niciodată sentimentul că le-ar lipsi ceva. Au crescut 10 copii și au fost nevoiți să facă sacrificii. Dânsii au acum 60 de nepoți și peste 80 de strănepoți.

Vă împărtășesc această întâmplare adevărată, deoarece de prea multe ori obiectivele noastre se bazează pe ceea ce prețuiește lumea. Elementele esențiale sunt destul de simple pentru membrii care au primit rânduieșile necesare salvării. Fiți neprihăniți. Întemeiați o familie. Găsiți o modalitate corespunzătoare de a vă asigura traiul. Slujiți în chemările dumneavoastră. Pregătiți-vă să-L întâlniți pe Dumnezeu.

Salvatorul ne-a învățat că „viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui” (Luca 12:15).

Clădiți-vă țara și comunitatea în care trăiți

Pe lângă însușirile, calitățile și deciziile personale, dacă doriți să fiți generația care trebuie să fiți, vă veți clădi țara și comunitatea în care trăiți. Generația dumneavoastră va trebui

Moștenirea iudaico-creștină pe care am primit-o nu este numai prețioasă, ci și esențială pentru planul Tatălui nostru din Cer. Trebuie să o protejăm pentru generațiile viitoare.

să protejeze neprihănirea și libertatea religioasă. Moștenirea iudaico-creștină pe care am primit-o nu este numai prețioasă, ci și esențială pentru planul Tatălui nostru din Cer. Trebuie să o protejăm pentru generațiile viitoare. Trebuie să ne alăturăm oamenilor buni, incluzându-i pe aceia de toate credințele – în special celor care se simt responsabili în fața lui Dumnezeu pentru conduita lor. Aceștia sunt oamenii care vor înțelege sfatul: „Orice parte ai avea, îndeplinește bine partea ta”. Aplicarea cu succes a valorilor iudaico-creștine și a libertății religioase vor face din generația dumneavoastră generația măreață care trebuie să fie.

Având în vedere provocările care există în lume astăzi, Prima Președinție și Cvorumul celor Doisprezece Apostoli se preocupă în mod deosebit ca dumneavoastră să vă implicați în mod potrivit în procesul politic din țara în care trăiți. Biserica este neutră în disputele politice și nu sprijină candidați sau partide. Totuși, ne așteptăm ca membrii noștri să se implice în totalitate în sprijinirea candidaților și partidelor conform alegerii lor bazată pe principii care vor asigura o conducere bună. Doctrina noastră este limpede: „trebuie să căutați cu sârguință oamenii cinstiți și înțelepți” (D&L 98:10).

Avem mare încredere în dumneavoastră. Conducerea Bisericii crede în mod sincer că dumneavoastră puteți clădi împărăția așa cum nu a făcut-o nicio generație anterioară. Aveți de partea dumneavoastră nu numai dragostea și încrederea noastră, ci și rugăciunile și binecuvântările noastre. Noi știm că succesul generației dumneavoastră este esențial pentru stabilirea continuă a Bisericii și pentru creșterea împărăției. Ne rugăm ca dumneavoastră să vă îndepliniți bine partea, evitând să purtați măști, să acționați conform adevăratei voastre identități, să stabiliți obiective corespunzătoare și să clădiți țara și comunitatea în care trăiți. ■

De la o seară la gura sobei pentru tinerii adulți organizată de Sistemul Educațional al Bisericii, transmisă de la Universitatea Brigham Young – Idaho în data de 4 martie 2012. Pentru întregul text în limba engleză, accesați lds.org/broadcasts/archive/ces-devotionals/2012/01?lang=eng.

NOTE

1. David O. McKay, în Francis M. Gibbons, *David O. McKay: Apostle to the World, Prophet of God* (1986), p. 45.
2. Vezi Mark L. Staker, „Remembering Hiram, Ohio,” *Ensign*, oct. 2002, p. 32, 35.
3. Vezi *Învățăturile ale președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 24.
4. „Fideli credinței”, *Immuri*, nr. 163.
5. L. Tom Perry, în „Joy – for Us and Others – Comes by Following the Savior,” <http://lds.org/prophets-and-apostles/what-are-prophets-testimonies?lang=eng>.
6. Lucile C. Tate, *Boyd K. Packer: A Watchman on the Tower* (1995), p. 58-59.

Gary și Susan Carter

În calitate de lucrători în templu, am avut binecuvântarea de a întâlni tineri adulți care au venit la templu pentru a primi înzestrarea personală. Am descoperit că participarea la un seminar de pregătire pentru templu le-a fost de ajutor, însă influența părinților neprihăniți a jucat un rol mai important în a-i ajuta să se pregătească să facă legăminte în templu. În calitate de părinți și conducători, trebuie să-i ajutăm pe tineri nu doar să se pregătească pentru slujirea misionară cu timp deplin, care durează numai câteva luni, ci, de asemenea, să facă și să țină legămintele din templu, care durează o eternitate. Primii pași se fac în copilărie.

Să-i pregătim pe copii

Părinții le pot arăta copiilor lor importanța templului preaslăvind în templu și împărtășindu-și mărturiile despre munca în templu. Chiar și în zonele în care nu se poate călători la templu prea des, părinții pot insufla copiilor lor dorința de a merge la templu.

Președintele Howard W. Hunter (1907-1995) i-a învățat pe părinți: „Să împărtășim copiilor noștri sentimentele de natură spirituală pe care le avem în templu. Și să-i învățăm cu mai multă convingere și într-un mod mai natural lucrurile care se pot spune despre scopurile casei Domnului”¹. Copiii noștri trebuie să știe că templul este un loc în care am primit răspunsuri la rugăciuni și am simțit dragostea lui Dumnezeu.

ADOLESCENȚII și LEGĂMINTELE DIN TEMPLU

Odată cu reducerea vârstei minime necesară pentru slujirea misionară, zeci de mii de adolescenți fac acum legăminte sfinte în templu.

Părinții pot, de asemenea, să-i învețe pe copiii lor să aștepte cu nerăbdare și să trăiască demni pentru a primi recomandarea cu utilizare limitată pe care o pot obține la vârsta de 12 ani. Când vine momentul ca acești tineri să participe, observăm bucuria și mândria cu care arată aceste recomandări în templu.

Să-i pregătim pe tineri

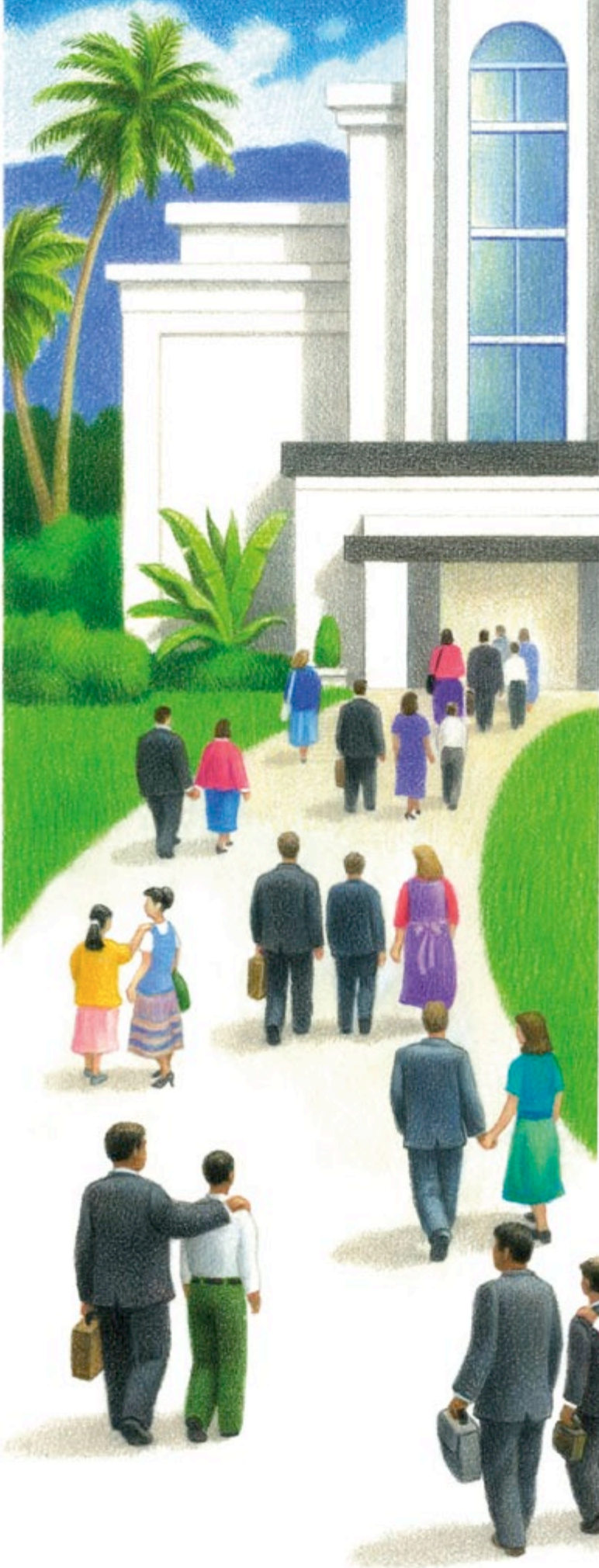
Părinții îi pot ajuta pe copiii lor să se implice în cercetarea istoriei familiei pentru ca, atunci când împlinesc 12 ani, să poată să ducă la templu nume ale membrilor familiei. Tinerilor care procedează astfel, vârstnicul David A. Bednar, din Cvorumul

celor Doisprezece Apostoli, le-a promis: „Dragostea și recunoștința voastră față de strămoșii voștri se vor mări. Mărturia voastră despre Salvator și convertirea la El vor deveni profunde și statornice. Iar eu vă promit că veți fi protejați împotriva influenței tot mai intense a dușmanului”².

Am văzut multe situații în care această promisiune a fost îndeplinită. De curând, o tânără fată ne-a spus că, după ce a cercetat pentru a afla numele bunicii ei, a venit la templu să facă munca necesară pentru ea. Ea a spus că, atunci când a fost botezată pentru bunica ei, a avut o impresie clară că bunica ei avea să o întâmpine în viața următoare. Experiențe de genul acesta întăresc mărturiile și insuflă dorința de a participa la alte rânduieli din templu.

Mulți tineri se confruntă cu ispita de a se îmbrăca indecent. Atunci când părinții și conducătorii poartă

îmbrăcăminte frumoasă, modestă, tinerii înțeleg că și ei pot face acest lucru. Tinerii trebuie să înțeleagă că felul în care se îmbracă și atitudinea față de trupurile lor pot demonstra calitatea lor de ucenici.

Părinții îi pot ajuta pe tineri să se pregătească să intre în templu ajutându-i să înțeleagă legămintele pe care le vor face acolo. Legămintele din templu includ promisiunile de „a respecta legea unei virtuți și castități stricte, a fi caritabil, binevoitor, tolerant și pur; de a dedica atât talentul, cât și mijloacele materiale răspândirii adevărului și înălțării spirituale [a familiei umane]; de a rămâne devotat cauzei adevărului; și de a căuta, prin orice mijloace, să contribuie la marea pregătire pentru ca pământul să fie gata să-L primească pe Regele său – Domnul Isus Hristos”³. Părinții pot depune mărturie că tinerii vor primi binecuvântări personale, mari de-a lungul vieții lor pe măsură ce țin aceste legăminte, iar aceste legăminte vor avea mai multă însemnătate pentru tineri dacă părinții lor îi ajută să înțeleagă că atât binecuvântările, cât și legămintele sunt posibile prin ispășirea lui Isus Hristos.

Există multe feluri prin care-i putem ajuta pe copiii și pe tinerii noștri să se pregătească să primească binecuvântările din templu. Cu cât sunt mai pregătiți, cu atât sunt mai mari șansele lor de a avea pace și simți Spiritul și astfel vor putea să aibă experiențe spirituale minunate atunci când își vor primi înzestrarea. O experiență înălțătoare în templu îi va face ucenici mai devotați ai lui Hristos și misionari mai buni – motivați să-i ajute pe cei cărora le predau să se pregătească să primească propriile lor rânduieli sfinte din templu. ■

NOTE

1. Howard W. Hunter, „Follow the Son of God”, *Ensign*, nov. 1994, p. 88.
2. David A. Bednar, „Inimile copiilor se vor întoarce”, *Liahona*, nov. 2011, p. 26-27).
3. James E. Talmage, în *Preparing to Enter the Holy Temple* (2002), p. 34-35.

MOȘTENIREA noastră misionară

*Toți misionarii, din trecut sau din prezent,
slujesc cu speranța de a le face viața mai
bună altor oameni.*

**La Rene Porter Gaunt și
Linda Dekker Lopez**

Revistele Bisericii

Misionarii de astăzi duc mai departe moștenirea cea mare de a umple pământul cu a Domnului cunoaștere (vezi Isaia 11:9). De la Avraam la Pavel, la Amon, la Wilford Woodruff, misionarii din scripturi și din istoria Bisericii le oferă misionarilor din vremurile moderne exemple puternice de urmat.

Fie că suntem membri misionari, fie că ne pregătim să slujim într-o misiune cu timp deplin sau slujim într-o misiune ori ne întoarcem dintr-o misiune, putem prinde curaj și ne putem inspira din aceste exemple.

Moștenirea noastră misionară din Biblie și Perla de mare preț

Misionarii din Vechiul Testament, precum Iona, au fost chemați să avertizeze poporul (vezi Ezechiel 3:17-19). Din exemplul lui Iona vedem importanța pocăinței și a supunerii. Povestea lui Avraam ne învață despre descendența și puterea Preoției lui Melhisedec.

Misionarii din Noul Testament, precum Petru sau Pavel, au lucrat pentru a păstra învățăturile lui Isus Hristos. Totuși, de-a lungul timpului, lumea a căzut în apostazie. Dumnezeu a restaurat Evanghelia prin profetul Joseph Smith. Noi lucrăm acum, la fel cum au lucrat acei misionari, să păstrăm și să împărtășim învățăturile lui Isus Hristos.

Iona pe plaja din Ninive, de Daniel A. Lewis. Iona s-a pocăit și a mers din loc în loc propovăduind și confirmând că Iehova domnește peste tot și că dragostea Sa nu se limitează la un singur neam sau popor (vezi Iona 1-4).

UN GLAS DE AVERTIZARE

„Deoarece Domnul este bun, El cheamă slujitori să-i avertizeze pe oameni de pericol... Gândiți-vă la Iona. La început, el a fugit de chemarea Domnului de a avertiza poporul din Ninive, care era orbit și nu vedea pericolul pe care îl reprezenta păcatul. El știa că, de-a lungul timpurilor, oamenii ticăloși i-au respins pe profeți și uneori i-au ucis. Totuși, când Iona a mers înainte cu credință, Domnul l-a binecuvântat cu protecție și succes”.

Președintele Henry B. Eyring, primul consilier în Prima Președinție, „Let Us Raise Our Voice of Warning,” *Liahona*, ian. 2009, p. 3.

Petru și Ioan înaintea conducătorilor din Ierusalim, de Simon Vedder. Petru și Ioan au fost aduși înaintea consiliului și marele preot i-a întrebat: „Nu v-am poruncit noi cu tot dinadinsul să nu învățați pe norod în Numele acesta? Și voi iată că ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră...” Petru... drept răspuns, [i-a] zis: «Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni.» (Faptele apostolilor 5:28-29).

Apostolul Pavel, de Karel Skreta. În călătoriile și scrisorile lui, Pavel a depus mărturie puternică cu privire la Salvatorul în întreaga Asia Mică și o mare parte din lumea cunoscută în vremurile acelea.

Melchisedec îl binecuvântează pe Avram [Avraam], de Walter Rane. Melchisedec l-a binecuvântat pe Avram (vezi Genesa 14:18-20) și i-a dat, de asemenea, preoția (vezi D&L 84:14). Cu o altă ocazie, Domnul i-a apărut lui Avram, spunând: „Am hotărât... să fac din tine un slujitor care să poarte numele Meu într-o țară străină... Și vei fi o binecuvântare pentru semințiile tale de după tine, pentru că în mâinile lor vor purta această slujire și preoție către toate națiunile” (Avraam 2:6, 9).

SĂ-I ÎNVĂȚĂM PE NECREDIN- CIOȘI

„Fiii lui Mosia... au mers printre lamanii. Cu toate că au propovăduit unor oameni ale căror tradiții nu-i conduceau spre creștere spirituală, acești misionari credincioși au ajutat la producerea unei mari schimbări în viața acestor lamanii. Știm că... «atât de mulți lamanii care au crezut în predicile lor și au fost convertiți pentru Domnul nu s-au rătăcit niciodată» (Alma 23:6).”

Vărstnicul James B. Martino, din Cei Șaptezeci, „Repentance That Brings Conversion”, Ensign, sept. 2012, p. 58.

© GARY L. KAPP, COPIEREA INTERZISĂ

Amon înaintea regelui Lamoni, de Gary L. Kapp. Amon, unul dintre fiii lui Mosia, a salvat turmele regelui Lamoni. Când regele l-a întrebat dacă era trimis de Dumnezeu, Amon a spus că era un om chemat de către Spiritul Sfânt să propovăduiască Evanghelia „către [poporul lui Lamoni], pentru ca el să poată fi adus la cunoașterea a ceea ce este drept și adevărat” (Alma 18:34).

Moștenirea noastră misionară din Cartea lui Mormon

Alma, Amulec, fiii lui Mosia și Samuel Lamanitul sunt numai câteva dintre exemplele de misionari măreți pe care-i întâlnim în Cartea lui Mormon. Ei sunt un exemplu de pocăință, credință, supunere și curaj. La fel ca ei, ne putem baza pe inspirație și revelație de la Dumnezeu pentru a ne îndruma în slujirea noastră misionară.

A adus vești de bucurie în sufletul meu,
de Walter Rane. Un înger l-a vizitat
pe Samuel Lamanitul și a adus „vești
de bucurie în sufletul [lui Samuel]” cu
privire la venirea Salvatorului (Helaman
13:6-7). Ca parte a chemării sale de a
propovădui nefiților, Samuel a urcat pe
zidul orașului Zarahemla și a împărtășit
aceste vești bune poporului.

Moștenirea noastră misionară din Doctrină și legăminte

După restaurarea Evangheliei, rolul misionarilor a fost esențial. Misionari precum Dan Jones, Orson Hyde și Parley P. Pratt au împărtășit Cartea lui Mormon și Evanghelia lui Isus Hristos. Unii, precum Samuel, frațele profetului Joseph, au slujit în apropierea casei. Alții au călătorit departe pentru a împărtăși Evanghelia în

locuri precum Tailanda, Insulele Sandwich (Hawaii), Danemarca și Anglia.

Acești misionari de la început au slujit deseori misiuni lungi și repetate. Au lăsat în urmă părinți, iubite, soții, copii și nepoți, așa cum facem și noi. Astăzi, ei sunt pentru noi exemple de credință, curaj, supunere, îndurare și sârguință.

Predicatori mormoni, de Arnold Friberg, bazat pe originalul de Christen Dalsgaard. Această scenă cu un misionar sfânt din zilele din urmă predând Evanghelia lui Isus Hristos unei familii daneze adunate în căminul lor de la țară este tipică eforturilor de prozelitism din secolul al XIX-lea. Misionarii au propovăduit, de asemenea, la colțul străzii sau în sălile de întrunire din orașe.

Wilford Woodruff se pregătește să înfăptuiască botezuri la ferma Benbow, de Richard A. Murray. Domnul l-a îndrumat pe Wilford Woodruff în anul 1840 la ferma Benbow din Herefordshire, Anglia. „Acolo era un popor care se rugase pentru aducerea înapoi a ordinii în care erau lucrurile în vremurile străvechi”, a scris Wilford. „Rezultatul a fost că, în primele treizeci de zile după ce am ajuns acolo, am botezat șase sute... În opt luni de muncă în țara aceea, am adus o mie opt sute de persoane în Biserică. De ce? Pentru că acolo se găsea un popor pregătit pentru Evanghelia” („Discourse”, Deseret Weekly, 7 nov. 1896, p. 643).

Misionarii nou veniți au botezat indigeni din Insulele Sandwich (Hawaii) încă din anul 1851. Această fotografie datează de mult mai târziu.

COPIEREA INTERZISĂ

Să clădim propria moștenire misionară

De când președintele Thomas S. Monson a anunțat, în cadrul conferinței generale din octombrie 2012, că tinerii băieți și tinerele fete pot pleca în misiune la o vârstă mai mică, zeci de mii de sfinți din zilele din urmă au plecat în misiune.

La conferința generală din aprilie 2013, vârstnicul Neil L. Andersen, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a adăugat mărturia sa cu privire la munca misionară și ne-a încurajat pe fiecare dintre noi să devenim o parte importantă a acestui miracol care se împlinește ajutând la

găsirea celor pregătiți să audă Evanghelia: „Așa cum Domnul a inspirat mai mulți misionari să slujească, tot așa El deșteaptă mintea și deschide inima mai multor oameni buni și cinstiți care să-i primească pe misionarii Săi. Deja îi cunoașteți sau îi veți cunoaște pe acești oameni. Ei fac parte din familia dumneavoastră și locuiesc în cartierul dumneavoastră. Ei trec pe lângă dumneavoastră pe stradă, stau lângă dumneavoastră la școală și socializează cu dumneavoastră pe Internet” („Este un miracol”, *Liahona*, mai 2013, p. 78). ■

Pionierat în stradă, de Ken Spencer. Acești doi misionari împărtășesc Evanghelia unui bărbat în fața unei librării din New Brunswick, New Jersey, SUA.

PRIN AMABILITATEA MUZEULUI DE ISTORIE AL BISERICII

ECUSONUL DUMNEAVOASTRĂ DE MISIONAR

„Dacă nu sunteți misionar cu timp deplin purtând un ecuson prins de haina dumneavoastră, acum este momentul să desenați unul pe inima dumneavoastră – desenat așa cum a spus Pavel, «nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului cel Viu»”.

Vârstnicul Neil L. Andersen, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „Este un miracol”, *Liahona*, mai 2013, p. 78.

PRIN AMABILITATEA MUZEULUI DE ISTORIE AL BISERICII

Lamaniții vor înflori ca un trandafir, de Joselito Jesus Acevedo Garcia. Această imagine surprinde spiritul muncii misionare printre vorbitorii de limbă spaniolă. Doi misionari se pregătesc să predea Evanghelia în timp ce oamenii își îndeplinesc sarcinile lor zilnice. Creșterea Bisericii este reprezentată de templul Lima Peru, înconjurat de case mici și animale specifice zonei.

Misionari neobosiți, de Juei Ing Chen. Membrii Bisericii din Taiwan, precum membrii misionari de pretutindeni, caută să împărtășească bucuria pe care o simt în Evanghelie și în scripturi. Scripturile sunt pe masă; iar pe vasul înalt albastru, în care sunt suluri de hârtie, se află o imagine a Templului Taipei, Taiwan.

PRIN AMABILITATEA MUZEULUI DE ISTORIE AL BISERICII

Misionari sfinți din zilele din urmă în Sierra Leone, de Emile Wilson. Prima misiune din Sierra Leone a fost organizată în Freetown în data de 1 iulie 2007. Freetown a devenit tărâșul cu numărul 3000 al Bisericii în data de 2 decembrie 2012.

Vărstnicul Eduardo Gavarret
din Cei Șaptezeci

PREGĂTIȚI PENTRU ZIUA BĂTĂLIEI

Fie ca noi, punându-ne încrederea în Salvator, Domnul oștirilor, să fim pregătiți și să nu ne poticnim pe câmpul de luptă.

În anul 1485, Richard al III-lea era regele Angliei. Era o perioadă de instabilitate politică și Richard a trebuit să își apere coroana în repetate rânduri. El era ostaș experimentat, războinic viteaz și perspicace care avea o oștire ce număra între 8.000 și 10.000 de bărbați.

În același an, un pretendent la tronul Angliei, Henric Tudor, Conte de Richmond, l-a provocat și înfruntat pe Richard pe Câmpia Bosworth, de unde provine și numele bătăliei lor. Henric, spre deosebire de Richard, avea puțină experiență în luptă, iar armata sa număra doar 5.000 de oameni. Însă de partea lui avea buni sfătuitori – nobili care luaseră parte la bătălii similare, inclusiv unele împotriva lui Richard. Dimineata bătăliei a sosit și totul sugera faptul că Richard va învinge.

Evenimentele din 22 august 1485 sunt rezumate într-o legendă foarte cunoscută. În acea dimineață, regele Richard și oamenii săi s-au pregătit pentru a înfrunta armata lui Henric. Învingătorul bătăliei avea să devină conducătorul Angliei. Cu puțin timp înainte de luptă, Richard a trimis un slujitor să vadă dacă era pregătit calul său.

„Potcovește-l repede!”, i-a poruncit slujitorul potcovarului. „Regele dorește să meargă în fruntea trupelor sale.”

Potcovarul i-a răspuns că trebuie să aștepte. „Am potcovit caii întregii armate regale în ultimele zile”, a spus acesta, „iar acum trebuie să merg să mai fac rost de fier”.

Slujitorul nerăbdător a spus că nu poate aștepta. „Inamicii regelui înaintază chiar acum, iar noi trebuie să-i înfruntăm pe câmpul de luptă”, a spus el. „Descurcă-te cu ce ai.”

După cum i s-a poruncit, potcovarul a făcut tot ce a putut și anume patru potcoave dintr-o țevă de fier. După ce a făcut potcoavele, a bătut în cuie trei dintre ele pe copitele calului. Totuși, când a încercat să prindă cea de-a patra potcoavă, și-a dat seama că nu are destule cuie.

„Mai am nevoie de unul sau două cuie și am nevoie de timp să le fixezi”, i-a spus el slujitorului.

Cu toate acestea, slujitorul nu a putut să aștepte. „Aud trompetele acum”, a spus el. „Nu poți folosi ceea ce ai?”

Potcovarul a răspuns că va face tot ce poate dar că nu poate garanta că cea de-a patra potcoavă va rezista.

„Fixează-o!”, a ordonat slujitorul. „Și grăbește-te, ori regele Richard va fi mânios pe amândoi.”

Bătălia a început îndată. Pentru a-și antrena soldații, Richard a urcat și a coborât dealul pe calul său, luptând și îndemnându-i cu următoarele cuvinte: „Înaintați! Înaintați!”.

În timp ce Richard privea de-a lungul câmpului, i-a văzut pe unii dintre soldații săi retrăgându-se. Temându-se că ceilalți soldați ar putea începe, de asemenea, să se retragă, el a galopat spre linia dezbinată pentru a-i încuraja. Dar înainte ca Richard să poată ajunge la ei, calul său s-a poticnit și a căzut, aruncându-l pe rege la pământ. Una dintre potcoavele calului, după cum potcovarul s-a temut, a căzut în timpul galopului disperat al regelui.

Richard s-a ridicat de la pământ în timp ce calul său s-a ridicat și a plecat. În timp ce armata lui Henric avansa, Richard își flutura sabia în aer, strigând: „Un cal! Un cal! Regatul meu pentru un cal!”.

Dar era prea târziu. Între timp, armata lui Richard fugea de teama oștirii lui Henric care înainta și bătălia a fost pierdută. De atunci, poporul rostește proverbul:

AMINTIȚI-VĂ DE LUCRURILE MĂRUNTE

„Fiți supuși învățăturilor primite de la profeți pe care Hristos dorește să le urmați. Nu respingeți prin raționamentul uman fericirea viitoare sărind anumite etape în loc să puneți în practică principiile sănătoase ale Evangheliei. Amintiți-vă: deciziile mărunte sunt cele mai importante. Neglijențele sau neatenția aparent nesemnificative pot cauza probleme mari. Mai mult, obiceiurile simple, constante și bune au ca rezultat o viață plină de binecuvântări îmbelșugate”.

Vârstnicul Richard G. Scott din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „Pentru a avea pace în cămin”, *Liahona*, mai 2013, p. 29

*Din cauza unui cui, s-a pierdut o potcoavă,
din cauza unei potcoave, s-a pierdut un cal,
din cauza unui cal, s-a pierdut o bătălie,
din cauza unei bătălii, s-a pierdut un regat,
și toate din cauza unui cui pentru potcoavă.¹*

Fixarea principiilor noastre

Când mă gândesc la această poveste, reflectez asupra modului în care un lucru atât de simplu precum un cui de potcoavă fixat prost a dus la o astfel de schimbare neașteptată a evenimentelor. Putem compara cuiul lipsă cu principiile Evangheliei. Lipsa principiilor Evangheliei și a valorilor și practicilor asociate acestora ne pot lăsa neajutorați pe câmpul de bătălie împotriva tentațiilor și a răului.

Ce practici lipsesc din viața și familia noastră? Neglijăm noi rugăciunea personală și rugăciunea în familie? Studiul sârguincios al scripturilor? Seara în familie în fiecare săptămână? Plata integrală a zeciuiei? Slujirea fraților și a surorilor noastre? Respectarea zilei de sabbat? Preaslăvirea în templu? Dragostea față de aproapele nostru?

Fiecare dintre noi se poate autoanaliza și poate găsi ceea ce îi lipsește – principiul sau practica pe care are nevoie să o fixeze mai ferm în viața și familia sa. Apoi, după ce

am identificat respectivul principiu sau respectiva practică, putem acționa cu sârguință și hotărâre pentru a *strânge cuiul* – pentru a trăi conform aceluiași principiu și pentru a ne pregăti mai bine pe noi și pe familia noastră să apărăm ceea ce este drept.

În Doctrină și legăminte, Domnul ne sfătuiește: „Și luați coiful salvării și sabia Spiritului Meu, pe care îl voi revărsa asupra voastră, și cuvântul Meu, pe care Eu vi l-am revelat, și... fiți credincioși până când vin Eu” (27:18).

Slujitorilor Săi credincioși, Domnul le-a promis: „Și brațele lor vor fi brațul Meu și Eu voi fi scutul și pavăza lor; și Eu le voi încinge coapsele și ei vor lupta bărbătește pentru Mine;... și prin focul indignării Mele îi voi apăra” (D&L 35:14).

Fie ca noi să ne amintim că, deși „calul este pregătit pentru ziua bătăliei”, cum se spune în Proverbele, „biruința este a Domnului” (21:31). Fie ca noi să urmăm invitația lui Moroni de a „[veni] la Hristos și [de a ne perfecționa] pentru El” (Moroni 10:32). Fie ca noi să ne punem încrederea în Salvator, Domnul oștirilor, să fim pregătiți și să nu ne poticnim pe câmpul de luptă împotriva răului. ■

NOTĂ

1. Vezi „For Want of a Horseshoe Nail”, în William J. Bennett, editată *The Book of Virtues: A Treasury of Great Moral Stories* (1993), p. 198-200.

Grăbirea

LUCRĂRII DE SALVARE

Atunci când îi invităm și îi iubim pe ceilalți și atunci când slujim altora devenim ucenici adevărați ai lui Isus Hristos și ajutăm la grăbirea lucrării de salvare.

Deși vestea că misionarii cu timp deplin vor lucra pe Internet și vor întâmpina și vor ghida vizitatorii prin casele de întruniri a fost primită cu entuziasm, aceste schimbări nu reprezintă decât o foarte mică parte din imaginea de ansamblu a muncii de salvare. Mult mai important este rolul nostru, în calitate de membri, în imaginea de ansamblu a grăbirii lucrării de salvare. Nu ni se cere să ne implicăm într-un program nou. Pur și simplu, suntem îndemnați să fim adevărați ucenici ai lui Isus Hristos. Rolul nostru este să ne lăsăm absorbiți de dragoste pentru cei din jurul nostru și de slujire oferită acestora – alinând un coleg de serviciu într-un moment dificil, invitându-i pe prietenii noștri la o ceremonie de botez, ajutând un vecin mai în vârstă la treburi, invitând un membru mai puțin activ la masă sau ajutând o vecină la întocmirea istoriei familiei ei. Toate acestea sunt moduri firești, pline de bucurie, de a invita membrii mai puțin activi și persoanele de altă credință să intre în viața noastră și, după aceea, să cunoască lumina Evangheliei. Împărtășirea momentelor distractive și a celor sacre din viețile noastre poate fi, de fapt, cel mai eficient mod prin care fiecare dintre noi poate să „muncească în via [lui Isus Hristos] pentru salvarea sufletelor oamenilor [bărbaților și femeilor]” (D&L 138:56).

Ce este lucrarea de salvare?

Lucrarea de salvare este lucrarea Tatălui Ceresc „[de a realiza] nemurirea și viața veșnică a omului” (Moise 1:39). Această lucrare importantă include munca misionară făcută de membri, păstrarea convertiților, activarea membrilor mai puțin activi, munca din templu și munca de întocmire a istoriei familiei și propovăduirea Evangheliei.¹ Prea des, considerăm că nu există nicio legătură între aceste aspecte ale Evangheliei. Dar, în *Lucrarea de salvare, transmisiunea adunării de pregătire a conducătorilor din întreaga lume* din 23 iunie 2013, vârstnicul Russell M. Nelson, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, ne-a învățat că „lucrarea este cu adevărat indivizibilă. Aceste eforturi nu sunt separate; ele, toate, fac parte din lucrarea de salvare”².

ILUSTRĂȚIE FOTO DE DAVID STOKER

Sintagma „Grăbirea lucrării de salvare” – numele paginii de internet care însoțește transmisiunea acestei adunări (hasteningthework.lids.org) – se referă la promisiunea Domnului: „Iată, voi grăbi lucrarea Mea, la timpul ei” (D&L 88:73).

Rânduiețile esențiale înfăptuite prin autoritatea preoției – botezul, confirmarea, rânduirea la preoție (pentru bărbați) și rânduiețile din templu – sunt evenimente de mare însemnătate de-a lungul cărării noastre de întoarcere la Tatăl nostru Ceresc. Când participăm la lucrarea de salvare, noi urmăm și îi inspirăm pe alții să urmeze această cărare a legămintelor.

Membri și misionari lucrează împreună sub conducerea celor care dețin cheile preoției

A sosit timpul să ne concentrăm din nou pe principiul fundamental care ne arată că a fi membru în Biserica Domnului înseamnă a fi chemat să fii pe deplin angajat în munca Sa de salvare. Președinții de țară și episcopie dețin cheile muncii misionare în unitățile Bisericii aflate în administrarea lor³ și îi ajută pe membri să facă ceea ce fac adevărații ucenici ai lui Hristos – să împărtășească lumina Evangheliei. Președinții de misiune dețin chei ale preoției care le permit să îndrume munca misionarilor pe care îi conduc.⁴ Misionarii cu timp deplin sunt instruiți să le propovăduiască acelor

care au fost pregătiți să primească Evanghelia. Ei îi ajută pe membri în munca misionară pe care o fac membrii, nu invers. Misionarii cu timp deplin și membrii misionari sunt astfel parteneri în aducerea Evangheliei în viețile celor pe care Domnul i-a pregătit să o primească.

În timpul transmisiunii, președintele Thomas S. Monson a spus: „Acum este momentul ca membrii și misionarii să se unească, să lucreze împreună, să muncească în via Domnului pentru a aduce suflete la El. El ne-a pregătit mijloace de a împărtăși Evanghelia într-o multitudine de moduri și El ne va ajuta în munca noastră dacă noi vom acționa cu credință pentru a îndeplini lucrarea Sa”⁵.

Vârstnicul Neil L. Andersen, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a vorbit despre importanța dragostei. El a spus: „Lucrăm împreună în credință și unitate – credință că Domnul ne va îndruma pașii și unitate între noi și împreună cu misionarii, fiind mereu motivați de dragoste față de [Isus Hristos], unul față de celălalt și față de cei cărora le slujim”⁶.

Consiliile episcopilor se pun pe treabă, conducătorii muncii misionare ai episcopiei coordonează munca

Sub îndrumarea episcopului, consiliul episcopiei facilitează, sprijină și coordonează eforturile membrilor episcopiei, planificând și conducând lucrarea de salvare în episcopie.⁷

În calitate de membru al consiliului episcopiei, conducătorul muncii misionare din episcopie „coordonează eforturile membrilor din episcopie de a găsi, a le propovădui și a boteza simpatizanți. El coordonează această muncă cu cea a misionarilor cu timp deplin”⁸.

Adresându-se conducătorilor muncii misionare din episcopie, vârstnicul Nelson a spus: „Ajutați-i [pe misionari] să aibă în carnetul lor de activități prilejuri importante și întâlniri cu simpatizanți, astfel încât să nu aibă timp să bată din ușă în ușă în căutarea de persoane cărora să le propovăduiască... [Dumneavoastră sunteți] legătura dintre misionari, consiliul episcopiei și membrii episcopiei”⁹.

Adevăratul semn al succesului

Ca sfinți din zilele din urmă, suntem binecuvântați să trăim în aceste timpuri în care Domnul grăbește lucrarea Sa. Deoarece Dumnezeu ne-a lăsat pe pământ în aceste timpuri cu un scop, avem capacitatea de a face mai mult bine decât credem noi că putem. Atâta timp cât ne întindem brațele cu bunătate și dragoste spre cei care au nevoie de prietenia și ajutorul nostru, noi nu vom eșua. Noi obținem succes în munca misionară atunci când urmăm inspirația care se revarsă în mințile și în inimile noastre și, pur și simplu, îi invităm pe alții în viețile noastre centrate pe Evanghelie. Semnul succesului este invitația, nu faptul că oamenii sunt botezați sau devin activi în Biserică. După cum a spus vârstnicul Jeffrey R. Holland, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, cu privire la marea armată de misionari care intră acum în câmpul misiunii: „A sosit timpul să spunem: «Uite-i cum vin!». Cu toții trebuie să planificăm și să folosim această resursă dată de Dumnezeu în cel mai productiv mod cu putință”¹⁰.

Este timpul ca noi toți să înțelegem mai exact rolul nostru în grăbirea lucrării de salvare. Pe măsură ce noi, membrii, facem din munca misionară, păstrarea convertiților, activarea membrilor mai puțin activi, din munca pentru întocmirea istoriei familiei și propovăduirea Evangheliei o parte firească a vieților noastre, vom simți o bucurie mare și vom fi înzestrați cu darurile spirituale de care avem nevoie pentru a întări Biserica în secolul al XXI-lea. ■

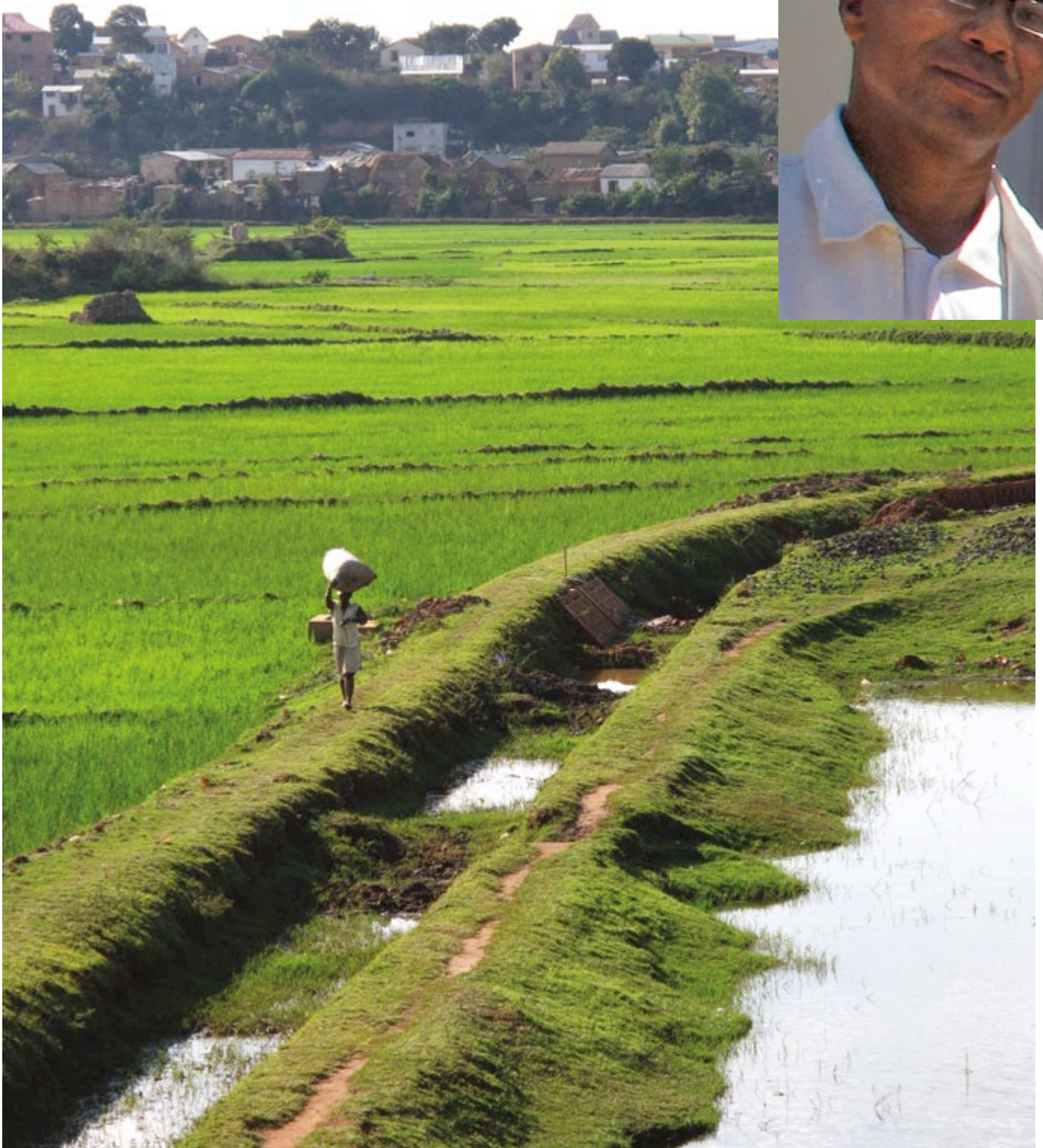
NOTE

1. Vezi *Manualul 2: Administrarea Bisericii* (2010), capitolul 5.
2. Russell M. Nelson, *Lucrarea de salvare, transmisiunea adunării de pregătire a conducătorilor din întreaga lume*, 23 iunie 2013, hasteningthework.lds.org.
3. Vezi *Manualul 2*, 5.1.6; 5.1.9.
4. Vezi *Manualul 2*, 5.1.6.
5. Thomas S. Monson, *Lucrarea de salvare*, hasteningthework.lds.org.
6. Neil L. Andersen, *Lucrarea de salvare*, hasteningthework.lds.org.
7. Vezi *Manualul 2*, 5.1.2.
8. *Manualul 2*, 5.1.3.
9. Russell M. Nelson, *Lucrarea de salvare*, hasteningthework.lds.org.
10. Jeffrey R. Holland, *Lucrarea de salvare*, hasteningthework.lds.org.

Pentru înregistrarea video *Lucrarea de salvare, transmisiunea adunării de pregătire a conducătorilor din întreaga lume*, în 26 de limbi, accesați hasteningthework.lds.org. Puteți găsi, de asemenea, înregistrarea video arhivată în 59 de limbi, accesând lds.org/broadcasts. *Manualul 2: Administrarea Bisericii* poate fi găsit în 29 de limbi la lds.org/manual/handbook.

*Roger
Randrianarison
a pornit pe
calea uceniciei
când le-a dus
pe surorile
misionare
cu taxiul.*

AM DEVENIT UN om al păcii

*Templul, misiunile și slujirea
i-au ajutat pe Roger și pe
familia sa să progreseze spre
a deveni familie veșnică.*

Matthew D. Flitton

Revistele Bisericii

Roger Randrianarison știa că lipsea ceva din viața familiei sale. „M-am rugat lui Dumnezeu să mă ajute să găsesc ceva pentru a-mi îndruma familia”, a spus el. „Aveam dorința să îmi conduc familia spre ceva bun, ceva ce avea să ne ducă pe calea cea dreaptă.”

El era preocupat de modul în care să își crească cei trei copii – fii, Randrianandry și Sedinirina, și fiica, Nirina. Era îngrijorat de faptul că temperamentul său irascibil provocase probleme în familie. Dorea să fie părinte mai blând.

„Am decis că eu eram acela care trebuia să se schimbe deoarece am văzut cine devenisem”, a spus el.

În urmă cu câțiva ani, Roger își pierduse afacerea în domeniul construcțiilor și muncea ca șofer de taxi în Antananarivo, Madagascar. Într-o zi, în mașina sa au urcat două surori misionare.

„Îndată ce au urcat în mașină, m-au întrebat cum mă numesc și dacă aveam familie”, a spus el. „M-au întrebat dacă știam cine este Dumnezeu și dacă mă rugam Lui.”

Misionarele au cântat cântece cu Roger în timpul călătoriei și l-au invitat la Biserică. El a încercat de câteva ori să meargă la Biserică dar niciodată nu a reușit să-și facă timp pentru adunări și a pierdut contactul cu surorile.

Într-o zi, cu aproximativ cinci luni mai târziu, Roger muncea acasă când a auzit doi misionari vorbind cu cineva dincolo de gardul său. Roger a știut că ei vor veni să vorbească cu el. A simțit că trebuia să răspundă „da” la orice întrebare îi vor adresa ei.

Studiul Evangheliei împreună cu familia i-a ajutat pe membrii familiei Randrianarison să devină mai uniți.

După ce s-au prezentat, misionarii l-au întrebat dacă știa despre Dumnezeu. Da. Dacă dorea să se roage. Da. Dacă dorea să stea de vorbă cu misionarii. Da. Când? Acum. Misionarii au spus că se vor întoarce în 20 de minute. Când s-au întors, erau însoțiți de un membru care locuia în apropiere.

Misionarii i-au predat lui Roger în repetate rânduri, timp de o lună, în casa lui. Datorită lucrurilor pe care le auziseră despre Biserică, restul membrilor familiei nu doreau să studieze împreună cu misionarii. După o lună în care a învățat despre Evanghelie, Roger a mers la Biserică împreună cu misionarii. Felul în care membrii l-au primit la Biserică l-a impresionat. „Membrii m-au primit de parcă mă cunoșteau deja de mult timp”, a spus el.

Roger a mers acasă de la Biserică și le-a spus membrilor familiei sale că urma să fie botezat într-o lună și că ei erau liberi să aleagă dacă să se alătore Bisericii sau nu. Ei l-au rugat să aștepte astfel ca ei să i se poată alătura. Ei au început să participe la adunări și au fost, de asemenea, plăcut surprinși.

Fiul cel mare al lui Roger, Randrianandry, a fost profund impresionat când a participat pentru prima dată la o adunare a Bisericii. „Prima dată când am venit la Biserică am fost atât de surprins deoarece oamenii erau atât de umili”, a spus el. „În primul rând, ei erau îmbrăcați potrivit pentru Biserică. După aceea, am înțeles faptul că se aflau acolo cu un scop, nu doar pentru a se afișa în fața altor oameni.”

Membrii familiei Randrianarison au fost botezați împreună în data de 20 februarie 2003. La acea vreme, Nirina avea 8 ani, Sedinirina avea 17 ani, iar Randrianandry avea 19 ani. Au încetat să lucreze în zilele de duminică și au stabilit ca trăirea Evangheliei să fie o prioritate.

Schimbări

„După ce am fost botezată am observat multe schimbări în căminul nostru”, a spus Arelina, soția lui Roger. „A devenit un cămin spiritual și foarte multe binecuvântări, atât temporale cât și spirituale, au rezultat din trăirea Evangheliei.”

Din punct de vedere temporal, Roger atribuie Tatălui Ceresc reușita în reconstruirea afacerii sale. După doi ani în care a lucrat ca șofer de taxi și a făcut orice pentru a-și susține familia, el a început să încheie contracte în domeniul construcțiilor. „Cred că Dumnezeu întotdeauna mă binecuvântează atunci când decid să Îl urmez”, a spus el.

Însă fiii săi spun că cea mai mare schimbare au văzut-o în temperamentul tatălui lor. Ei îl descriu acum ca fiind un exemplu de umilință și blândețe. Roger a spus că Evanghelia l-a convins că trebuia să se schimbe. De când a început studiul ei, Roger a încercat să își umple viața cu lucruri bune.

„Datorită învățăturilor Evangheliei, eu nu îmi pierd cumpătul niciodată”, a spus el. „Uneori există provocări, dar

Evanghelia este în inima mea, în mintea mea, și în spiritul meu. Mă ajută să rămân calm.”

Când se ivesc situații supărătoare, Roger este cel care calmează membrii familiei și le reamintește să acționeze precum ar face Salvatorul.

„Tatăl meu a devenit umil și acum se îngrijește cu dragoste de familia noastră”, a spus Sedinirina. „Când realizez cât de mult s-a schimbat, sunt atât de recunoscătoare Tatălui Ceresc pentru Evanghelie și pentru că suntem membri ai Bisericii.”

O familie veșnică

În anul 2006, cu ajutorul Fondului general de asistență a membrilor pentru a merge la templu, Roger și Arelina au mers în Johannesburg, Africa de Sud, pentru a fi pecetluiți în templu.

Din 2009 până în 2011, Sedinirina și Randrianandry au slujit în misiuni în Africa de Sud – Sedinirina în Cape Town, iar Randrianandry în Johannesburg. O parte din motivația lor de a sluji a fost aceea de a ajuta alte familii să se schimbe, la fel cum s-a schimbat familia lor.

„Un astfel de miracol poate avea loc și acesta a avut loc datorită misionarilor care au venit la noi în casă”, a spus Randrianandry. „Prin urmare, am avut dorința de a face același lucru pentru o altă familie.”

Acea decizie a adus o altă binecuvântare familiei Randrianarison. A existat o perioadă de 9 zile în care atât Sedinirina, cât și Randrianandry au fost în Centrul de pregătire a misionarilor din Johannesburg. Roger a făcut aranjamente pentru a zbura cu avionul în Africa de Sud împreună cu Arelina și fiica lor, Nirina, astfel încât întreaga familie să poată fi pecetluită în templu. Nirina, care în acel moment avea 14 ani, a relatat că este greu să descrie acea experiență și ceea ce a simțit.

„Mi-a întărit credința și m-a ajutat să mă simt mai aproape de Dumnezeu”, a spus ea.

Astăzi, membrii familiei lucrează pentru a-i clădi și pentru a-i întări pe cei din jurul lor. Roger slujește în calitate de episcop al episcopiei din care face parte. Arelina slujește la Societatea Primară în cadrul programului Credință în Dumnezeu. Sedinirina este asistent al funcționarului la nivel de țară. Randrianandry este asistent al funcționarului episcopiei. Nirina este dirijoare în cadrul episcopiei.

Evanghelia a fost un răspuns la rugăciunile familiei Randrianarison. Aceasta a vindecat răni vechi, i-a apropiat unul de celălalt și le-a oferit ocazia de a fi împreună pentru totdeauna. I-a învățat pe Roger să iubească. „Viața de familie”, a spus el, „este o viață plină de dragoste”. ■

Călătoria în Africa de Sud pentru a fi pecetluiți în Templul Johannesburg i-a întărit pe membrii familiei Randrianarison.

FONDUL GENERAL DE ASISTENȚĂ A MEMBRILOR PENTRU A MERGE LA TEMPLU

„Există încă zone în lume în care templele sunt atât de departe de membrii noștri, încât ei nu-și permit călătoria necesară pentru a ajunge la ele. Prin urmare, ei nu au posibilitatea să beneficieze de binecuvântările sacre și veșnice pe care le oferă templul. Pentru a oferi ajutor în această privință, există ceea ce se numește Fondul general de asistență a membrilor pentru a merge la templu. Acest fond asigură o vizită la templu celor care altfel nu ar putea merge acolo, dar care doresc cu disperare să aibă această ocazie. Toți cei care doresc să contribuie la acest fond pot consemna această informație pe formularul obișnuit de contribuții, care se înmânează episcopului.”

Președintele Thomas S. Monson, „Acum, când ne întâlnim din nou”, Liahona, nov. 2011, p. 5.

OARE SE VA ÎNTOARCE MATTHEW?

În episcopia noastră, aveam un puternic grup de tineri băieți, dar fiul nostru, Matthew, s-a împrietenit cu un băiat care nu era membru al Bisericii și care îi împărtășea pasiunea pentru mașini și orice avea legătură cu mecanica. Din păcate, acest tânăr băiat provenea dintr-o familie care nu pune accent pe religie. Părinții săi permiteau să se fumeze și să se bea în căminul lor și nu credeau că a fi curat din punct de vedere moral era important.

Matthew ajunsese la cel mai înalt nivel de la Cercetași, dar nu a participat la adunarea de premiere deoarece a încetat să mai trăiască potrivit standardelor Cercetașilor. Am adunat toate premiile lui de la Cercetași și le-am pus pe un panou. Apoi, am pus deoparte panoul, sperând că într-o zi îl va aprecia. La vârsta de 16 ani, Matthew deja fuma, bea și se droga. A renunțat la școală și s-a mutat cu prietena lui. Timp de câțiva ani, l-am văzut rareori.

Eram devastați. Nu știam dacă avea să se întoarcă vreodată la familia sa și la credința sa, dar am decis să urmăm exemplul lui Alma cu privire la modul în care a tratat problema fiului său rățacit. Alma a continuat să își iubească fiul și s-a rugat având credință pentru ca acesta să poată „fi adus la cunoașterea adevărului” (Mosia 27:14).

Ne-am rugat neîncetat pentru ca Domnul să intervină în viața lui Matthew și am folosit fiecare ocazie să exprimăm prin cuvânt și prin faptă cât de mult îl iubeam. Când venea acasă, nu spuneam nimic ce ar fi putut fi interpretat ca fiind critică sau judecată. Pur și simplu ne exprimam bucuria de a-l vedea.

Într-o zi, Matthew a venit acasă și a spus că vrea să ne vorbească. El ne-a spus că la o petrecere a întâlnit o fată care îi adresase întrebări despre Biserică. Înainte să îi poată spune că el nu mai cunoștea

răspunsurile, cuvinte au început pur și simplu să îi iasă pe gură. S-a trezit răspunzând la întrebările ei la fel de repede cum ea le rostea. Matthew a relatat faptul că nu își amintea să fi învățat lucrurile despre care vorbea, dar știa că erau adevărate. El s-a întrebat de ce trăia în felul în care trăia dacă el încă credea în Evanghelie.

După trei zile de cercetare sufletească, el a decis să lase în urmă viața pe care o trăia. Venise acasă să ceară ajutor pentru a o lua de la capăt.

Matthew l-a sunat pe un văr de-al său care locuia în alt stat, care se confruntase cu probleme similare și l-a întrebat dacă poate locui cu el. Vărul său a acceptat și Matthew a început să participe la adunările Bisericii împreună cu el și s-a întâlnit cu episcopul pentru a obține ajutor în procesul pocăinței. A simțit dragoste și susținere și a devenit activ în Biserică.

După o vreme, a cunoscut o tânără fată drăguță și neprihănită. S-au îndrăgostit și s-au căsătorit în templu.

Când primul lor copil s-a născut, am mers în vizită și am luat cu mine acel panou pe care îl făcusem cu premiile sale de la Cercetași. El a fost foarte încântat și l-a expus cu mândrie într-un loc vizibil din căminul său.

Fiului nostru nu i-a apărut un înger, precum i s-a întâmplat lui Alma cel tânăr. Însă întoarcerea lui Matthew la adevăr a fost la fel de miraculoasă. ■

Nume necunoscut

Am adunat toate premiile de la Cercetași și le-am pus pe un panou. Apoi, l-am pus deoparte, sperând că într-o zi îl va aprecia.

ERAM ACASĂ

C a parte a unui proiect de slujire, am călătorit în Rwanda alături de alți câțiva medici pentru a oferi servicii medicale. După două săptămâni, spre finalul călătoriei mele, dorul de casă s-a strecurat în inima mea. Îmi era dor de familia mea, de patul meu confortabil și de casa mea.

În ultima mea duminică în Africa, am reușit să îmi coordonez programul astfel încât să pot participa la adunările Bisericii. Deși în Rwanda Biserica nu era încă recunoscută oficial, am reușit să găsec pe site-ul Bisericii programul adunării și indicații pentru a ajunge acolo.

Au fost niște indicații foarte neobișnuite: „Mergeți înainte pe caldarâm vis-à-vis de clădirea Ministerului. Căutați o poartă deschisă. Apoi coborâți treptele”.

În timp ce urmam aceste indicații, am început să aud refrenul ușor de recunoscut al unui imn. Am coborât treptele și am auzit cuvintele imnului „Ce trainică temelie” (*Imnuri*, nr. 47). La capătul treptelor se afla o mică clădire, unde, la intrare, stăteau zeci de oameni. În ciuda faptului că eram o persoană nouă în congregație, am simțit imediat că fac parte din grup.

Zeci de frați și surori din Rwanda au înaintat pentru a-mi strânge mâna și, în timp ce făceau acest lucru, sentimentele mele de singurătate au dispărut – eram acasă!

După ce am intrat în clădire, am participat la o adunare obișnuită de trei ore care nu a fost deloc diferită de cea din episcopia mea de acasă, din California. Deținătorii Preoției aaronice au distribuit împărtășania,

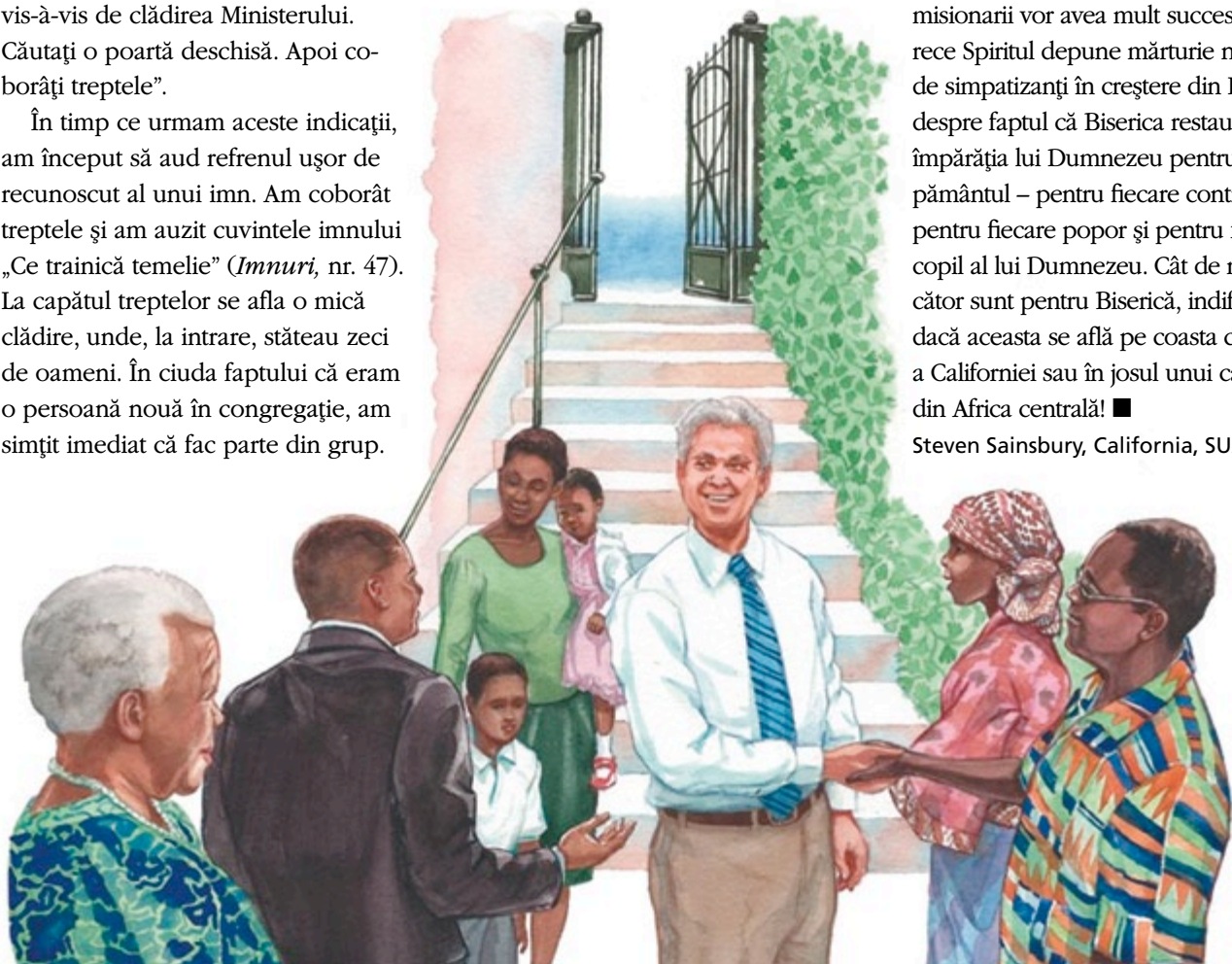
În ciuda faptului că eram un o persoană nouă în congregație, am simțit imediat că fac parte din grup. Zeci de frați și surori ruandezi au venit să îmi strângă mâna.

cuvântările au avut ca subiect principal Salvatorul și chiar lecția din cadrul Școlii de duminica era aceeași cu cea predată în episcopia mea în acea săptămână.

Dar cel mai important este faptul că am simțit Spiritul Domnului cu putere în timpul adunărilor. În mod evident, Domnul era mulțumit de acești oameni buni care făceau totul pentru a-I sluji. Am aflat faptul că, în urmă cu un an, doar o mână de ruandezi participau la adunări în acel loc. Totuși, am numărat mai mult de 100 de participanți, dintre care jumătate erau copii care zâmbeau.

Acum, când Rwanda a fost deschisă pentru munca misionară, presupun că misionarii vor avea mult succes deoarece Spiritul depune mărturie numărului de simpatizanți în creștere din Rwanda despre faptul că Biserica restaurată este împărăția lui Dumnezeu pentru întreg pământul – pentru fiecare continent, pentru fiecare popor și pentru fiecare copil al lui Dumnezeu. Cât de recunoscător sunt pentru Biserică, indiferent dacă aceasta se află pe coasta centrală a Californiei sau în josul unui caldarâm din Africa centrală! ■

Steven Sainsbury, California, SUA

CE V-A ADUS ÎN REXBURG?

După ce timp de câteva decenii am locuit într-o zonă în care membrii Bisericii reprezintă o minoritate, eu și soțul meu ne-am mutat într-un cartier din Rexburg, Idaho, SUA, unde doar două familii nu erau membre. Șansa noastră a fost aceea de a locui chiar lângă una dintre aceste familii.

Prima dată când am intrat cu mașina pe aleea din fața casei, tatăl tunde peluza. Eu și soțul meu am traversat peluza noastră pentru a face cunoștință. În timp ce întindeam mâna, am întrebat: „Așadar, ce v-a adus în Rexburg?”.

El a răspuns: „Slujba mea – și am căutat în mod special un oraș care avea nevoie să îl cunoască pe Hristos”.

M-am simțit de parcă mi-a fost aruncată în față o găleată cu apă rece, dar am zâmbit. În acel moment, am hotărât că, indiferent de ceea ce făcea sau spunea noul nostru vecin, noi

vom deveni cei mai *buni* vecini pe care acea familie i-a avut vreodată. Noi urma să încercăm să ne comportăm cu blândețe față de ei în orice situație, cu dragoste și în mod rezonabil, precum ar face Salvatorul.

În următorii opt ani, am participat împreună cu familiile noastre la multe activități comune. Mama acelei familii a fost invitată și a participat la activități ale Societății de Alinare. Ea m-a invitat pe mine și pe multe dintre vecinele sfinte din zilele din urmă la un eveniment pentru femei creștine sponsorizat de biserica din care făcea parte. Eu și soțul meu am fost invitați la activități și recitaluri în care copiii lor au dansat și au cântat la pian. Familia lor era invitată la grătarele și petrecerile din cartier. Iar copiii lor mai mari ne sunau atunci când aveau nevoie de cineva să îi ducă cu mașina acasă de la muncă și nu reușeau să-i contacteze pe părinții lor.

În acel moment, am hotărât că, indiferent de ceea ce făcea sau spunea noul nostru vecin, noi vom deveni cei mai buni vecini pe care acea familie i-a avut vreodată.

Părinții lor se temeau ca nu cumva copiilor lor să înceapă să le placă prea mult sfinții din zilele din urmă, astfel că nu le-au permis fiilor lor să se alature programului Cercetașilor din episcopia noastră. Dar considerau căminul nostru a fi un loc sigur unde le puteau permite copiilor lor să se joace atunci când nepoții noștri veneau în vizită.

De fiecare dată când vecinii noștri au încercat să ne ajute să vedem „erorile din viața noastră”, noi le aminteam faptul că noi aveam cel mai mare respect față de crezurile lor și pentru felul în care trăiau și își educau copiii. Apoi adăugam faptul că ne așteptam la același respect față de crezurile noastre, care, de asemenea, erau bazate pe învățăturile Salvatorului.

Când mama lor a încercat să transforme diferențele dintre noi într-un abis de netrecut prin faptul că a susținut că noi credem într-un „altfel de Isus”, i-am amintit că noi toți credem că El este divin și că este Fiul Preaiubit al Lui Dumnezeu. În cele din urmă, ea și cu mine ne-am bucurat de o relație prietenoasă și caldă.

Familia lor s-a mutat din Rexburg fără a se alătura Bisericii. Însă, dacă ei pot spune: „Am trăit în mijlocul mormonilor; ei sunt un popor bun și respectuos, cu inimi sincere”, atunci eu simt că am avut succes în încercarea de a fi buni vecini și de a-i ajuta să fie mai deschiși și mai corecți atunci când îi judecă pe sfinții din zilele din urmă. ■

Sandra Rush, Idaho, SUA

O CUTIE CU FOTOGRAFII

În urmă cu câțiva ani, eu și soțul meu aruncam ceva la groapa de gunoi a orașului când am observat pe una dintre doamnele care munceau acolo ridicând o cutie pentru a o așeza în incinerator. Brusc, cutia s-a rupt și câteva fotografii au căzut.

În timp ce priveam, am avut un sentiment puternic de a merge să iau cutia cu fotografii. Am ieșit din mașină pentru a o ajuta să strângă fotografiile. Atât eu, cât și doamna aceea am simțit că fotografiile au fost aruncate din greșeală, și am convins-o să îmi permită să iau fotografiile pentru a încerca să găsec pe cineva căruia i-ar place să le aibă.

Uitându-mă printre sutele de fotografii din cutie, am găsit un plic adresat cuiva din Warburg, Alberta, Canada. De-a lungul următorilor ani, am scris câteva scrisori oamenilor cu același nume de familie, dar niciodată nu am primit răspuns.

După ce familia mea avut acces la Internet, am descoperit că în Warburg exista o societate istorică. I-am întrebant dacă vreun angajat de acolo recunoștea numele scrise pe spatele fotografiilor.

O lună mai târziu, am fost sunați de un bărbat care fusese contactat de societatea istorică. El a spus că sora lui locuia aproape de noi și ne-a întrebant dacă ea ar putea să vadă fotografiile. Bineînțeles că am acceptat.

În ziua următoare, Floyd și Beth Hawthorn, amândoi membrii ai Bisericii, au sosit să vadă fotografiile. Când am deschis cutia, fratele

Hawthorn a spus: „Uite-ll”, arătând cu degetul la poza de deasupra. Era o poză cu bunicul surorii Hawthorn.

Pe măsură ce s-au uitat la poze, una după alta, fratele și sora Hawthorn ne-au relatat povestiri despre oamenii din fiecare fotografie. Cuplul Hawthorn se îndoia că erau înrudiți cu persoana care aruncase fotografiile și nu aveau nici cea mai mică idee despre motivul pentru

care fotografiile au ajuns la containerul de gunoi.

Simt din tot sufletul că Tatăl Ceresc m-a ajutat să înapoiez fotografiile familiei Hawthorn. Eu depun mărturie că istoria familiei este una dintre cele mai importante lucrări pe care o avem de făcut. Dacă suntem dispuși să facem această lucrare, Domnul ne va ajuta să o îndeplinim. ■

Cindy Heggie, Alberta, Canada

Brusc, cutia s-a rupt și câteva fotografii au căzut. În timp ce priveam, am avut un sentiment puternic de a merge să iau cutia cu fotografii.

Cum pot să fiu o misionară de **SUCCES**?

Indiferent cât de mult munceam eu și colega mea, mesajul nostru era respins de toată lumea. Ce puteam face pentru a deveni misionare de succes?

Lauren Bangerter Wilde

Eram în misiune de puțin mai mult de un an când m-am confruntat cu o perioadă dificilă. Era un sezon mohorât, cenușiu – tocmai se sfârșea iarna friguroasă și începea primăvara. Și, indiferent cât de mult munceam eu și colega mea, mesajul nostru era respins pe loc de toată lumea. Când ne întâlneam cu alți misionari, aflam că munca lor mergea foarte bine. Nu mă puteam gândi la niciun motiv pentru care noi nu aveam succes. Eram în misiune de suficient de mult timp încât vorbeam limba bine, eu și colega mea eram prietene bune, între noi și membri exista o relație de încredere și încercam să urmărim îndrumările Spiritului și să ne supunem întocmai regulilor misionare.

Dar indiferent de ceea ce făceam, fiecare încercare a noastră era respinsă. După săptămâni în șir în care ne aflam în această situație, am permis atitudinii negative să mă copleșească. În timpul unei adunări de planificare, în cele din urmă am exclamat: „Ce rost are? Oricum nimeni nu ne va asculta”. Colega mea, care avea o atitudine mai

bună, a spus doar atât: „Stabilim țeluri pentru a ne arăta credința. Urmărim progresul țelurilor noastre pentru a număra binecuvântările”.

În timp ce reflectam asupra acestei idei, am înțeles că măsurasem în mod greșit succesul meu în calitate de misionară. *Predicați Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* ne oferă o listă cu atitudinile misionarilor de succes¹ și am realizat faptul că toate acele atitudini pot fi controlate de misionari. Nu puteam controla faptul că oamenii din misiunea mea vor accepta sau nu mesajul Evangheliei, dar puteam controla ce fel de misionară alegeam să fiu. Colega mea mi-a arătat faptul că o credință mai mare în Isus Hristos și recunoștința pentru binecuvântările Sale îmi vor permite să văd modurile prin care eram deja misionară de succes.

Credința ne ajută să vedem miracole

M-am simțit mai umilă și am realizat că îmi lipsea credința. Am căutat moduri prin care îmi puteam întări credința și am aflat că atunci când

lucrurile nu au evoluat conform planului, am permis să fiu descurajată. *Predicați Evanghelia Mea* ne spune: „Descurajarea va slăbi credința dumneavoastră. Dacă vă veți diminua așteptările, veți fi mai puțin eficienți, dorința dumneavoastră va slăbi și veți întâmpina dificultăți mai mari în a urma Spiritul”². Am înțeles că am permis insuccesului să îmi slăbească credința.

Am început prin a mă ruga pentru o schimbare în inimă și pentru mai multă credință. De asemenea, m-am bazat pe promisiunea oferită în Mormon 9:21: „Acela care crede în Hristos, neîndoindu-se de nimic, lui îi va fi dat orice el îi va cere Tatălui în numele lui Hristos; iar făgăduiala este pentru toți, chiar și până la marginile pământului”. Această promisiune m-a determinat să mă rog cu mai multă ardoare pentru binecuvântări și miracole de care simțeam că eu și colega mea aveam nevoie, spunând mereu: „Facă-se voia Ta”. Aceste rugăciuni m-au ajutat să accept schimbările care au avut loc în planurile noastre și insuccesul, cu mai multă

A DEVENI MISIONAR DE SUCCES

Puteți să știți că sunteți un misionar de succes dacă:

- simțiți că Spiritul măturisește oamenii prin dumneavoastră;
- îi iubiți pe oameni și doriți ca ei să fie salvați;
- vă supuneți întocmai;
- dezvoltați însușiri asemănătoare celor ale lui Hristos;
- avertizați oamenii cu privire la consecințele păcatului. Îi invitați să facă și să țină legăminte;
- faceți lucruri bune și slujiți oamenilor în orice împrejurare, indiferent dacă ei acceptă sau nu mesajul dumneavoastră.

Vezi *Predicați Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* (2004), p. 11.

CĂUTAȚI ACCEPTAREA DOMNULUI

„Din toată inima vă invit să căutați acceptarea Domnului și să vă bucurați de binecuvântările Sale promise... Vom [putea] ajunge să cunoaștem că suntem acceptați de El, indiferent de funcția noastră, de statutul nostru sau de incapacitățile noastre lumești. Acceptarea Sa plină de dragoste ne va motiva, ne va mări credința și ne va ajuta să facem față la tot ceea ce întâmpinăm în viață. În pofida provocărilor noastre, vom învinge, vom prospera [vezi Mosia 2:22] și vom avea o stare de fericire [vezi Mosia 2:41].”

Vărstnicul Erich W. Kopischke, din *Cei Șaptezeci*, „Să fim acceptați de Domnul”, *Liahona*, mai 2013, p. 106.

credință, cunoscând faptul că Tatăl Cerească răspunde întotdeauna rugăciunilor pline de credință – chiar și atunci când primim răspunsurile în moduri pe care nu le anticipăm. Am putut recunoaște mai bine modurile prin care Domnul ne îndruma de-a lungul zilei.

În timp ce lucram la întărirea credinței mele, mi-am dat seama că forma afirmativă a declarației din *Predicați Evanghelia Mea* era adevărată: dacă vă veți lărgi așteptările, veți fi mai eficienți, dorința dumneavoastră va crește și veți putea urma mai bine îndrumările Spiritului. În plus, atunci când am putut recunoaște și aprecia miracolele care aveau loc zilnic, am fost mai optimistă în legătură cu munca misionară și slujirea mea.

Recunoștința contracarează gelozia

Domnul a început să îmi arate că El a înlăpuit miracole pentru noi în fiecare zi – dar eu nu le-am putut observa până nu am făcut un efort conștient de a fi cu adevărat recunoscătoare. Exprimarea recunoștinței este mai mult decât un obicei bun sau un semn al bunelor maniere. Atunci când mi-am exprimat recunoștința față de Domnul și față de ceilalți, am primit putere. Am început să fiu fericită pentru alți misionari atunci când ei aveau succes în loc să fiu geloasă (vezi Alma 29:14, 16). Am putut să mă concentrez mai degrabă pe ceea ce aveam și pe ceea ce mergea bine decât pe ceea ce îmi lipsea sau pe ceea ce mergea rău.

Am învățat că recunoștința este cel mai bun mod de a evita să ne comparăm cu alții. Acele momente în care am simțit că nu eram misionară de succes s-au datorat, de obicei, faptului că mă gândeam la următoarele lucruri: „Nu

mă descurc la fel de bine ca ei” sau „Ei sunt mai buni decât mine”. De asemenea, am învățat faptul că, în timp ce modelul Domnului este de a ne oferi exemple neprihănite pentru a le imita și urma, planul fals al lui Satana este de a ne ispiti să ne comparăm cu ei pentru a determina valoarea noastră sau succesul nostru. Însă ghidul *Predicați Evanghelia Mea* este foarte clar în această privință: „Evitați să vă comparați pe dumneavoastră cu alți misionari și să evaluați rezultatele vizibile ale eforturilor dumneavoastră cu cele ale acestora”³. În cele din urmă, recunoștința a fost cea care m-a ajutat să evit mândria și mi-a amintit de faptul că Domnul conduce lucrarea Sa. Nu trebuia să fiu geloasă datorită succesului aparent mai mare al colegilor mei misionari.⁴

Adevărata măsură a succesului

Înainte de a avea această schimbare de perspectivă, eram atât de concentrată pe un anumit fel de binecuvântare, încât am uitat să deschid ochii pentru a vedea alte moduri prin care Domnul răspundea rugăciunilor noastre și prin care binecuvânta munca noastră misionară. În cele din urmă, Domnul a început să binecuvânteze munca misionară în zona noastră în moduri frumoase și neașteptate. Într-adevăr, noi am găsit oameni dispuși să accepte mesajul nostru, însă până în acel moment învățasem deja să nu-mi măsoar succesul prin prisma alegerilor altora.

Președintele Gordon B. Hinckley (1910-2008) a împărtășit sfatul unui președinte de misiune cu privire la munca misionară: „Faceți tot ceea ce puteți. Rostiți-vă rugăciunile și munciți din greu și lăsați recolta în mâna Domnului”⁵. *Predicați Evanghelia Mea* ne învață

În multe feluri, măsura succesului meu în calitate de misionară putea fi evaluată prin dorința mea de a mă pocăi și prin hotărârea mea de a continua să muncesc.

ceva asemănător despre misionarii de succes: „Lucrați eficient în fiecare zi, faceți tot ce puteți pentru a duce suflete la Hristos și căutați cu sinceritate să învățați și să vă îmbunătățiți”⁶.

Cât timp eram dispusă să mă pocăiesc, cât timp puteam răspunde cu sinceritate în fața Domnului că făceam tot ceea ce-mi stătea în putință, puteam fi încrezătoare că eram misionară de succes – indiferent dacă oamenii acceptau sau nu mesajul nostru. În multe feluri, măsura succesului meu în calitate de misionară putea fi evaluată prin dorința mea de a mă pocăi și prin hotărârea mea de a continua să muncesc.

Am notat în jurnalul meu despre multe miracole din această perioadă din misiunea mea. În timp ce mă străduiam să devin mai credincioasă și mai recunoscătoare, am dobândit o perspectivă mai bună, am evitat descurajarea și am

simțit influența Spiritului mai din abundență în această lucrare. Am aflat că ceea ce ne învață *Predicați Evanghelia Mea* este adevărat: „Atunci când faceți tot ce puteți, poate tot veți avea parte de dezamăgiri, dar nu veți fi dezamăgit de dumneavoastră înșivă. Puteți fi siguri că Domnul este mulțumit atunci când simțiți Spiritul lucrând prin intermediul dumneavoastră”⁷. Iar atunci când am simțit că Domnul este mulțumit de mine, am putut îndura mai bine orice încercare. ■

Autoarea locuiește în Maine, SUA.

NOTE

1. *Vezi Predicați Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* (2004), p. 10-11.
2. *Predicați Evanghelia Mea*, p.10.
3. *Predicați Evanghelia Mea*, p. 10.
4. *Vezi* Jeffrey R. Holland, „Lucrătorii viei”, *Liahona*, mai 2012, p. 31.
5. Gordon B. Hinckley, „Find the Lambs, Feed the Sheep”, *Liahona*, iulie 1999, p. 120.
6. *Predicați Evanghelia Mea*, p.11.
7. *Predicați Evanghelia Mea*, p.11.

ÎMPĂRTĂȘIȚI EXPERIENȚA DUMNEAVOASTRĂ

„Recent m-am întors din misiune și simt că nu am un scop. Ce trebuie să fac?”

Dragi foști misionari, vă rugăm să ne relați modul în care ați realizat trecerea de la misiune la întoarcerea acasă, la școală, la serviciu sau la alte activități. Trimiteți povestea dumneavoastră prin e-mail la liahona@ldschurch.org sau trimiteți online la liahona.lds.org. Vă rugăm să includeți numele dumneavoastră întreg, data nașterii și numele episcopiei sau al ramurii dumneavoastră.

Să devin un misionar care urmează principiile din *Predicați Evanghelia Mea*

**Vârstnicul
David A. Bednar**
din Cvorumul
celor Doisprezece
Apostoli

*Puteți face acest lucru!
Domnul pe care îl reprezen-
tați și Căruia Îi slujiți știe că
puteți face acest lucru. Eu
știu că puteți face acest lucru.*

Un apostol este în primul rând, înainte de toate și întotdeauna un misionar. Din acest motiv, sunt îndeosebi fericit să mă adresez vouă, colegi slujitori în această lucrare măreață a zilelor din urmă.

**CE ESTE UN MISIONAR CARE
URMEAZĂ PRINCIPIILE DIN
PREDICAȚI EVANGHELIA MEA?**

Un misionar care urmează principiile din *Predicați Evanghelia Mea* este un slujitor al Domnului, chemat prin profeție și autorizat prin așezarea mâinilor, care proclamă Evanghelia nepieritoare și restaurată a Salvatorului

în felul Său (vezi D&L 50:13-14, 17-24; D&L 68:1).

Scopul primordial al unui misionar descris în *Predicați Evanghelia Mea* este acela de „a-i invita pe alții să vină la Hristos, ajutându-i să primească Evanghelia restaurată prin credință în Isus Hristos și ispășirea Sa, prin pocăință, botez, primirea darului Duhului Sfânt și prin a îndura până la sfârșit”¹.

Sacra responsabilitate de a proclama Evanghelia cu autoritate și de a administra rânduielele necesare salvării a existat de pe vremea când Adam a fost alungat din Grădina Edenului și va continua să existe până când

„Marele Iehova va spune că lucrarea este terminată”².

CERINȚE PENTRU A DEVENI MISIONARI CARE URMEAZĂ PRINCIPIILE DIN *PREDICAȚI EVANGHELIA MEA*

Doresc să vorbesc despre cinci cerințe de bază pentru a deveni misionari misionarilor care urmează principiile din *Predicați Evanghelia Mea*.

Cerința 1: Misionarii care urmează principiile din *Predicați Evanghelia Mea* înțeleg faptul că ei îl slujesc și îl reprezintă pe Isus Hristos.

Misionarii care urmează principiile din *Predicați Evanghelia Mea* știu și înțeleg pe cine reprezintă, motivul pentru care slujesc și ceea ce trebuie să facă. Misionarii cu timp deplin sunt chemați să slujească și sunt puși deoparte, în mod corespunzător, în calitate de slujitori și reprezentanți ai Domnului Isus Hristos. Noi depunem mărturie despre numele Său și despre realitatea, divinitatea și misiunea lui Isus Hristos tuturor națiunilor, neamurilor, limbilor și popoarelor (vezi D&L 133:37).

Noi îl iubim pe Domnul. Îl slujim. Îl urmăm. Îl reprezentăm.

Scopul Lui trebuie să fie scopul nostru. Interesul Lui trebuie să fie interesul nostru. Lucrarea Lui trebuie să fie lucrarea noastră. Calea Lui trebuie să fie calea noastră. Voia Lui trebuie să devină treptat voia noastră.

În calitate de reprezentanți ai Mântuitorului, noi predicăm doctrinele și principiile fundamentale ale Evangheliei Sale restaurate, în mod simplu și clar. Noi nu expunem opinii personale sau speculații. Noi

proclamăm și depunem mărturie despre adevăruri restaurate în felul Domnului și prin intermediul puterii Spiritului Său.

Misionarii care urmează principiile din *Predicați Evanghelia Mea* înțeleg faptul că responsabilitatea de a-L reprezenta pe Salvator și de a depune mărturie despre El nu se încheie niciodată. Vă rog să vă amintiți de El în toate gândurile voastre, în toate faptele voastre și în tot ceea ce vă străduiți să deveniți și reprezentați-L în mod corespunzător în fața tuturor copiilor Tatălui Ceresc cu care interacționați acum și mereu.

Cerința 2: Misionarii care urmează principiile din *Predicați Evanghelia Mea* sunt demni.

O premisă esențială în procesul de a deveni misionari care urmează principiile din *Predicați Evanghelia Mea* este demnitatea personală înaintea Salvatorului.

Permiteți-mi să declar câteva adevăruri simple pe cât de clar știu:

- suntem reprezentanți autorizați ai Mântuitorului și Salvatorului lumii;
- suntem chemați să declarăm Evanghelia Sa restaurată și nepieritoare;
- nu putem să fim pătați de murdăria lumii și să îl reprezentăm pe El cu autoritate și să acționăm cu putere în numele Său sfânt;
- nu îi putem ajuta pe alții să învingă lanțurile păcatului dacă noi înșine suntem prinși în păcat (vezi D&L 88:86);
- nu îi putem ajuta pe alții să învețe să se pocăiască dacă noi nu am învățat să ne pocăim în mod corespunzător și complet;
- noi putem proclama și predica cu putere doar ceea ce ne străduim să devenim;
- vom fi făcuți responsabili în fața Domnului pentru dorințele noastre neprihănite și demnitatea de a acționa în calitate de reprezentanți ai Săi.

Acum nu ni se cere să fim perfecți. Dar ni se poruncește să fim curați și să pășim drepti înaintea Mântuitorului lui Israel. „Curățați-vă, cei ce purtați vasele Domnului” (D&L 38:42).

Pocăința este un principiu al speranței și al vindecării – nu al descurajării și al disperării. Pocăința îndeamnă într-adevăr la umilință – dar nu este

înfricoșătoare. Pocăința cere sacrificii și, în același timp, ne oferă mângâiere, este riguroasă, dar și vindecătoare. Pocăința este darul neprețuit care a fost făcut posibil prin ispășirea Aceluia pe care Îl iubim, Îl slujim și Îl urmăm.

Chiar dacă ați comis păcate grave, prin ispășirea lui Isus Hristos și pocăință sinceră, ați fost și puteți fi din nou curățați și demni.

Există tineri care încă trebuie să se pocăiască pe deplin. Acum este timpul! Vă rog, vă rog, vă rog, nu amânați ziua pocăinței.

Există tineri care s-au pocăit și continuă să facă acest lucru și care se întrebă dacă au făcut tot ceea ce este necesar pentru a fi acceptați de Domnul (vezi D&L 97:8). Vă rog să vă amintiți că Domnul vă cere să fiți curați, nu perfecți. Faptul că Duhul Sfânt acționează din nou în viața voastră este cel mai sigur indicator al iertării Domnului deoarece „Spiritul Domnului nu trăiește în temple nesfințite” (Helaman 4:24).

Și înțelegeți faptul că porunca de a-i „[ierta] pe toți oamenii” (D&L 64:10) vă include și pe voi înșivă.

Misionarii care urmează principiile din *Predicați Evanghelia Mea* sunt discipoli ai lui Isus Hristos care onorează legămintele și se supun poruncilor. Vă rog să vă amintiți întotdeauna de El și să fiți puri și demni de a-L reprezenta.

Cerința 3: Misionarii care urmează principiile din *Predicați Evanghelia Mea* păstrează ca pe o comoară cuvintele vieții veșnice.

Vă invit să „păstrați continuu în inima voastră ca pe o comoară, cuvintele vieții” (D&L 84:85). Să păstrăm în inima noastră cuvintele vieții veșnice este mai mult decât doar să studiem și să memorăm, la fel cum să ne „[ospătăm] din [cuvintele] lui Hristos” (2 Nefi 31:20; vezi, de asemenea, 2 Nefi 32:3) este mai mult decât a lua o bucățică sau a gusta. A păstra în inimă ca pe o comoară înseamnă pentru mine să ne concentrăm și să muncim, să cercetăm și să asimilăm, să reflectăm și să ne rugăm, să aplicăm și să învățăm, să prețuim și să apreciem, să ne bucurăm și să ne delectăm.

Amintiți-vă de fiii lui Mosia – patru misionari cu adevărat remarcabili pe

numele de Amon, Aaron, Omner și Himni – care „se întăriseră în cunoașterea adevărului; pentru că ei erau oameni cu bună înțelegere și cercetaseră scripturile cu sârguință” (Alma 17:2).

Acești misionari curajoși chiar au păstrat continuu în inima lor cuvintele vieții veșnice. Ei nu au neglijat sau și-au îndeplinit în mod mecanic responsabilitatea de a studia scripturile individual sau împreună cu colegul. Cunoașterea și înțelegerea spirituale au pătruns profund în sufletele lor, iar ei au primit confirmarea, în inimile lor, prin puterea Duhului Sfânt, că doctrinele și principiile Evangheliei sunt adevărate.

În calitate de reprezentanți ai Salvatorului, voi și cu mine avem responsabilitatea continuă de a munci cu sârguință și de a sădi în inima și mintea noastră doctrinele și principiile fundamentale ale Evangheliei restaurate, în special cele din Cartea lui Mormon. Dacă facem acest lucru, binecuvântarea promisă este aceea că Duhul Sfânt „[ne] va aduce aminte de tot” (Ioan 14:26) și ne va oferi putere în timp ce propovăduim și depunem mărturie. Însă Spiritul poate lucra cu noi și prin noi doar dacă îi oferim ceva cu care să lucreze. El nu ne poate ajuta

să ne amintim lucruri pe care nu le-am învățat (vezi Alma 31:5).

Misionarii care urmează principiile din *Predicați Evanghelia Mea* păstrează în inimile lor cuvintele vieții veșnice, se bazează pe virtutea cuvântului și dețin puterea cuvântului în ei. Vă rog să vă amintiți întotdeauna de El, să fiți întotdeauna demni de a-L reprezenta și să păstrați în mintea voastră ca pe o comoară și să vă bazați pe virtutea cuvântului.

Cerița 4: Misionarii care urmează principiile din *Predați Evanghelia Mea* înțeleg faptul că Duhul Sfânt este învățătorul suprem și adevărat.

Duhul Sfânt este cel de-al treilea membru al Dumnezeirii și El este maritorul întregului adevăr și învățătorul suprem și adevărat. Lecțiile pe care le predăm și mărturiile pe care le depunem îi pregătesc pe simpatizanți să acționeze și să învețe pentru ei înșiși.

În calitate de misionari, unul dintre cele mai importante roluri ale noastre este acela de a invita simpatizanții să își exercite libertatea morală de a alege și să acționeze în acord cu învățăturile Salvatorului. A face și a respecta legăminte spirituale, precum rugăciunea pentru a primi mărturie cu privire la adevăr, studierea Cărții lui Mormon și rugăciunea făcută cu scopul de a cunoaște adevărul despre aceasta, participarea la adunările Bisericii și supunerea față de porunci, necesită ca simpatizantul să își exercite credința, să acționeze și să se schimbe.

Indiferent de cât de mult ne străduim să slujim, voi și cu mine nu putem forța adevărul în inima simpatizanților. Eforturile noastre cele mai susținute pot doar conduce mesajul adevărului *la* inimă (vezi 2 Nefi 33:1). În cele din urmă,

un simpatizant trebuie să acționeze cu dreptate și astfel să invite adevărul în inima sa. Doar astfel, cei care caută adevărul cu sinceritate și noii convertiți pot dezvolta capacitatea spirituală de a găsi răspunsuri pentru ei înșiși.

Din moment ce este responsabilitatea noastră să îi ajutăm pe simpatizanți să învețe prin credință și prin puterea Duhului Sfânt, această lucrare nu este niciodată despre mine și nu este niciodată despre voi. Trebuie să facem tot ce ne stă în putere pentru a ne îndeplini responsabilitățile misionare și în același timp „să nu stăm în calea” Duhului Sfânt pentru ca El să își poată îndeplini rolul și lucrarea. De fapt, tot ceea ce eu sau voi facem în calitate de reprezentanți ai Salvatorului care atrage atenția asupra noastră în mod conștient și intenționat – în mesajele pe care le prezentăm, în metodele pe care le folosim ori în conduita și în înfățișarea noastră personală – este o formă de viclesug preoțesc care inhibă eficacitatea predării de către Duhul Sfânt.

„Îl predică el prin Spiritul adevărului sau în alt mod? Și dacă este în alt mod, nu este de la Dumnezeu” (D&L 50:17-18).

Vă rog să vă amintiți întotdeauna de El, să fiți demni să îl reprezentați, să păstrați în inimă, ca pe o comoară, cuvântul Său și să permiteți învățătorului suprem și adevărat, Duhului Sfânt, să depună mărturie despre întregul adevăr.

Cerița 5: Misionarii care urmează principiile din *Predicați Evanghelia Mea* înțeleg faptul că predarea este mai mult decât a vorbi și a spune.

În timp ce Salvatorul stătea pe Muntele măslinilor, El a declarat: „Să nu vă îngrijorați mai dinainte cu privire la cele ce veți vorbi, ci să vorbiți orice vi se va da să vorbiți în ceasul acela; căci nu voi veți vorbi, ci Duhul Sfânt” (Marcu 13:11).

În vremurile de început ale Bisericii, Salvatorul i-a instruit pe misionari să „[deschidă] gura, și ea va fi umplută” (D&L 33:8, 10) și de asemenea, le-a

spus: „înălțați-vă glasurile către acest popor; spuneți gândurile pe care am să vi le pun în inima voastră și nu veți fi umiliți înaintea oamenilor; pentru că vi se va da vouă chiar în ceasul acela, da, chiar în acel moment ceea ce va trebui să spuneți” (D&L 100:5-6).

Aceste versete accentuează un model exigent și exact de predare și ajutorare a simpatizanților privind învățarea adevărului. Misionarii care urmează principiile din *Predicați Evanghelia Mea* știu faptul că noi nu predăm lecții; noi îi învățăm pe oameni. Nu recităm sau nu prezentăm pur și simplu mesaje învățate pe de rost despre subiectele din Evanghelie. Noi îi invităm pe cei care caută adevărul să aibă parte de o schimbare măreață a inimii. Noi înțelegem faptul că a vorbi și a spune nu este același lucru cu a preda.

Predicarea Evangheliei în felul Domnului include a observa și a asculta și a discerne înainte de a vorbi. Succesiunea acestor patru procese corelate este importantă. Vă rog să observați faptul că a observa și a asculta precedă a discerne și că a observa, a asculta și a discerne precedă vorbirea. Utilizarea acestui model le permite misionarilor să identifice nevoile simpatizanților și să predea conform acestora.

În timp ce observăm, ascultăm și discernem, ne „va fi dat chiar în ceasul acela partea care trebuie atribuită fiecărui om” (D&L 84:85) – adevărurile care trebuie accentuate și răspunsurile care trebuie oferite și care vor întâmpina nevoile specifice ale fiecărui simpatizant. Doar prin a observa, a asculta și a discerne putem fi îndrumați de Spirit pentru a spune și a face ceea ce va fi de cel mai mare ajutor celor cărora le slujim.

Procesul de observare este o pregătire vitală pentru primirea darului

spiritual de a discerne. A discerne înseamnă a vedea cu ochii spirituali și a simți cu inima – a vedea și a simți falsitatea unei idei, bunătatea dintr-o altă persoană sau următorul principiu de care are nevoie un simpatizant. A discerne înseamnă a auzi cu urechi spirituale și a simți cu inima – a auzi și a simți îngrijorarea nerostită dintr-un comentariu sau o întrebare, adevărul unei mărturii sau a unei doctrine sau asigurarea și pacea pe care le primim prin puterea Duhului Sfânt.

Misionarii care urmează principiile din *Predicați Evanghelia Mea* acționează având credință și sunt îndrumați de Spirit pentru a-i ajuta pe simpatizanți să afle adevărul. Vă rog să vă amintiți întotdeauna de El; fiți demni să Îl reprezentați; păstrați în inimă, ca pe o comoară, cuvântul Său; permiteți Duhului Sfânt să depună mărturie despre tot adevărul; și observați, ascultați și discerneti în timp ce mărturisiti despre Isus Hristos în fața celor care caută adevărul cu sinceritate.

PUTEȚI FACE ACEST LUCRU!

Probabil că citiți mesajul meu și credeți că toți tinerii pot și vor face ceea ce eu am descris. Dar, probabil

vă întrebați dacă voi puteți face acest lucru. Vă rog să mă ascultați! Puteți face acest lucru!

Dacă mi s-ar putea îndeplini dorința inimii mele, aș petrece câteva momente cu fiecare dintre voi, în mod individual. V-aș strânge mâna, v-aș aduce aproape de mine, m-aș uita în ochii voștri și v-aș spune: „Poți face acest lucru! Domnul pe care Îl reprezinti și Îl slujești știe că poți face acest lucru. Eu știu că poți face acest lucru. Și, în calitate de slujitor al Său, îți promit că vei avea ajutorul Său. Te rog, amintește-ți întotdeauna că având ajutorul și puterea Sa, poți face acest lucru!”

Vă iubesc și mă rog ca, pe măsură ce vă străduiți să deveniți ceea ce trebuie să deveniți, voi să recunoașteți și să răspundeți cu credință glasului și îndrumării Domnului. Apoi, într-adevăr, veți deveni reprezentați puternici și eficienți ai Domnului Isus Hristos. ■

Fragment dintr-o cuvântare adresată în cadrul unei adunări de devoțiune de la Centrul de pregătire a misionarilor din Provo din data de 24 iunie 2011.

NOTE

1. *Predicați Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* (2004), p. 1.
2. *Învățăături ale Președinților Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 142.

ZÂMBEȘTE ȘI REFUZĂ

Hazel Marie Tibule

Într-o vară, am participat la un stagiu de practică pe o insulă din Bicol, Filipine. Priveștiștea oceanului era minunată și așteptam cu nerăbdare fiecare dimineață.

Cu toate acestea, serile îmi creau o stare de teamă. Era momentul când oamenii din tabără începeau să bea și să petreacă. Primeam frecvent invitații la asemenea petreceri, iar eu și colegii mei stagiați trebuia să participăm, din moment ce neparticiparea era considerată lipsă de respect.

Prima petrecere a fost o petrecere de bun venit pentru noii stagiați. Îmi era teamă să particip, deoarece eram destul de sigură că ei îmi vor oferi alcool și nu știam sigur cum să refuz. Am sunat un prieten din episcopia mea de acasă, iar el mi-a oferit niște sfaturi minunate care mi-au întărit încrederea.

Când petrecerea a început, ei ne-au oferit alcool dar, din fericire, nu ne-au obligat să bem. Din moment ce colegii mei stagiați au acceptat faptul că nu consumam alcool, refuzarea următoarei băuturi era acum ușoară pentru mine – până într-o seară. În timpul unei petreceri, președintele companiei a sosit. El a adus o sticlă de *lambanog* (un soi de vin local din

nucă de cocos). Curând după sosirea lui, l-am văzut turnând niște vin. Apoi a spus: „Trebuie să înveți să bei” și i-a dat paharul uneia dintre stagiați. Ea l-a băut repede.

Inima mea a început să bată tare. Curând venea rândul meu. Îmi șopteam încet: „Nu voi bea. Nu voi bea”. Apoi l-am văzut pe președinte

Am refuzat să beau de multe ori, dar acum președintele companiei îmi oferea un pahar cu vin.

întinzându-mi paharul cu vin. Nu am știut ce să fac. Colegii mei stagiați se uitau la mine, așteptând să vadă ce aveam să fac. Am zâmbit președintelui și am spus cu umilință: „Îmi pare rău, domnule, dar eu nu beau”.

Am știut că era dezamăgit. El m-a întrebat de ce nu beau. Am spus: „Sunt mormonă”.

El a spus: „Nu am auzit de această religie. Parcă ar fi numele unei mâncări”. Toată lumea a râs.

Și eu am zâmbit, nu datorită glumei sale, dar pentru că am știut că făcusem ceea ce e corect.

Nimeni nu mi-a mai oferit vreodată de băut. Totuși, batjocura nu a încetat, nici chiar din partea prietenilor mei. Unul dintre ei a spus chiar că mințeam și că este de neimaginat ca membrii Bisericii să nu bea. În acea perioadă am simțit presiunea simțită de membrii Bisericii.

Șederea mea pe acea insulă m-a învățat multe lecții, nu doar din punct de vedere academic dar, de asemenea, spiritual. Am învățat că batjocura poate să nu se sfârșească, dar Spiritul Domnului vă va ghida întotdeauna pentru a face ceea ce este drept. ■

Autoarea locuiește în Metro Manila, Filipine.

Vârstnicul
Adrián Ochoa
din Cei Șaptezeci

Vreți să vă simțiți mai bine și să fiți mai încrezători din punct de vedere fizic și emoțional? Exercițiile zilnice vă vor ajuta.

De curând, am citit despre un concept interesant cu privire la sport. Am citit că, dacă te trezești dimineața, te îmbraci cu haine sport și te gândești: „Voi purta aceste haine, voi merge afară la o plimbare și dacă mă simt bine voi începe să alerg”, cel mai probabil vei avea parte de un antrenament bun fără să îți dai seama. Întocmirea unui astfel de plan vă poate ajuta să dezvoltați obiceiuri bune de a face exerciții fizice și de a vă îngriji de trupul vostru. Pentru mulți oameni, a începe și a fi constanți sunt cele mai grele părți. Dacă vă amintiți faptul că sportul vă binecuvântează nu doar trupul, ci și mintea și intelectul, aceasta vă va ajuta să aveți dorința de a deveni mai pregătiți din punct de vedere fizic. Dacă faceți exerciții fizice, veți deveni persoane pline de energie care se simt puternice, încrezătoare, alerte și sigure.

Îmi amintesc povestea unei păsări care a început să își dea penele la schimb pentru viermi. A fost ușor să obțină mâncare în modul respectiv, iar pasărea se gândea că avea destule pene. În timp ce continua să-și ofere penele, pasărea se bucura că nu mai trebuia să se trezească devreme să caute viermi. Putea să stea toată ziua

în cuibul său și să nu se miște deloc. În cele din urmă, totuși, pasărea s-a obișnuit prea tare cu această situație și și-a dat seama că nu mai putea zbura deoarece își pierduse penele.

Acest lucru se poate întâmpla oricui care cade în capcana obiceiurilor rele, lenii sau folosirii substanțelor care creează dependență. În broșura *Pentru întărirea tineretului* citim că aceste lucruri „dăunează bunăstării voastre fizice, mentale, emoționale și spirituale. Ele afectează relațiile cu familia și prietenii și vă fac să vă pierdeți respectul de sine. Vă limitează capacitatea de face alegeri”¹. A fi activi și a ne hrăni sănătos ne ajută să evităm aceste obiceiuri rele. Dacă pasărea ar fi continuat să zboare și să vâneze, ea nu și-ar fi pierdut penele. În mod similar, dacă noi „dăm din aripi” și facem exerciții fizice în mod regulat, ne dezvoltăm capacitatea de a evita obiceiuri care ne dăunează și ne degradează.

La fel cum unii oameni se confruntă cu probleme de sănătate fizică, alții se confruntă cu probleme de sănătate emoțională. Viața poate fi dificilă și uneori avem sentimente de anxietate, depresie sau lipsa respectului de sine. Dar amintiți-vă că, atât pentru sănătatea fizică, cât și pentru cea emoțională,

munca ne ajută să păstrăm o atitudine pozitivă. Îngrijirea trupului vă binecuvântează, de asemenea, mintea și vă ajută să vă amintiți că sunteți copil a lui Dumnezeu și puteți fi încrezător și fericit. Laturile noastre emoționale, fizice și spirituale sunt toate legate între ele. *Pentru întărirea tineretului* ne învață: „Echilibrul vostru emoțional este, de asemenea, important și vă poate afecta bunăstarea spirituală și fizică. Dezamăgirea și tristețea fac parte din această viață muritoare. Totuși, dacă aveți sentimente de lungă durată de tristețe, deznădejde, teamă sau vă simțiți deprimați, discutați cu părinții sau episcopul vostru și căutați ajutor”².

De ce vedem în jurul nostru oameni care sunt mai plini de energie și mai bucuroși? Un motiv important este stilul de viață. Dacă privim trupul nostru dintr-o perspectivă spirituală și înțelegem că este „un templu, un dar de la Dumnezeu”, noi îl vom iubi și îl vom păstra sacru.³

Pentru mine *sacru* înseamnă curat, hrănit și puternic. Unul dintre modulele prin care Tatăl Ceresc ne ajută să ne păstrăm trupurile sacre este prin Cuvântul de înțelepciune. *Pentru întărirea tineretului* explică: „Când vă supuneți acestei legi [Cuvântul

FIȚI PUTERNICI, FIȚI SĂNĂTOȘI, FIȚI INTELIGENȚI

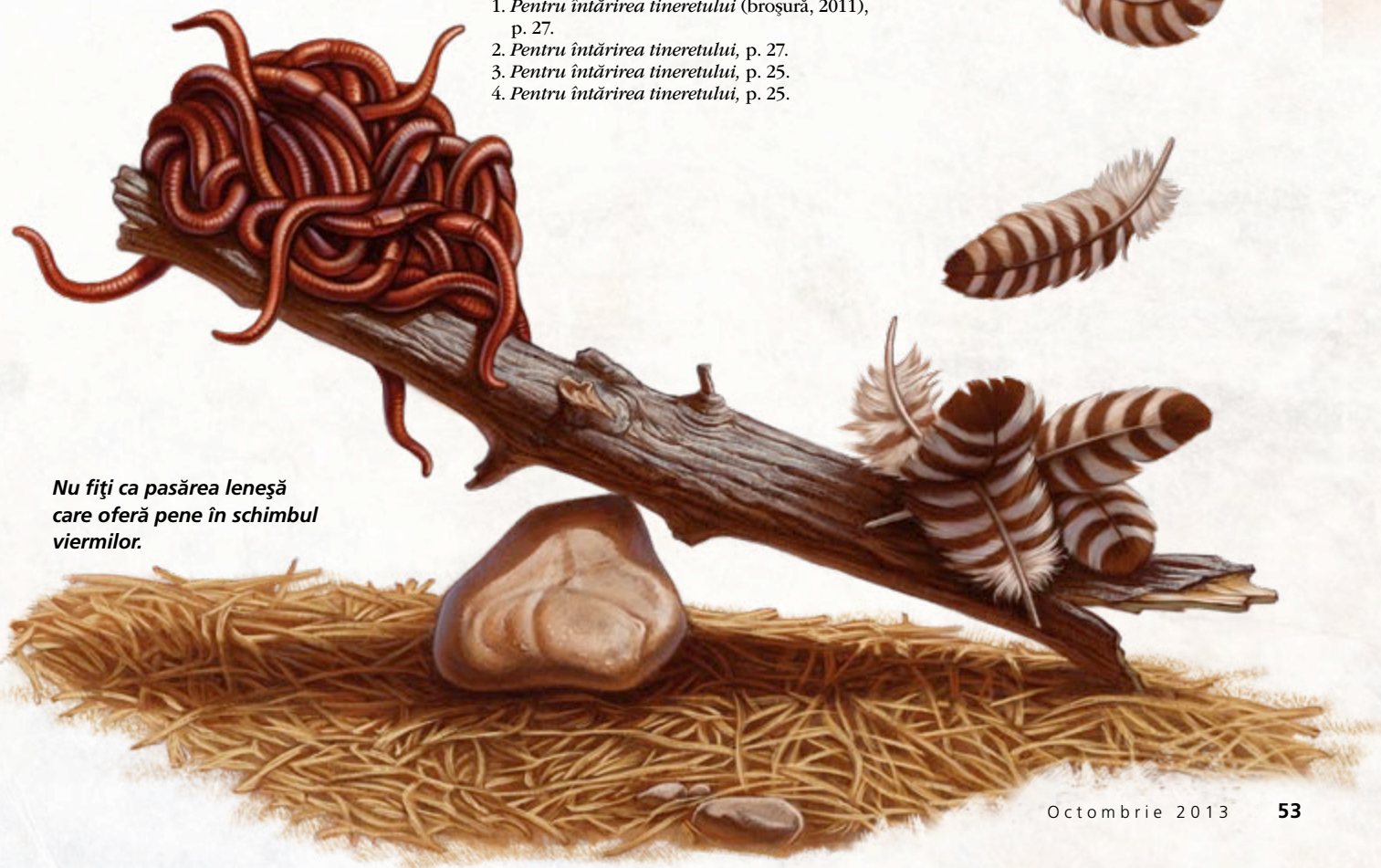
de înțelepciune], dependențele dăunătoare nu pun stăpânire pe voi și aveți controlul asupra vieților voastre. Dobândiți binecuvântările unui trup sănătos, unei minți agere, precum și îndrumarea Duhului Sfânt. Veți fi pregătiți să slujiți Domnului. Să nu permiteți lui Satana sau altor persoane să vă înșele să credeți că încălcarea Cuvântului de înțelepciune vă va face mai fericiți, mai populari, sau mai atrăgători”⁴. În timp ce respectați Cuvântul de înțelepciune, amintiți-vă că vă îngrijiți atât de trup, cât și de minte și că acest lucru vă permite să „[găsiți] înțelepciune și mari comori de cunoștințe” (D&L 89:19).

În loc să fiți o pasăre leneșă care oferă pene în schimbul viermilor, puneți-vă încălțăminte sport și fiți activi. Faceți exerciții cu regularitate. Înscrieți-vă la sportul preferat sau împrieteniți-vă cu persoane alături de care puteți alerga sau face activități recreative. În timp ce faceți sport, vă antrenați nu doar trupul, dar și mintea. Exercițiul fizic întărește, de asemenea, sănătatea emoțională. Amintiți-vă că cel mai important lucru nu este cât de repede alergați sau cât de atletici sunteți – ci cât de constanți sunteți. Dacă vă veți antrena cu regularitate, nu doar că veți fi mai fericiți dar, de asemenea, veți deveni mai puternici, mai sănătoși și mai inteligenți. ■

NOTE

1. Pentru întărirea tineretului (broșură, 2011), p. 27.
2. Pentru întărirea tineretului, p. 27.
3. Pentru întărirea tineretului, p. 25.
4. Pentru întărirea tineretului, p. 25.

Nu fiți ca pasărea leneșă care oferă pene în schimbul viermilor.

SĂ-I URMĂM exemplul

Să devenim asemenea Salvatorului este un proces treptat, care durează întreaga viață, și puteți începe prin a face pași mici în fiecare zi.

Melissa Zenteno

Revistele Bisericii

Scripturile ne încurajează să devenim asemenea lui Isus Hristos și „să [trăim]... cum a trăit Isus” (1 Ioan 2:6). Dar, primul pas poate fi dificil – în special atunci când nu știți cum să începeți.

Veți găsi ajutor în *Predicați Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară*. Poate vă gândiți că acesta este doar un manual pentru misionarii cu timp deplin, dar este, de fapt, o unealtă minunată care vă poate ajuta să vă atingeți obiectivul de a deveni asemenea Salvatorului. Capitolul 6 este conceput să vă ajute să înțelegeți și să dezvoltați nouă însușiri asemănătoare cu cele ale lui Hristos.

Aici sunt câteva sugestii privind folosirea ghidului *Predicați Evanghelia Mea* și a scripturilor, pe măsură ce căutați să dezvoltați însușiri asemănătoare cu cele ale lui Hristos:

- pentru a începe, mergeți la Activitate despre însușire, de la sfârșitul capitolului 6 din *Predicați Evanghelia Mea* (pagina 133). Această activitate vă poate ajuta să determinați care dintre însușiri sunt punctele voastre forte și la care mai trebuie să lucrați;

- după ce terminați activitatea, alegeți, cu ajutorul rugăciunii, o însușire pe care să vă concentrați. Puteți citi secțiunea din capitolul 6 referitoare la acea însușire;
- stabiliți obiective specifice și măsurabile, care să vă ajute să dezvoltați această însușire. Stabiliți un interval de timp în care să lucrați la obiectivul vostru. Apoi, evaluați-vă progresul. De exemplu, dacă încercați să fiți mai caritabil, vă puteți stabili obiectivul de a spune lucruri bune despre fratele vostru sau sora voastră, de trei ori pe zi, timp de o săptămână. La sfârșitul săptămânii, evaluați-vă progresul și faceți modificările necesare pentru a continua să progresați;
- *Predicați Evangelhia Mea* oferă versete care pot fi studiate pentru fiecare însușire. Puteți să studiați aceste versete, rugându-vă, și să scrieți îndemnul primite, pe măsură ce citiți;
- cereți ajutorul Tatălui Ceresc în privința dezvoltării unui caracter

asemănător cu cel al lui Hristos. Cereți ajutor privind ceva specific, astfel: „Te rog să îmi dai puterea de a nu mă enerva atunci când frații mei îmi iau lucrurile”. Cu cât rugăciunile voastre sunt mai specifice, cu atât vă va fi mai ușor să recunoașteți răspunsurile Domnului.

Să devenim asemenea Salvatorului nostru, Isus Hristos, este un proces treptat, care durează întreaga viață. Câteodată poate părea foarte greu de realizat. Dar nu disperați. Domnul ne-a promis: „Acela care primește lumina și rămâne credincios lui Dumnezeu, primește mai multă lumină; și acea lumină devine din ce în ce mai strălucitoare, crescând mereu până în miezul zilei” (D&L 50:24). Pe măsură ce primim, studiem și punem în practică lumina și adevărul și continuăm să-L urmăm pe Dumnezeu în fiecare zi, putem fi siguri că vom deveni mai asemănători Salvatorului nostru, Isus Hristos. ■

SARCINI ZILNICE

Acțiunile mici, de zi cu zi, sunt pașii pe care trebuie să-i facem pentru a deveni asemenea Salvatorului nostru. Aveți în vedere aceste activități suplimentare, care vă pot ajuta să dezvoltați însușiri asemănătoare cu cele ale lui Hristos:

- citiți versetele din Ghidul pentru scripturi care fac referință la însușirea pe care încercați să o dezvoltați;
- rugați-vă zilnic pentru a avea dorința de a vă schimba și puterea de a progresa;
- scrieți în jurnal pentru a vă urmări progresul;
- vorbiți cu părinții voștri. Spuneți-le despre obiectivele voastre pentru ca ei să vă poată ajuta.

LECTII DE DUMINICA

Subiectul acestei luni:

Să devenim mai asemănători lui Hristos

ALĂTURAȚI-VĂ CONVERSAȚIEI

În timpul lunii octombrie, veți studia despre cum puteți deveni mai asemănători lui Hristos (dacă episcopia sau ramura voastră are lecțiile noi în limba voastră). După ce citiți acest articol, alegeți, rugându-vă, o însușire la care să lucrați în această săptămână sau lună. Vă puteți stabili un obiectiv și apoi evalua progresul. De exemplu, ați fost mai caritabili, mai supuși sau mai răbdători? Cum v-a ajutat obiectivul de a deveni mai asemănători lui Hristos să treceți peste încercări? Puteți împărtăși experiența voastră cu alți tineri sau cu familia voastră.

„Ce să le spun celor care nu sunt membri și care întreabă de ce unii membri ai Bisericii nu trăiesc potrivit standardelor noastre?”

Ar fi minunat dacă fiecare membru al Bisericii ar trăi Evanghelia cu adevărat. Nu doar că s-ar bucura de mai multe binecuvântări în viața lor, dar, ar fi și exemple minunate pentru cei din jurul lor. Însă suntem muritori, deci niciunul dintre noi nu este perfect. Motivul principal pentru care unii trăiesc mai mult potrivit principiilor Evangheliei decât alții este că fiecare dintre noi suntem în momente diferite ale convertirii și ale întăririi mărturiei noastre. Fiecare dintre noi avem alte încercări, alte resurse și alte persoane care să ne ajute.

Cei care nu sunt membri poate nu înțeleg termeni precum „conversie” sau „mărturie”, dar ei vor înțelege faptul că fiecare persoană poate alege cum să trăiască. Le puteți explica faptul că Tatăl Ceresc a vrut ca lucrurile să fie astfel. El ne-a dat libertatea de a alege pentru a putea crește spiritual atunci când facem alegeri drepte. Dar Tatăl Ceresc, de asemenea, a știut că toți – cu excepția lui Isus Hristos – vom face greșeli, așadar El ne-a dat un Salvator. Datorită ispășirii, noi ne putem pocăi, putem fi iertați, putem învăța din greșelile noastre și putem înainta în viață.

Le puteți, de asemenea, explica faptul că noi nu îi judecăm pe cei care nu urmează standardele Bisericii. În schimb, noi încercăm să-i ajutăm, să-i înțelegem și să fim răbdători cu ei. Deși noi nu tolerăm păcatul, noi nu condamnăm păcătosul (vezi Ioan 8:11). Pocăința există pentru fiecare dintre noi.

Cercetați scripturile

Răspunsul la această întrebare poate fi găsit în scripturi. Când oamenii nu țin poruncile, noi trebuie să evităm să îi judecăm (vezi Matei

7:1). În Romani 3:23 se spune: „Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”. Totuși, este adevărat că membrii Bisericii trebuie să încerce să fie supuși.

Madison M., 13 ani, Texas, SUA

Predați despre ispășire

Când oamenii spun astfel de lucruri, în loc să mă gândesc la membrul care nu urmează regulile, folosesc această oportunitate pentru a le

preda despre ispășire. Le spun că nu suntem perfecți doar pentru faptul că suntem mormoni și că avem ispășirea pentru a ne pocăi de păcatele noastre și a repara acele greșeli. Aceasta, de obicei, oferă ocazia de a fi adresate mai multe întrebări.

Jayde H., 16 ani, Oregon, SUA

Biserica ne învață să acționăm corect

Asemenea tuturor oamenilor, membrii Bisericii au parte de încercări și ispite. Noi toți avem slăbiciuni, dar aceasta nu în-

seamnă că Biserica nu este adevărată. Aceasta este Biserica lui Isus Hristos, care îi ajută pe oameni să cunoască Evanghelia adevărată și să fie exaltați. Omul firesc este cel care nu se supune poruncilor (vezi

Mosia 3:19) și aceasta nu este vina Bisericii. Biserica ne învață să facem fapte bune. Dar fiecare dintre noi poate alege.

Lavinia S., 19 ani, Bulacan, Filipine

Standardele sunt pentru fericirea noastră

Înțeleg foarte bine această întrebare deoarece cunosc persoane care au făcut alegeri care le-au îndepărtat de Evanghelie. Domnul ne

dă porunci pentru fericirea noastră și să „[realizeze] nemurirea și viața veșnică a omului” (Moise 1:39).

Domnul vrea ca noi să ne întoarcem la El; totuși, El vrea ca noi să facem propriile noastre alegeri. De aceea unele persoane nu trăiesc potrivit standardelor noastre. Personal, standardele mă ajută, deoarece știu că Tatăl Ceresc mi le-a dat pentru ca să mă întorc să trăiesc alături de El și să fiu fericită. Ele sunt dovada dragostei Sale pentru mine.

Morgane D., 18 ani, Languedoc-Roussillon, Franța

Fiți exemplu

Această Biserică este vitală în a ne ajuta să ținem poruncile Tatălui nostru Ceresc și să trăim alături de El, din nou.

Dar, doar pentru că cineva aparține Bisericii nu înseamnă că el sau ea va fi întotdeauna o persoană bună. Uitați-vă la lumea noastră de astăzi, plină de ticăloșie și lucruri abominabile, chiar dacă este plină de oameni care au decis să Îl urmeze pe Isus Hristos în viața premuritoare.

Cred că cel mai bun lucru pe care îl putem face este să fim un exemplu pentru prietenii noștri.

Kaden S., 15 ani, Utah, SUA

Rugați-vă pentru ei și vizitați-i

Este posibil ca membrii care nu țin standardele să nu aibă mărturia clădită pe Isus Hristos. Trebuie să ne rugăm pentru ei, ca ei să caute îndrumarea Spiritului și să poată căpăta o mărturie personală. Trebuie să-i vizităm pe acești oameni și să îi ajutăm să vină la Hristos.

Andrea C., 13 ani, Lima, Peru

Trăiți conform standardelor noastre

La fel ca în orice altă organizație sau confesiune, există unii oameni care sunt mai dedicați și alții care sunt mai puțin dedicați. Noi

trebuie să trăim conform standardelor, pe cât de bine putem, și să sperăm că și ceilalți vor face la fel.

Maren S., 16 ani, Arizona, SUA

SĂ-I VEDEM PE CEIALȚI AȘA CUM AR PUTEA DEVENI

„Avem responsabilitatea de a-i vedea pe oameni nu așa cum sunt, ci așa cum ar putea deveni. Vă rog să vă gândiți la ei în acest fel.”

Președintele Thomas S. Monson, „Să-i vedem pe ceilalți așa cum ar putea deveni”, *Liahona*, nov. 2012, p. 70.

ÎNTREBAREA VIITOARE

„Încerc să-mi controlez gândurile, dar sunt atât de multe ispite. Cum pot avea gânduri mai curate?”

Trimiteti răspunsurile voastre și, dacă doriți, o poză de rezoluție mare până în data de 15 noiembrie, la liahona@ldschurch.org sau prin poștă la adresa de la pagina 3.

Următoarele permisiuni și informații trebuie incluse în e-mailul sau scrisoarea voastră: (1) numele întreg, (2) data nașterii, (3) episcopia sau ramura, (4) țarașul sau districtul, (5) acordul vostru scris și, dacă aveți sub 18 ani, acordul scris al părinților voștri (se acceptă prin e-mail) pentru a publica răspunsul vostru și fotografia.

**Vârstnicul
C. Scott Grow**
din Cei Șaptezeci

O parte importantă a chemării episcopului este de a vă ajuta să vă pocăiți. Conștiința voastră vă va spune când trebuie să vorbiți cu el.

Poate vă întrebați care este motivul pentru care sunteți învățați să mărturisiți episcopului sau președintelui vostru de ramură dacă ați comis un păcat grav. Poate vă gândiți: „Nu este pocăința un lucru personal între mine și Domnul? Dacă am pus capăt comportamentului greșit și am mărturisit în fața lui Dumnezeu, de ce trebuie să vorbesc cu episcopul meu?”

De ce episcopul și nu altcineva?

Mulți tineri li se pare mai ușor să-și mărturisească greșelile părinților sau conducătorilor tinerilor. Deși părinții și conducătorii pot oferi sprijinul și alinarea necesare, Domnul a declarat că episcopul este judecătorul general în Israel (vezi D&L 107:72, 74). El are responsabilitatea de a determina demnitatea membrilor din episcopia sa. Prin faptul că a fost rânduit și prin trăirea vieții în mod drept, episcopul are dreptul să primească revelație de la Duhul Sfânt cu privire la membrii din episcopia sa, inclusiv la voi.

Episcopul vă poate ajuta în timpul procesului de pocăință în feluri în care părinții și ceilalți conducători nu

DE CE ȘI CE ANUME TREBUIE SĂ **MĂRTURISESC** EPISCOPULUI MEU?

pot. Dacă păcatul este destul de grav, el poate stabili ca privilegiile voastre în Biserică să fie restricționate. De exemplu, ca parte a procesului de pocăință, el vă poate ruga să nu luați din împărtășanie sau să nu exercitați preoția o perioadă de timp. El va lucra cu voi pentru a determina când sunteți din nou demni de a relua aceste activități sacre.

Episcopul vostru vă va sfătui ce să faceți pentru a crește capacitatea voastră de a rezista ispitelor. El vă poate încuraja să studiați o anumită doctrină, precum pocăința și, apoi,

să împărtășiți cu el ceea ce ați învățat. El vă poate ruga să vă întâlniți cu el în fiecare săptămână pentru a-i raporta cum vă descurcați în a sta departe de ispite.

Când trebuie să vorbesc cu el?

Poate vă gândiți: „Aceasta sună bine, dar de unde știu dacă ceea ce am făcut este destul de grav încât trebuie să vorbesc cu episcopul?”. Pe scurt, răspunsul este: „Conștiința voastră vă va spune”. Când conștiința vă apasă, acționați imediat (vezi Alma 34:31-34).

Cu privire la pocăință, regele Beniamin a spus: „Nu pot să vă spun toate lucrurile prin care puteți păcătui; căci sunt diferite căi și mijloace, chiar atât de multe încât nu le pot număra” (Mosia 4:29). Deci, în loc să vă dau o listă detaliată cu lucruri pe care trebuie să le mărturișiți episcopului, permiteți-mi să împărtășesc câteva principii care vă vor ajuta să luați această decizie.

Ce trebuie să mărturisesc?

Știu că ați încercat să fiți supuși, dar poate că ați făcut câteva greșeli – chiar câteva greșeli serioase. Majoritatea greșelilor pe care oamenii le fac pot fi rezolvate prin rugăciune personală și pocăință sinceră. Unele greșeli, în special cele privind imoralitatea, necesită mărturisire în fața episcopului înainte de a primi iertarea Domnului.

Când vă gândiți la greșelile pe care le-ați făcut, vă puteți simți vinovați, neliniștiți, nefericiți și chiar groaznic. Dacă aveți aceste sentimente, atunci, probabil, trebuie să vorbiți cu episcopul vostru despre greșelile voastre.

Nu încercați să vă găsiți scuze sau să vă eschivați de la aceasta. Poate vă gândiți: „Ar fi prea jenant să îi spun episcopului ceea ce am făcut. El crede că sunt o persoană mai bună de atât. Va fi șocat dacă îi spun ce am făcut. Nu o să mă mai placă”.

Vă promit că el nu vă va condamna. În calitate de slujitor al Domnului, el va fi blând și

înțelegător în timp ce vă ascultă. Apoi, el vă va ajuta în procesul de pocăință. El este mesagerul milei Domnului și vă va ajuta să deveniți curați prin intermediul ispășirii lui Isus Hristos.

Domnul a spus: „Iată, acela care s-a pocăit de păcatele lui este iertat și Eu, Domnul, nu-Mi mai amintesc de ele.

În acest mod veți cunoaște dacă un om se pocăiește de păcatele lui – iată, el le va mărturisi și le va abandona”(D&L 58:42-43).

Când vă mărturiți păcatele și le abandonați, Domnul vă va ierta. Nu va trebui să vă justificați Lui pentru acele păcate când va veni timpul să fiți judecați.

Ce se întâmplă dacă nu mărturisesc?

Uneori o persoană abandonează păcatul dar nu mărturisește, când este nevoie, episcopului său. Drept consecință, persoana continuă să ducă povara păcatului de una singură, în loc să Îl lase pe Salvator să îi ia povara.

Permiteți-mi să vă dau un exemplu. Într-o seară, cu câțiva ani în urmă, interviewam persoane adulte în vederea reînnoirii recomandărilor pentru templu. O femeie de vârstă mijlocie a venit la mine pentru a fi interviewată. Ea fusese căsătorită în templu și fusese activă în Biserică întreaga ei viață.

Am simțit tristețe mare în sufletul ei. În timpul interviului, am primit un îndemn spiritual. I-am spus: „Dragă

soră, am sentimentul că ai făcut o greșală serioasă în tinerețea ta, pe care nu ai mărturisit-o unui conducător al preoției. Ai vrea să îmi spui despre aceasta?”.

Ea a început imediat să plângă. Mi-a spus că era adevărat, dar că întotdeauna îi fusese rușine să mărturisească episcopului. Când a mărturisit ceea ce făcuse, a împărtășit destule detalii cu mine încât am putut stabili că era demnă.

Mărturisirea păcatului ei în fața unui conducător al preoției a marcat sfârșitul procesului de pocăință și nu începutul. Ea purtase, în mod inutil, povara și suferința acestui păcat timp de mai mult de 30 de ani.

Deoarece ea a îndeplinit ultimul pas al pocăinței, vinovăția sa a fost ștearsă. Am văzut-o, ocazional, după interviul din acea seară. Înfrățirea ei a devenit senină și ea era fericită.

Vreau să știți că nu îmi mai amintesc numele ei. Domnul poate șterge aceste amintiri din mintea episcopilor. Ceea ce îmi amintesc este faptul că prin a mărturisi unui conducător al preoției, o femeie de vârstă mijlocie a fost eliberată de vinovăția pe care a purtat-o timp de foarte mulți ani.

Vă rog, nu faceți aceeași greșală. Dacă aveți sentimente de vinovăție dar nu sunteți siguri dacă trebuie să mărturișiți episcopului vostru, mergeți la el. Permiteți-i să vă ajute. Nu riscați să duceți povari inutile de-a lungul vieții, care

vă vor face să fiți nefericiți. Prin mărturisirea în fața episcopului și prin pocăință, Domnul vă va ridica povara de pe suflet (Isaia 1:18).

De ce trebuie să vă pocăiți?

Isus Hristos a plătit prețul pentru păcatele întregii omeniri prin intermediul sacrificiului Său ispășitor. El vă invită să vă pocăiți și să evitați durere și suferință în plus. „Pocăiește-te, ca nu cumva... suferințele tale să fie dureroase – și tu nu știi cât de dureroase sunt, nu știi cât de cumplite sunt, da, nu știi cât sunt de greu de suportat.

Căci iată, Eu, Dumnezeu, am suferit aceste lucruri pentru toți, pentru ca ei să nu sufere, dacă ei se vor pocăi;

Dar dacă nu se vor pocăi, ei trebuie să sufere la fel ca și Mine...

De aceea, Eu îți poruncesc din nou să te pocăiești... și să-ți mărturisești păcatele, ca nu cumva să

suferi aceste pedepse despre care am vorbit” (D&L 19:15-17, 20).

Vă mărturisesc că, prin suferința Sa, Isus Hristos a plătit deja prețul pentru păcatele voastre. Puteți fi iertați dacă vă pocăiți. Nu încercați să plătiți prețul pentru păcatele voastre. Suferința voastră, oricât de mare, nu vă va putea mântui; doar prin intermediul ispășirii puteți primi iertare.

Fie ca voi să dați dovadă de credință în Isus Hristos și în ispășirea Sa. Mărturisesc în numele lui Isus Hristos că prin intermediul pocăinței, care include mărturisirea în fața episcopului vostru, atunci când este necesar, veți deveni curați. Pe lângă aceasta, prin harul Salvatorului – puterea Sa sporită – capacitatea voastră de a rezista ispitelor pe viitor poate fi întărită. Astfel, veți avea pace și fericire în această viață și veți moșteni viața veșnică în lumea care va veni. ■

MARELE NOSTRU DOCTOR

„Salvatorul este deseori numit

Marele Doctor... Efectul vinei asupra spiritelor noastre este asemănător cu efectul durerii asupra trupurilor noastre – un avertisment în fața unui pericol și o protecție împotriva unui rău suplimentar. Ispășirea Salvatorului este ca un unguent care vindecă rănilor noastre spirituale și înlătură vina. Totuși, acest unguent poate fi aplicat numai prin principiile credinței în Domnul Isus Hristos, pocăinței și supunerii consecvente. Rezultatele pocăinței sincere sunt o conștiință împăcată, alinare și vindecare și reînnoire spirituală.

Episcopul sau președintele vostru de ramură este asistentul spiritual al medicului, care este autorizat să vă ajute să vă pocăiți și să vă vindecați.”

Vârstnicul David A. Bednar, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „Noi credem în păstrarea castității”, *Liahona*, mai 2013, p. 41.

Vărstnicul O. Vincent Haleck
din Cei Șaptezeci

Să-L invităm pe Salvator înăutru

„Iată, Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul meu și deschide ușa, voi intra la el” (Apocalipsa 3:20).

Când eram copil, în perioada Crăciunului, mama mea afișa o imagine cu Salvatorul bătând la ușă. Încă nu eram membru ai Bisericii și întotdeauna întrebam: „De ce bate Isus la ușă? Cine este de partea cealaltă?”.

Câțiva ani mai târziu, am descoperit că pe partea din exterior a ușii la care Salvatorul bătea, nu exista clanță. Persoana din interior trebuia să deschidă ușa. Acum știu cine se găsește de partea cealaltă a ușii. Suntem noi! Salvatorul bate și noi toți trebuie să deschidem ușa și să-L invităm să facă parte din viețile noastre.

Pe vremea când eram adolescent, am decis să-L invit pe Salvator în viața mea prin a mă boteza și a deveni membru al Bisericii. Prietenii mei erau

exemple bune pentru mine. La fel era și bunica mea. Ea era lucrătoare în templul din Los Angeles, California. Pleca de acasă la 4 dimineața pentru a-I sluji Domnului în templu.

La doar doi ani după ce am fost botezat, am decis că vreau să slujesc Domnului ca misionar cu timp deplin. În misiune, am ajutat mulți oameni să învețe despre Salvator pentru ca ei să Îl poată invita în viețile lor.

Mai târziu, am slujit ca președinte de misiune în Samoa. Întotdeauna îi întrebam pe misionarii noi când s-au decis să slujească în misiune. Mulți au spus că erau la Societatea Primară când s-au decis să slujească.

Societatea Primară vă va ajuta să vă pregătiți pentru slujirea misionară. Învățați cât de mult puteți. Stabiliți-vă un obiect să slujiți în misiune. Astfel, și voi veți putea să-i ajutați pe oameni să-L invite pe Salvator în viețile lor. Misiunea vă va schimba viața – a schimbat-o pe a mea. ■

Diacon nou

*Distribuirea împărtășaniei este o responsabilitate mare.
Ce s-ar întâmpla dacă ar greși?*

Jane McBride Choate

Bazată pe o întâmplare adevărată

„Și, de asemenea, toți aceia care primesc preoția, Mă primesc pe Mine, spune Domnul” (D&L 84:35).

Benji stătea în fața oglinzii aranjându-și cravata. Cămașa lui albă și pantalonii bleumarin îi veneau perfect. Părul său era pieptănat. Era cu siguranță pregătit să fie rânduit la oficiul de diacon. Atunci, de ce era atât de emoționat?

Benji și-a luat scripturile și a ieșit din cameră. A încercat să nu se gândească la faptul că lucrurile urmau să fie diferite azi la Biserică. Și apoi era noua îndatorire a preoției care îl făcea să se îngrijoreze de fiecare dată când se gândea la aceasta: distribuția împărtășaniei. Ce s-ar întâmpla dacă ar greși când ar face aceasta pentru prima dată, săptămâna viitoare? A încercat să nu se mai gândească nici la aceasta în timp ce a plecat de acasă.

Adunarea de împărtășanie a fost la fel ca întotdeauna. Dar după aceea, Benji a mers cu familia sa în biroul episcopului Salazar. Aceasta era ceva diferit. De obicei,

-nouț

„Dacă voi... [diaconii],
vă veți îndeplini chema-

rea cu credință și sârguință, veți fi instrumente în mâinile lui Dumnezeu chiar și acum, deoarece preoția deținută de un tânăr băiat este la fel de puternică precum cea deținută de un bărbat, atunci când este exercitată în neprihănire.”

Vârstnicul Tad R. Callister din Cei Șaptezeci,
„Puterea preoției exercitată de un tânăr băiat”,
Liahona, mai 2013, p. 52.

acum, participa la exercițiile de deschidere de la Societatea Primară.

Benji s-a așezat, iar tatăl său, episcopul, președintele Tinerilor Băieți și consilierii din episcopat și-au așezat mâinile pe capul său. Tatăl i-a dat Preoția aaronică. În timpul binecuvântării, emoțiile lui Benji au dispărut. El s-a simțit calm și fericit.

Benji s-a ridicat și a dat mâna cu toată lumea. Apoi, i-a îmbrățișat pe mama sa, pe fratele său, Jay, și pe sora lui mică, Marisol.

După aceea, a mers la Școala de duminica. Chiar dacă noile clase nu erau la fel ca Societatea Primară, păreau ceva cunoscut. Lecția a fost despre rugăciune. Avusese multe lecții despre rugăciune la Societatea Primară. Benji a răsuflat ușurat. Poate că a fi diacon nu era chiar atât de greu.

„Va fi minunat”, i-a spus Jay lui Benji după adunările Bisericii. „Eu voi binecuvânta împărtășania și tu o poți distribui.”

Toate emoțiile au revenit. „Da, minunat”, a șoptit el. Lui Benji îi

era cel mai teamă de distribuirea împărtășaniei.

Mai târziu, seara, Benji l-a găsit pe tatăl său citind pe canapea. „Ce se va întâmpla dacă sar peste cineva și nu primește împărtășania?”, a întrebat el. „Ce se va întâmpla dacă mă împiedic?” Putea vedea clar în mintea sa cum tava cădea la podea și paharele cu apă zburau pretutindeni.

Tatăl a pus mâna pe umărul lui Benji. „Îmi amintesc prima dată când am distribuit împărtășania. Cred că eram chiar mai emoționat decât ești tu acum.”

Benji a clipit surprins. „Tu? Ție nu ți-e frică de nimic?”

Tatăl a râs. „Mi-a fost frică de multe ori. Știi ce m-a ajutat atunci când am fost emoționat?”

Benji s-a gândit pentru un moment. „Rugăciunea?”

Tatăl a zâmbit. „Exact. Rugăciunea. Și tatăl meu mi-a dat o binecuvântare. Vrei să îți dau o binecuvântare?”

Benji a dat imediat aprobator din cap. „Da! Mi-ar place foarte mult.”

Familia s-a strâns în sufragerie. Tatăl și-a așezat mâinile pe capul lui Benji. În timp ce tatăl vorbea, Benji a simțit lacrimi în ochi. „Amintește-ți”, a spus tatăl în binecuvântare, „ai primit preoția printr-o rânduală sacră. Tatăl Ceresc ne-a dat preoția pentru a putea sluji altora. Dacă faci aceasta din toată inima, vei fi binecuvântat în aceasta și în toate lucrurile”.

Benji s-a rugat toată săptămâna pentru ajutor. În următoarea duminică, s-a alăturat diaconilor în partea din față a capelei. A ascultat cu atenție când Jay a rostit binecuvântarea pâinii.

Dintr-o dată s-a simțit din nou îngrijorat. Era el, cu adevărat, în stare să facă aceasta? Era atât de important! Apoi și-a amintit promisiunea din binecuvântarea tatălui. Sentimentele de frică au dispărut pe măsură ce a început să simtă Spiritul.

A luat tava și s-a dus cu încredere spre rândul desemnat. Cu grijă, a dat tava unei femei de pe primul rând.

Ea i-a zâmbit. Benji i-a zâmbit și el, știind că îi sluja Domnului. ■

Așteptând în Cartierele de Iarnă

Cartierele
de Iarnă

IOWA

CĂLĂTORIA SPRE IOWA

Nauvoo

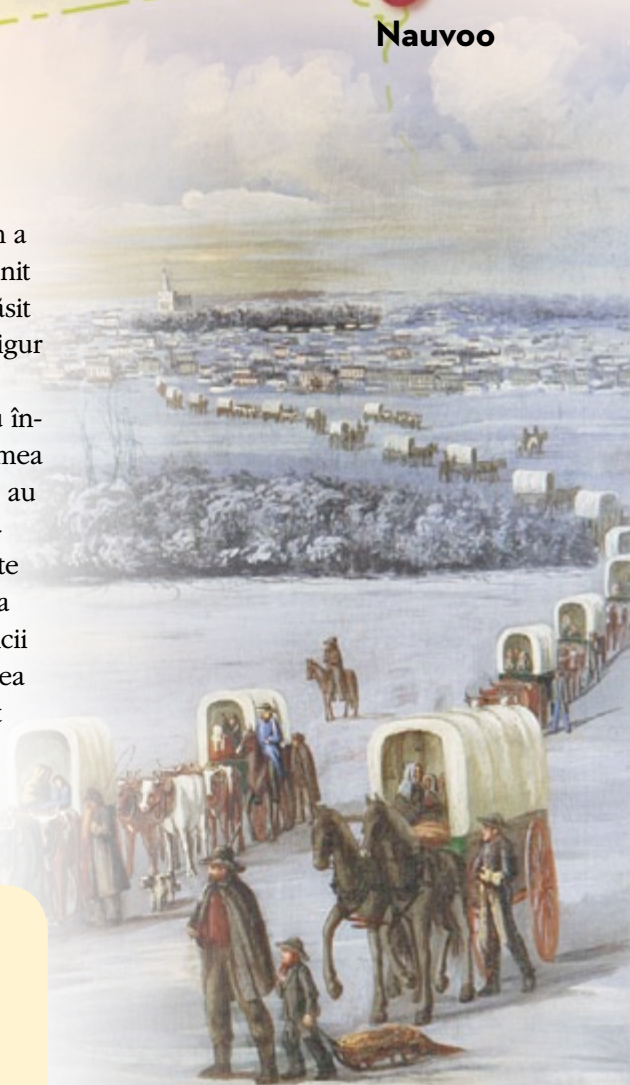

Jennifer Maddy

Un oraș nou

După ce profetul Joseph Smith a fost ucis, Nauvoo, Illinois, a devenit un loc periculos. Sfinții și-au părăsit casele pentru a găsi un loc mai sigur în care să locuiască. În februarie 1846, sfinții din primul grup și-au început călătoria spre vest, dar vremea rea și boala i-a încetinit. După ce au trecut de Iowa, s-a făcut prea târziu în cursul anului să treacă peste Munții Stâncoși înainte de venirea iernii. Așadar, conducătorii Bisericii au ales un loc în care sfinții să stea pe durata iernii. Ei l-au numit Cartierele de Iarnă.

Această scenă din cadrul Centrului privind călătoriile mormone din Winter Quarters înfățișează o tabără din călătoria spre Iowa în care William Clayton a scris imnul „Veniți voi sfinți” (Imnuri, nr. 23).

Lucrând împreună

Unii oameni au construit case din bârne și pământ. Alții au locuit în corturi și peșteri. Sfinții au încercat să fie fericiți pe durata iernii lungi și friguroase. Ei s-au ajutat unul pe altul. Au organizat activități la care au cântat și au dansat. Au construit o moară pentru făină, o primărie și o fabrică pentru confecționarea de coșuri.

Continuarea călătoriei

Perioada petrecută de sfinți în Cartierele de Iarnă a fost grea. Mulți oameni au murit. Dar pionierii au avut credință că Domnul îi va binecuvânta și îi va ajuta să ajungă în Sion. Când în sfârșit a venit primăvara, primul grup de pionieri a părăsit Cartierele de Iarnă și a mers spre valea Salt Lake.

Astăzi puteți vedea minunatul Templu Winter Quarters, Nebraska și vizita Centrul privind călătoriile mormone din Winter Quarters (Cartierele de Iarnă) pentru a învăța mai multe despre pionieri. ■

La Centrul privind călătoriile mormone, puteți vedea ce provizii și-au luat sfinții în călătoria spre vest. Conducătorii Bisericii le-au spus să își ia făină, mirodenii, orez, fasole și vaci pentru lapte.

Unii dintre sfinți au construit case din bârne în care să locuiască cât timp au stat în Cartierele de Iarnă.

Sfinții se opresc în Cartierele de Iarnă

Arie Van De Graaff

Pionierii s-au stabilit pentru un timp în Cartierele de Iarnă pentru a aștepta să treacă iarna înainte de a-și continua călătoria. Vedeți dacă puteți găsi obiectele ascunse în această imagine.

creion

felie de
plăcintă

cratiță

lingură

spatulă

carte

cheie

cană

pansament

popice

morcov

acadea

ac

ceas de mână

pară

Vărstnicul D. Todd Christofferson

din Cvorumul
celor Doisprezece
Apostoli

*Membrii Cvorumului
celor Doisprezece
Apostoli sunt martori
speciali ai lui Isus
Hristos.*

Cum vorbește Isus Hristos cu profeții?

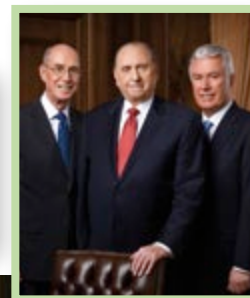
El poate trimite un
mesager sau poate apărea
în persoană.

El poate vorbi
prin glasul
Său sau prin
glasul Duhului
Sfânt.

El le poate vorbi slujitorilor
Săi în mod individual sau le
poate vorbi atunci când sunt
adunați împreună.

Din „Doctrina lui Hristos”,
Liahona, mai 2012, p. 86-90.

Cum putea
Emma să fie
amabilă când
Violet era așa de
răutăcioasă?

Ajutând-o

Charlotte Mae Sheppard

Bazată pe o întâmplare adevărată

*„Să-l iubești pe aproapele tău
ca pe tine însuși” (Marcu 12:31).*

Emma a strâns cu putere ghiozdanul în timp ce a intrat în clasa ei nouă. Era prima zi de școală. Purta rochia ei preferată și mama îi pusese în pachetul de prânz și o gustare specială – biscuiți în formă de animale.

Emma s-a gândit: „Astăzi va fi minunat. Atâta timp cât...”

Emma s-a oprit și s-a uitat în clasă. Ea era acolo. Violet.

Anul trecut, Violet se jucase pe spaliere în fiecare pauză, fără a mai lăsa pe altcineva să se joace. O jignise pe Emma. Și chiar, o furase pe prietena cea mai bună a Emmei.

Violet a văzut-o pe Emma și a scos limba la ea. Emma s-a uitat la ea, strângând și mai strâns ghiozdanul. Violet fusese neprietenoasă tot anul trecut și se părea că acest an urma să fie la fel.

„Bine ați venit în noul an școlar!” a spus doamna Caldwell din fața clasei. „Haideți să desemnăm locurile.”

Băncile erau aliniate două câte două în sala de clasă. Doamna

Caldwell s-a uitat pe lista de prezență și a arătat spre un grup de bănci din spate. „Emma. Tu vei sta acolo în spate.”

Emma s-a așezat în una dintre băncile din spate. Spera ca Liselle să stea lângă ea. Sau Jamie. Sau... „Violet.”

Emma s-a uitat dintr-o dată în sus. Auzise corect?

Da. Doamna Caldwell încă arăta la banca de lângă ea. „Vei fi colega de bancă a Emmei, Violet”, a spus ea.

Violet a mers încruntată spre Emma. Emma și-a pus capul pe masă și s-a uitat la perete. Urma să fie un an lung.

La ora de matematică, doamna Caldwell a scris câteva probleme pe tablă pentru ca elevii să le rezolve. „Puteți lucra singuri sau cu colegul vostru de bancă”, a spus ea.

Emma s-a aplecat repede peste hârtie, prefăcându-se că era ocupată. Problemele erau destul de ușoare. Dar ea încerca să o evite pe Violet. Nu se

uitase la ea nici măcar o dată toată dimineața.

Ceva a împuns-o în umăr. Parcă era un creion. Emma nu i-a dat atenție.

Încă o împunsătură. Violet o împungea cu creionul! Emma a continuat să lucreze cu încăpățănare.

A treia împunsătură a Violetei a fost atât de tare încât a durut-o.

pe Violet

Emma simțea că fierbe pe dinăuntru. Tot anul urma să fie așa? S-a gândit să ridice mâna și să îi spună doamnei Caldwell. S-au poate era bine dacă încerca să se uite urât la Violet.

Apoi Emma a auzit un fonfăit. Plângea cineva? Creionul a împuns-o din nou. S-a uitat și a văzut-o pe Violet care se uita fix

la ea. Ținea creionul în mână și avea lacrimi în ochi. Foaia ei era acoperită de ștersături de gumă.

Violet a răsucit creionul în mână. „Mă poți ajuta?”, a întrebat ea încet.

Emma s-a uitat șocată la ea câteva secunde. Violet voia ajutorul ei? După ce fusese întotdeauna așa de rea? Emma s-a întors la foaia ei. Violet n-avea decât să lucreze singură. Nu merita ajutorul Emmei, chiar dacă era...

...colega ei de bancă?

Emma s-a uitat înainte, în liniște. Putea să o audă pe Violet plângând încet lângă ea. Scripturile întotdeauna spun să-ți iubești aproapele – dar situația cu Violet era diferită! Emma stătea lângă ea doar în clasă.

Emma s-a întors la lucrul ei. Apoi s-a oprit. Poate situația lui Violet nu era diferită. Poate atunci când în scripturi scrie să-ți iubești aproapele se referea la toată lumea. Chiar și la cei răi. Chiar și dacă era greu.

Emma a oftat și a pus creionul jos. S-a întors spre Violet și a

încercat din răspuțeri să zâmbească. „Te pot ajuta?”, a întrebat ea.

Violet a dat aprobator din cap și și-a șters lacrimile cu mâna.

Emma s-a uitat la foaia lui Violet și a început să o ajute cu prima problemă. Deja începuse să aibă un sentiment bun în interiorul ei. S-a întrebat dacă lui Violet îi plăceau biscuiții în formă de animale. ■

SĂ-L URMĂM PE ISUS

Isus vrea ca noi să iubim pe toată lumea. În scripturi, El ne învață să ne iubim familia și prietenii și să-i tratăm cu bunătate. Isus, de asemenea, ne învață: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc” (Matei 5:44). Aceasta înseamnă că și atunci când cineva nu se poartă frumos cu voi, îl puteți urma pe Isus prin a fi buni și a încerca să fiți prieten.

Voi împărtăși Evanghelia cu toți copiii lui Dumnezeu

STÂNGA: ILUSTRATIE DE MARK JARMAN; DREAPTA, ÎN SENSUL ACELOR DE CEASORNIC DIN STÂNGA SUS: ILUSTRATII DE JIM MADSEN, JARED BECKSTRAND, ERIC BARCLAY ȘI CELESTE SMITH

Ai mâncat vreodată ceva care era atât de bun încât ai vrut să îl împarți? Profetul Lehi a visat odată că mânca un fruct delicios. Era atât de bun încât „[i-a umplut] sufletul de o bucurie foarte mare” (1 Nefi 8:12). Lehi a vrut ca întreaga sa familie să guste, de asemenea, din acest fruct delicios.

Fructul din visul lui Lehi este dragostea Tatălui Ceresc. Lehi a vrut ca familia sa să simtă dragostea Tatălui Ceresc. El a vrut să împărtășească Evanghelia cu ei deoarece știa că aceasta urma să îi facă fericiți.

Copiii, de obicei, sunt foarte pricepuți în a împărtăși Evanghelia cu alții.

Maria, în vârstă de opt ani, i-a văzut pe misionari pe străzile din Ecuador.

Ea i-a întrebat dacă puteau să îi predea Evanghelia. Misionarii au venit la casa Mariei pentru a-i preda familiei ei. Maria a fost prima din familie care a fost botezată. A fost foarte fericită când întreaga ei familie s-a alăturat Bisericii în cele din urmă.

Eric, în vârstă de nouă ani, a fost atât de entuziasmat în legătură cu prezentarea de la adunarea de împărtășanie oferită de Societatea Primară încât și-a invitat vecinii. Ei au acceptat invitația.

Ambii copii au împărtășit ceva prețios cu oamenii pe care îi iubesc. Pe măsură ce împărtășiți Evanghelia, mărturia voastră va crește. Precum Lehi, veți simți „o bucurie foarte mare”. ■

CARTONAȘ DE OFERIT

Puteți împărtăși Evanghelia oferind un cartonaș. Lipiți cartonașele de pe pagina următoare pe un carton gros. Apoi, tăiați-le și scrieți mesajul vostru personal pe spate.

CÂNTEC ȘI VERSET

- „We’ll Bring the World His Truth”, *Children’s Songbook*, p. 172-173
- Matei 5:16

SĂ STĂM DE VORBĂ

Puteți ruga pe fiecare membru al familiei să deseneze fructul preferat. Apoi, pe spatele desenului, fiecare persoană poate scrie modalitatea în care Evanghelia le binecuvântează viața. Apoi, puteți vorbi despre modalități prin care puteți împărtăși Evanghelia prietenilor și vecinilor.

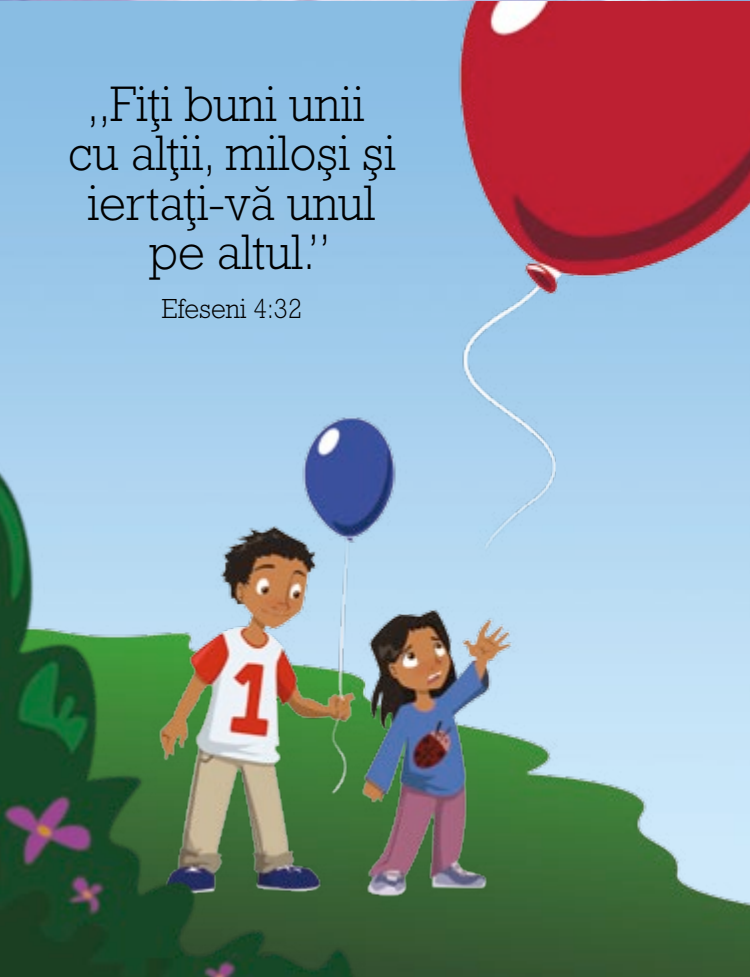
„Nu te teme, căci Eu sunt cu tine.”

Genesa 26:24

„Ferice de cei împăciuitori.”

Matei 5:9

„Fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul.”

Efesenii 4:32

„Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile.”

1 Tesaloniceni 5:18

The Statue of Liberty is shown in the background on the left side of the page, holding the torch aloft. The background is a clear blue sky.

Camille din orașul New York

Camille, în vârstă de nouă ani, are mulți prieteni. „Lucrul care îmi place foarte mult la prietenii mei este că sunt toți diferiți”, spune ea. „Ei sunt din locuri diferite și au modalități diferite de a face lucrurile.” Lui Camille îi place să învețe lucruri bune de la prietenii ei și să împărtășească lucruri cu ei. Cel mai bun lucru pe care l-a împărtășit cu

o prietenă a fost Evanghelia. După ce a împărtășit primul articol de credință cu prietena ei, Yailin, Camille a invitat familia prietenei ei să-i cunoască pe misionari. Camille, de asemenea, a învățat-o pe Yailin cum să se roage. Acum Yailin și mama ei sunt membre ale Bisericii.

Prietena mea, Yailin, a fost botezată în 2011. Îmi place că putem merge împreună la Biserică. O ajut să memoreze Articolele de credință. În prezent, repetăm împreună al nouălea articol de credință.

Cântecele mele preferate sunt „Copil al Domnului” și „Familiiile pot fi împreună, azi și mereu”. Versetul meu preferat este Doctrină și legăminte 19:23: „Învață de la Mine și ascultă cuvintele Mele; umblă în umilința ce vine din Spiritul Meu și vei avea pace în Mine”. Acest verset întotdeauna mă înveselește când sunt tristă.

Mama și tatăl meu sunt din Republica Dominicană. Probabil, de aceea mâncarea mea preferată este orez cu fasole și pui. Îmi amintește de locul de unde provine familia mea.

Familia mea este formată din cinci persoane. Sora mea, Emily, va fi botezată și confirmată în decembrie. Fratele meu, Victor, poartă numele tatălui meu. Încă nu am niciun animal de casă, dar mă gândesc să îmi iau o broască țestoasă. Îmi plac broaștele țestoase pentru că sunt drăguțe și încete, deci nu vor fugi nicăieri.

Îmi place povestea căpitanului Moroni din Cartea lui Mormon. Tatăl meu ne-a citit-o la seara în familie și m-a inspirat să-mi fac propriul drapel. Drapelul meu îmi amintește cine sunt și că Tatăl Cereșc este totdeauna alături de mine.

PAGINA NOASTRĂ

Părinții mei m-au învățat Evanghelia și au fost exemple bune pentru mine de când am fost mic. Am învățat să citesc povestirile din scripturi pentru copii și acum îmi place foarte mult Cartea lui Mormon. Citesc din ea în fiecare zi, singur sau împreună cu familia. Amon este persoana mea preferată din Cartea lui Mormon. El a fost un misionar minunat și asta vreau și eu să fiu când voi crește.

Esteban M., 8 ani, Columbia

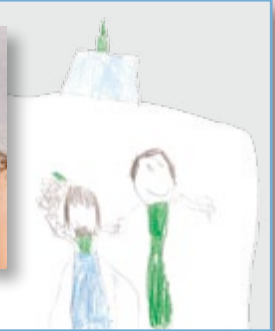

Când familia mea a fost în vacanță în Panama, țara natală a mamei mele, părinții mei ne-au dus pe mine și pe sora mea mai mică, Yhoalibeth, să vizităm Templul Panama City, Panama. Mama ne-a dus să atingem peretele templului. Mai târziu, când i-am spus mamei cât de fericit m-am simțit când am fost la templu, mi-a spus că simțisem Duhul Sfânt.

Sergio B. jr., 7 ani, Florida, SUA

Pasha Z., 9 ani, Ucraina

Când Leticia C., în vârstă de 6 ani, avea 3 ani, Templul Curitiba, Brazilia a fost finalizat. Ei îi plăcea să meargă la templu și a mers în fiecare zi din ultima săptămână a casei deschise. Ei încă îi place să viziteze templul și să se plimbe prin grădinile sale minunate. Leticiei îi place, de asemenea, să deseneze și să înoate.

SOCIETATEA PRIMARĂ: SĂ-L URMĂM PE ISUS

Lui Maurizio D., în vârstă de 11 ani, din Italia, îi plac adunările de împărtășanie deoarece învață despre Tatăl Ceresc și Isus Hristos. Îi place să meargă la Biserică pentru că este distractiv și interesant și foarte frumos. El este fericit în Biserică și are mulți prieteni.

Când ne pregăteam pentru ceremonia primelor săpături pentru Templul Tijuana, Mexic, eram foarte fericiți. Am mers să slujim împreună cu familia. Am curățat împrejurimile templului. Știu că Domnul Își va vizita casa când aceasta va fi finalizată.

Jesus S., 6 ani, Mexic

Băng Khắc
Băng Vàng

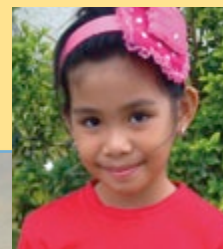
Studierea scripturilor mă ajută să fac
alegeri corecte.

„Plăcile de aur” de P. Tuyết Hoa,
10 ani, Cambodia

Aleg ce e drept când Îi urmez pe
Tatăl Ceresc și pe Isus Hristos.

N. Thi LinĐa, 8 ani, Cambodia

Partea mea preferată din Cartea lui
Mormon este povestea lui Nefi și
călătoria pe mare.

Kelly C., 10 ani, Filipine

Noi trebuie să fim pecetluiți în templu
pentru a trăi împreună cu familia
pentru veșnicie.

Shanna C., 8 ani, Filipine

Îmi place să merg la Biserică
alături de familia mea și să în-
văț despre Isus Hristos. Acasă,
îmi place să citesc și să învăț
povestiri din scripturi, să cânt
îmnuri și să mă joc în timpul
serilor în familie. Evanghelia
îmi binecuvântează familia și
mă face fericit. Deja am oferit
câte un exemplar al Cărții lui
Mormon la trei dintre învă-
țătorii mei și prietenului meu
cel mai bun, Miguel. Cântecele
meu preferat de la Societatea
primară este „We'll Bring the
World His Truth” (*Children's
Songbook*, p. 172).

Martim P., 6 ani, Portugalia

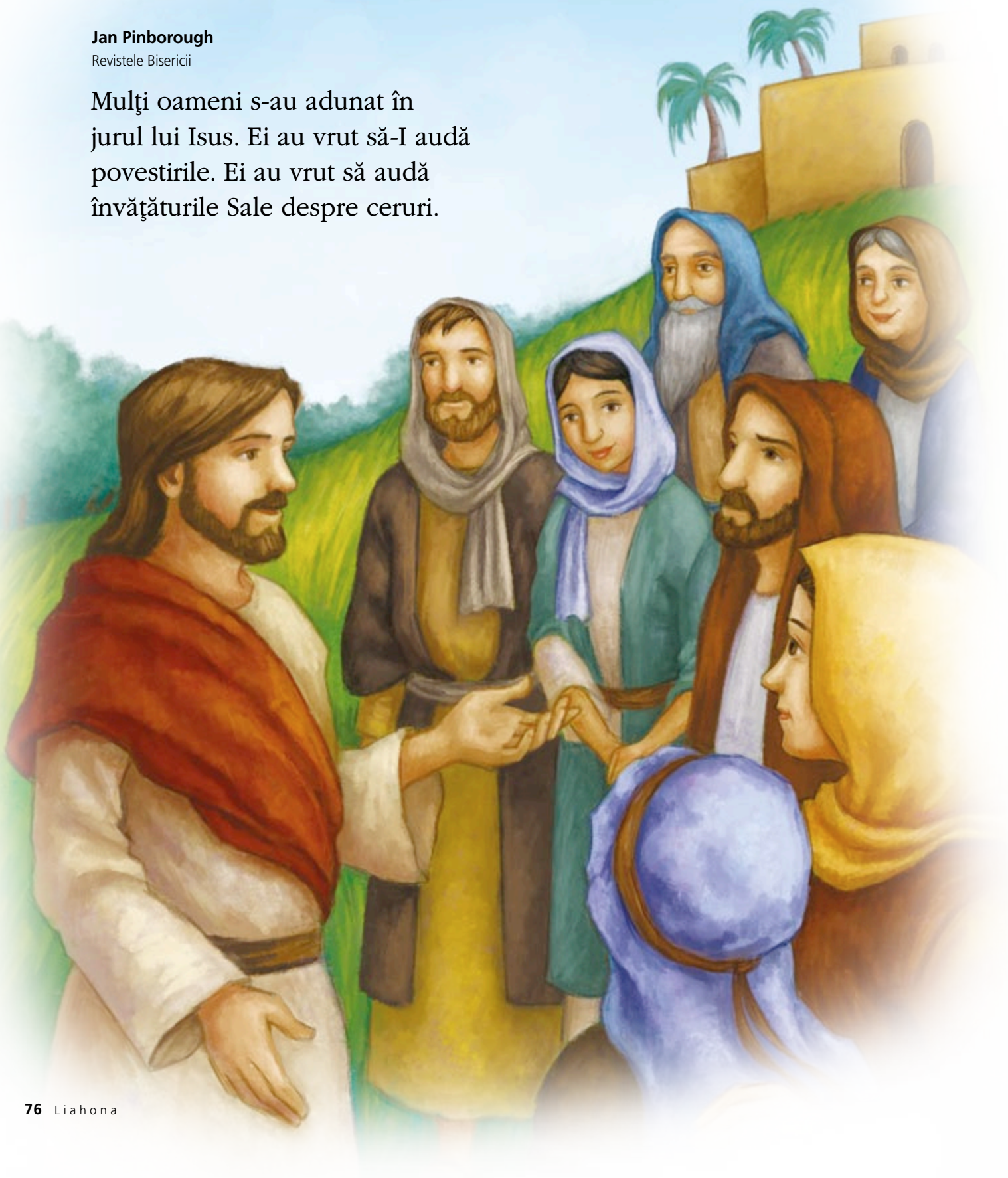
Henrique S., 7 ani, Brazilia

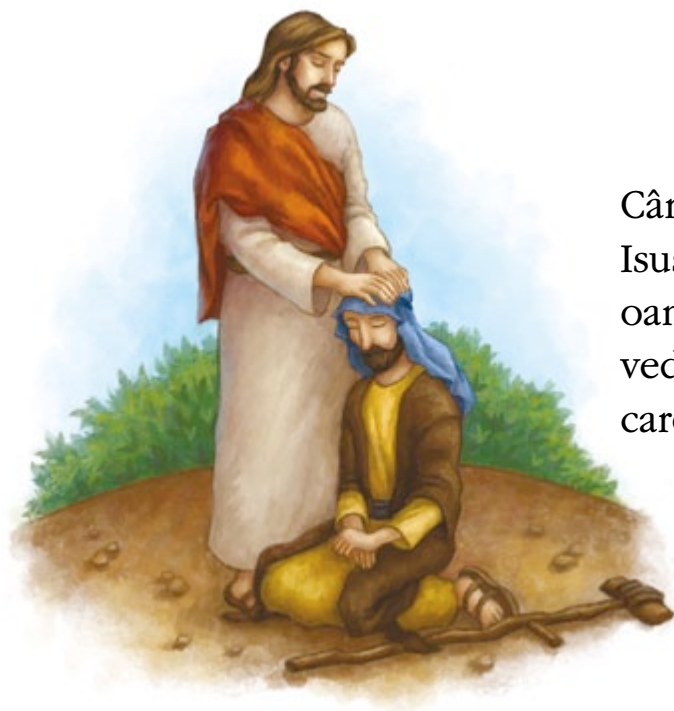
Isus îi binecuvântează pe copiii mici

Jan Pinborough

Revistele Bisericii

Mulți oameni s-au adunat în jurul lui Isus. Ei au vrut să-I audă povestirile. Ei au vrut să audă învățăturile Sale despre ceruri.

Când oamenii erau bolnavi, Isus îi vindeca. El a vindecat oameni care nu puteau vedea. El a vindecat oameni care nu puteau auzi.

Într-o zi, câțiva oameni i-au adus pe copiii lor mici să-L vadă pe Isus. Ei doreau ca El să le dea copiilor o binecuvântare. Ucenicii lui Isus le-au spus oamenilor să nu-L deranjeze pe Isus. Ei au crezut că El era prea ocupat.

Dar Isus nu era așa de ocupat. A spus ucenicilor să lase copiii să vină la El. A spus că împărăția cerurilor aparține oamenilor care sunt asemenea copiilor mici.

Isus iubește toți copiii. Nu contează cine sunteți, cum arătați sau unde locuiți. Isus vă iubește! ■

Din Marcu 10:13-16.

Isus îi binecuvântează pe copiii mici

„Apoi i-a luat în brațe și i-a binecuvântat, punându-și mâinile peste ei” (Marcu 10:16).

EU ÎNJUR...

R. Val Johnson

Revistele Bisericii

Privirea de pe fața mamei mele mi-a frânt inima. Șoc. Groază. Dezamăgire. Am putut vedea toate aceste sentimente în ochii ei și apoi acestea s-au îmbinat într-un singur sentiment – trădare.

În ciuda faptului că ea mă învățase în cei 15 ani să-L onorez pe Tatăl Ceresc prin vorbe și fapte, stăteam acolo, vinovat că rostisem un cuvânt urât.

Nu am vrut să înjur. Înainte de acel an, niciodată nu folosisem cuvinte urâte. Dar, în acea vară lucrasem pentru Departamentul de pescuit și vânatoare al statului Utah și am preluat acest obicei de la alți băieți alături de care lucrasem.

Principala noastră îndatorire era să tăiem brusturi de pe marginea drumurilor. Imediat am hotărât că *Arctium minus* este o buruiană deosebit de rea. Crește din plin, aproape oriunde și omoară majoritatea plantelor. Se lipește de orice se aproprie de ea.

Cu lopeți în mână, ne-am bătut cu această plantă inamic toată vara, până la epuizare – și folosirea unui limbaj murdar. La început, limbajul colegilor mei mi s-a părut jignitor. Apoi l-am tolerat. În cele din urmă, l-am adoptat. Până la sfârșitul verii, înjuratul se fixase în

Înjuratul se fixase în vocabularul meu, precum se prinde un brusture de blana unui câine.

vocabularul meu, precum se prinde un brusture de blana unui câine.

Totuși, reacția mamei mele la scăparea mea m-a convins că trebuie să mă schimb.

Nu a fost ușor. Înjuratul nu este doar o alegere de cuvinte. Este un mod de a gândi. Conversațiile pe care le avem în viețile noastre, cuvintele pe care le citim și imaginile pe care le vedem ne modelează gândurile. Curând, am învățat că trebuia să schimb lucrurile cărora le dădeam voie să pătrundă în mintea mea, dacă voiam să schimb cuvintele pe care le foloseam.

Din fericire, eram activ în Biserică și la seminar. Înjuratul îmi îndepărtase gândurile bune dar, fiind într-un mediu în care am fost expus la acele gânduri bune, acestea au putut să prindă din nou rădăcini. M-am concentrat pe studiul scripturilor în fiecare zi și pe rugăciune. M-am ținut departe de filme sau programe de televiziune care ar fi putut aduce înapoi acele gânduri rele.

Treptat, am observat că limbajul meu s-a îmbunătățit. La sfârșitul anului nu mai aveam obiceiul de a înjura.

Din această experiență am învățat despre puterea cuvintelor. Cuvintele pot crea sau distruge. Ele pot răni sau pot vindeca. Ele pot doborî oameni sau pot planta semințe ale speranței și dragostei.

Mi se pare interesant că Salvatorul Însuși, Creatorul cerului și al pământului, este numit și Cuvântul (vezi Ioan 1:1-4; D&L 93:6-11).

În concluzie: noi devenim mai asemănători Cuvântului atunci când cuvintele noastre îl onorează și reflectă gloria Sa. ■

DAVID O. MCKAY

David O. McKay a crescut la **ferma familiei** sale în Huntsville, Utah. A iubit animalele și a avut **cai** toată viața sa. Când a slujit în misiune în Marea Britanie a descoperit o **zicală** care a devenit motto-ul său: „Orice parte ai avea, îndeplinește bine partea ta”. El s-a întors în Marea Britanie de mai multe ori și a dedicat **Templul Londra, Anglia** în anul 1958.

În calitate de părinți și conducători, trebuie să-i ajutăm pe tineri nu doar să se pregătească pentru slujirea misionară cu timp deplin, care durează numai câteva luni, ci, de asemenea, să facă și să țină legămintele din templu, care durează o eternitate. Primii pași se fac în copilărie.” Vezi „Adolescenții și legămintele din templu”, pagina 18. Acest articol și altele din revistă îi pot ajuta pe membri, atât cei tineri, cât și cei în vârstă, să se pregătească să împărtășească Evanghelia și să trăiască potrivit principiilor ei.

BISERICA LUI
ISUS HRISTOS
A SFINȚILOR
DIN ZILELE DIN URMĂ

4

0210790171

4

10790 Oct 13